

HQN™ Roman

New York Times Bestsellerauteur

RaeAnne Thayne

*Die laatste
zomer*

Van de redactie

Tijd voor jezelf... tijd voor Harlequin!

Bij Harlequin vind je altijd wat je zoekt – of je nu zin hebt in romantisch, feelgood, ontroerend of spannend.

Om je te laten kennismaken met onze brede collectie doen we je dit e-book cadeau. Smaakt het naar meer? Neem dan vooral eens een kijkje op www.harlequin.nl en ontdek wat Harlequin allemaal voor je heeft.

Lees je liever van papier? Harlequin-pockets zijn te koop in onder meer het tijdschriftenschap van je supermarkt of boekhandel en in diverse webwinkels, zoals www.harlequin.nl.

We wensen je veel leesplezier toe met dit gratis e-book!

Korte inhoud

HQN Roman

In HQN Roman vind je een bijzondere selectie van hartroerende, heerlijk dikke romans van Amerikaanse bestsellerauteurs als RaeAnne Thayne, Robyn Carr en Jill Shalvis. Goed voor urenlang gegarandeerd lekker lezen.

DIE LAATSTE ZOMER

RaeAnne Thayne

Op haar zestiende vond Julia Blair meer dan alleen ontspanning en plezier op het zonovergoten zand van Cannon Beach. Ze vond er een thuis – vooral in de armen van Will Garrett, op wie ze stapelverliefd was – en de toekomst lachte haar tegemoet.

Nu is ze tweeëndertig. Hoewel haar leven tot nog toe niet is gelopen zoals ze het had gepland, heeft het haar er zeker niet onder gekregen. Klaar voor een nieuwe start, keert ze samen met haar zevenjarige tweeling terug naar Cannon Beach. Tot haar verrassing komt ze daar Will weer tegen. Hoewel ze merkt dat het leven ook aan hém niet geruisloos is voorbijgegaan, raakt ze er al gauw van overtuigd dat hij haar dromen nog steeds kan laten uitkomen. Als hij tenminste bereid is haar en haar kinderen in zijn hart toe te laten...

Hoofdstuk 1

Op de schaal van tekenen vanuit de hemel leek dit teken nogal prozaïsch. Geen engelenkoor, geen bulderende stem uit den hoge of bliksemschicht, niets van dat alles. Het was gewoon een met de hand geschreven bordje dat tussen het zeegras stond voor het enorme, rijkelijk versierde victoriaanse huis waaraan Julia het grootste deel van haar leven steeds had teruggedacht.

Appartement te huur.

Julia staarde opgetogen naar het bordje. Dat uitgerekend dit huis te huur stond nu ze op zoek was naar een tijdelijk onderkomen. Precies de aanmoediging die ze nodig had om haar twijfels te overwinnen over haar besluit om met de tweeling naar Cannon Beach te verhuizen voor een nieuwe baan als lerares. Het was immers een hele stap om alles wat haar vertrouwd was achter zich te laten en het onbekende tegemoet te gaan.

‘Wat een cool huis,’ riep Maddie. Vol ontzag keek ze naar de drie verdiepingen van het victoriaanse bouwwerk, met zijn rijk bewerkte dakrand, koepeltjes en verweerde houten dak. ‘Het ziet eruit als een sprookjeshuis.’

Julia gaf haar dochter een kneepje in haar hand. Ze wist zeker dat Maddie er vandaag wat gezonder uitzag dankzij de verkwikkende zeelucht aan de kust van Oregon.

‘Die hond is cool!’ riep haar tweelingbroer Simon. Nauwelijks had hij dat gezegd, of een enorme rode vlek sprong over het lage ijzeren hek rondom het huis naar hen toe en wrong zich van vreugde in allerlei bochten.

De hond likte Simon in zijn gezicht en gaf hem kopstoot-

jes in zijn maag alsof hij een oude vriend begroette. Julia maakte zich op om hem weg te duwen als hij te ruw tegen Maddie zou doen, maar dat bleek niet nodig. Alsof het dier een zesde zintuig had, hield hij op met rondjes draaien en wachtte braaf tot Maddie voorzichtig een handje naar hem uitstak om hem te aaien. Maddie giechelde en dat geluid was voor Julia even onbetaalbaar als het mooiste zeeglas op aarde.

‘Ik geloof dat hij me aardig vindt,’ fluisterde Maddie.

‘Dat denk ik ook, lieverd.’ Julia glimlachte en duwde een lok van Maddies fijne korte haar achter haar oor.

‘Ken je de mevrouw die hier woont echt?’ vroeg Maddie, terwijl Simon met de hond in het zand stoeide.

‘Vroeger wel, heel lang geleden,’ antwoordde Julia. ‘Ze was mijn beste vriendin.’

Julia kreeg een warm gevoel bij de herinnering aan Abigail Dandridge en de vriendelijkheid die ze een eenzaam meisje betoond had. Vele herinneringen bestormden haar: hoe ze Abigails enorme poppenverzameling had bewonderd en hoe ze samen de rozenhaag langs het hek hadden gesnoeid en naar bijzondere schelpen hadden gezocht.

‘Net zoals Jenna mijn beste vriendin is?’

‘Precies.’

Elke zomer was Brambleberry House voor Julia een veilige haven geweest. Haar ouders huurden elk jaar in juni hetzelfde zomerhuisje een stukje verderop aan het strand. Het zou een periode van rust en plezier hebben moeten zijn, maar haar ouders konden maar niet ophouden met ruzie-maken, zelfs niet tijdens de vakantie.

Telkens wanneer het Julia lukte te ontsnappen naar Abigails huis, was ze even verlost van het geruzie, de tranen van haar moeder, het ongeduld van haar vader tijdens die voor

hem verplichte vakanties, en zijn geloer naar andere vrouwen.

Haar vijftiende zomer was de laatste die ze hier had doorgebracht. Haar ouders gingen eindelijk scheiden, tot grote opluchting van haar en haar oudere broer Charlie, en ze keerden nooit meer terug naar Cannon Beach. Maar in de loop der jaren had de herinnering aan het huis met zijn geveltjes en torentjes en de rust die ze daar had gevonden haar gesteund in moeilijke tijden: de bittere echtscheiding van haar ouders, de dood van Kevin en nog veel ergere problemen.

‘Is ze nog steeds je beste vriendin?’ vroeg Maddie.

‘Ik heb Miss Abigail al jarenlang niet meer gezien. Maar weet je, ik geloof dat ik me pas nu realiseer hoe erg ik haar gemist heb.’

Ze had er niet zoveel tijd overheen moeten laten gaan om terug te keren naar Cannon Beach. Ze had hun vriendschap laten verwateren, omdat ze als verwarde en opstandige tiener te veel in beslag genomen was door het eeuwige gedoe met haar ouders. Vervolgens was ze gaan studeren, ze trouwde en ze kreeg een gezin.

Misschien kon ze die vriendschap weer oppakken nu ze terug was. Ze popelde om daarachter te komen.

Ze opende het ijzeren hek en liep het pad op met het voorgevoel dat er iets ging gebeuren wat op een vreemde manier belangrijk zou zijn.

Ze drukte op de bel en hoorde hem door het huis weerklinken. Gespannen wachtte ze. Wat zou ze na al die jaren tegen Abigail zeggen? Zou ze er nog steeds zo lief en gerimpeld uitzien als Julia zich herinnerde?

Niemand deed open, dus ze belde nog een keer. Ze vroeg zich af of ze een briefje zou achterlaten met de naam van

hun hotel en het nummer van haar mobieltje, maar dat leek zo onpersoonlijk na al die jaren.

Ze moesten nog maar eens terugkomen, besloot ze. Ze liep al naar het hek, toen ze aan de achterkant van het huis het snerpende geluid van gereedschap hoorde. De hond, een soort mix van een Ierse setter en een golden retriever, blafte en liep op het geluid af. Hij bleef stilstaan bij de hoek van het huis, met zijn kop scheef, alsof hij wachtte tot ze meekwamen. Behoedzaam volgde ze hem, met Maddie en Simon in haar kielzog.

De hond leidde hen naar de achtertuin. Daar zag Julia een paar schragen en een man met bruin haar en brede schouders, die met een cirkelzaag een plank doorzaagde.

Even keek ze toe, in afwachting of hun aanwezigheid zijn aandacht zou trekken, maar hij keek niet op.

‘Hallo,’ riep ze. Toen hij nog niet reageerde, liep ze dichterbij hem toe zodat hij haar zou zien en zwaaide. ‘Neem me niet kwalijk!’

Eindelijk zette hij de zaag uit en schoof zijn veiligheidsbril op zijn hoofd.

Ja?’ reageerde hij.

Ze kneep haar ogen samen en bekeek hem aandachtiger. Hij had iets bekends. Een herinnering kwam uit haar onderbewuste bovendrijven.

‘Sorry dat ik u stoort. Ik heb aangebeld, maar ik neem aan dat u me niet kon horen met die zaag.’

‘Nee, lijkt me niet.’

Hij deed kortaf, alsof hij niet kon wachten om verder te gaan met zijn werk. Julia begon geagiteerd te raken. Ze had zich opgemaakt voor de ontmoeting met Abigail, niet met een serieus kijkende bouwvakker met een sexy gereedschapsriem om.

‘Ik eh, nou ja, ik ben op zoek naar Abigail Dandridge.’

Een ongemakkelijke stilte volgde. Het leek haar of er iets vonkte in zijn blauwe ogen.

‘Bent u een vriendin van haar?’

‘Vroeger, lang geleden. Kunt u me vertellen wanneer ze terug is? Ik vind het niet erg om te wachten.’

De hond blafte, maar niet zo uitbundig als even daarvoor. Het leek meer op gejank. Hij plofte in het gras en liet somber zijn kin op zijn voorpoten rusten.

De man staaarde even naar het vreemde gedrag van de hond. Toen keek hij Julia weer aan. ‘Abigail is in april in haar slaap aan een hartaanval overleden. Het spijt me dat ik zulk slecht nieuws moet brengen.’

Julia slaakte onwillekeurig een kreet van schrik. Ook al voelde ze zich ineens overmand door verdriet, toch merkte ze dat Maddie dichter tegen haar aan ging staan en een tenger handje in de hare liet glijden.

‘O, nu snap ik het,’ mompelde ze.

Nog een verlies in een lange, meedogenloze reeks verliezen, bedacht ze. Maar dit verlies bezorgde haar een steek door haar hart.

Raar eigenlijk, nu ze erover nadacht. Abigail had zestien jaar lang geen deel uitgemaakt van haar leven, maar ineens leek haar dood haar heel zwaar te vallen.

Ze deed haar best haar kalmte te herwinnen. Haar vriendin was overleden, maar het huis stond er nog, solide en geruststellend. Ook deze storm had het doorstaan, net als andere stormen, vele generaties lang.

Op de een of andere manier leek het belangrijker dan ooit dat ze de kinderen hierheen bracht.

‘Ik snap het,’ herhaalde ze, kordater nu, hoewel ze tot haar verbazing begrip leek te bespeuren in het diepe blauw

van de ogen van de man, die haar zo verontrustend bekend voorkwam. Ze wist zeker dat ze hem kende. ‘Dan vraag ik het u maar. Op het bordje aan de voorkant staat dat er een appartement te huur is. Hoeveel slaapkamers heeft het?’

Hij keek haar lang aan en wendde zich toen van haar af. Hij pakte een nieuwe plank op en droeg hem naar de zaag. ‘Drie slaapkamers, twee daarvan vrij klein. De keuken is net gerenoveerd en de bedrading is vernieuwd, maar het sanitair van de badkamer is nog vrij primitief.’

‘Dat kan me niet schelen, zolang alles het maar doet. Drie slaapkamers is precies genoeg voor mij en mijn kinderen. Is het nog vrij?’

‘Geen idee.’

Ze kneep haar lippen op elkaar. ‘Hoezo?’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Ik ben de eigenaar niet. Ik woon een paar huizen verderop aan het strand. Ik voer alleen reparaties uit voor de eigenaars.’

Iets in zijn woorden wekte een vloedgolf aan herinneringen. Ze staarde hem nog indringender aan. Even stokte haar adem haar in de keel. Wat idioot dat ze hem niet meteen had herkend!

‘Will? Will Garrett?’

Hij staarde haar aan. ‘Kennen wij elkaar?’

Het lukte haar een glimlach op haar gezicht te toveren. ‘Je weet vast niet meer wie ik ben. Het is ook al zo lang geleden.’

Ze stak hem haar hand toe. Ineens begon haar hart sneller en onregelmatiger te kloppen.

‘Julia Blair, maar vroeger heette ik Julia Hudson. Tot mijn vijftiende huurden mijn ouders elke zomer een vakantiehuisje tussen jouw huis en Brambleberry House. Ik liep jou en mijn oudere broer Charlie altijd achterna.’

Will Garrett had ze nooit vergeten. Ze had zich afgevraagd of ze hem zou zien, hoe het hem vergaan was en wat er van hem was geworden. Ze had nooit gedacht dat ze hem de eerste dag al tegen het lijf zou lopen.

‘Wat is dat lang geleden,’ herhaalde ze. ‘Niet te geloven dat je hier nog steeds woont.’

Binnen twee seconden wist Will weer wie ze was. Hij kon zich achteraf niet indenken dat hij haar niet meteen herkend had. Hij had die zomer naar Julia Hudson gesmacht zoals alleen een vrij onschuldige zestienjarige jongen dat kon. Hij had gedroomd van haar groene ogen, de kuiltjes in haar wangen en haar zachte ontluikende rondingen. Ze was zijn eerste grote liefde geweest en had steeds rondgewaard in zijn dromen.

Ze had beloofd contact te houden, maar ze had niet gebeld of zijn brieven beantwoord, en hij herinnerde zich hoe ze zijn tienerhart gebroken had. Maar toen een maand later de school weer begon, had hij het te druk gekregen met zijn voetbaltraining en het werk in de timmermanszaak van zijn vader op zaterdag.

Julia was niet veranderd. Ze had nog steeds die glimlach, dat roodbruine haar, die schattige kuiltjes in haar wangen. Hij daarentegen had het gevoel of hij honderd jaar ouder was geworden.

Ze stond te wachten op een antwoord, realiseerde hij zich, met uitgestoken hand en een blij gezicht. Hij hield zijn handen met leren werkhandschoenen omhoog als excuus om haar niet te hoeven aanraken.

‘Wat geweldig dat je al die jaren in Cannon Beach bent gebleven. Ik weet nog hoe fijn je het hier vond.’

Nou, fijn wilde hij het niet noemen. Er waren dagen dat

hij zich een soort prehistorische ijsmummie voelde, voor eeuwig vastgevroren. Hij vroeg zich al een hele tijd af of hij niet weg moest gaan, waarheen dan ook. Een vakman als hij zou overal wel werk kunnen vinden. Hij had er lang en diep over nagedacht, vooral 's nachts, als de herinneringen hem overweldigden, maar hij kon de energie nog niet opbrengen om te vertrekken.

‘Hoe gaat het met je?’ vroeg Julia. ‘En met je familie? Ben je getrouwd? Heb je kinderen?’

Zijn gezicht verstrakte. Hij pakte de eikenhouten plank die hij op maat aan het zagen was.

‘Over het appartement moet je met Sage Benedetto of Anna Galvez praten,’ zei hij kortaf. ‘Die zullen vanavond wel thuis zijn.’

Hij zette nog net niet de cirkelzaag weer aan, maar maakte wel duidelijk dat ze moest ophoepelen. Hij hoopte dat zijn boodschap goed was overgekomen: hij was niet geïnteresseerd in leuke herinneringen ophalen.

Ze keek hem onderzoekend aan, terwijl het meisje naast haar nog dichter tegen haar aan ging staan.

Toen glimlachte Julia koeltjes en beleefd en bezorgde hem daarmee tegelijkertijd een schuldgevoel. ‘Dat zal ik doen. Dank je wel. Leuk om je weer eens te zien, Will.’

Hij knikte kortaf. Dit keer zette hij de cirkelzaag wel aan, hoewel hij zich bewust was van elke beweging die zij en haar kinderen daarna maakten. Hij wist precies op welk moment ze de hoek van het huis om liepen met Conan, Abigail's slimme Ierse settermix, op hun hielen.

Hij draaide zich om en keek hen na. Julia had nog steeds dat gracieuze en stabiele in haar manier van lopen als toen ze vijftien was. En dan die kinderen van haar, de nieuwsgierige jongen en het fragiele meisje met die enorme lichtblau-

we ogen. Even moest hij de plank neerzetten om zijn ene hand tegen de doffe pijn in zijn borst te drukken, hoewel hij uit jarenlange ervaring wist dat het niets zou helpen. Alleen met drank kon hij die pijn even verdringen. Maar als de alcohol was uitgewerkt, kwam alles nog erger dan daarvoor terug.

Conan kwam de achtertuintuin weer in. Hij blafte even. Will kon de blik in die hondenogen alleen maar omschrijven als knorrig, net zoals Abigail hem zou aankijken als hij zich onbeschoft had gedragen tegen een oude vriend.

‘Goed, ik was een lomperik,’ mompelde hij. ‘Maar ik was er bepaald niet op voorbereid dat ze plotseling als een geest uit het verleden zou komen opduiken.’

De hond blafte weer, en Will vroeg zich niet voor het eerst af wat er in die harige kop omging. Conan keek mensen op zo’n vreemde manier aan, alsof hij precies wist wat ze dachten. Hij kon met een blaf en een bepaalde uitdrukking in zijn treurige ogen een wereld aan kritiek overbrengen.

Abigail was dol op haar hond geweest. Alleen al daarom tolereerde Will hem, want zijn buurvrouw was een van de mensen geweest om wie hij het meest gaf.

Conan had de afgelopen twee jaar getoond dat hij griezelig genoeg precies wist wanneer Will in de put zat. Meer dan eens had Will op het ijsskoude strand gestaan en zich afgevraagd of het niet makkelijker was om de ijzige zee in te lopen dan nog langer dit eindeloze verdriet te voelen. Of het nu overdag of ’s nachts was, Conan kwam altijd naar hem toe en leunde tegen zijn benen totdat de wanhoop wegebde. Daarna liep hij met hem mee naar huis voordat hij terugkeerde naar Brambleberry House en Abigail.

Toen de hond hem verwijtend bleef aankijken, zuchtte hij. ‘Wat wil je dat ik doe? Moet ik achter haar aan gaan?’

Conan blafte. Will schudde zijn hoofd. ‘Echt niet. Vergeet het maar.’

Toch moest hij haar zijn excuses aanbieden. Waarom had hij zich eigenlijk zo gedragen, vroeg hij zich af. De afgelopen twee jaar had hij zich voorgehouden dat hij niet zomaar mensen kon kwetsen omdat het leven hem een enorme dreun had verkocht.

Goed, er waren af en toe momenten dat de duisternis hem in haar macht kreeg. Soms had hij Sage, Anna en andere vrienden verdriet gedaan door hun pogingen om hem te troosten ruw af te wijzen.

Hij had geen excuus om Julia zo bot te behandelen. Het kwam doordat hij zag hoe lief en vrolijk ze eruitzag met haar energieke zoontje en mooie dochtertje. Weer voelde hij een steek door zijn hart gaan. Dat kwam door die kinderen. Dat begreep hij nu. Het meisje leek zelfs een beetje op Cara. Haar huid had dezelfde teint, hoewel Cara mollig en rond was geweest, terwijl Julia’s dochter eruitzag of je haar zo kon omblazen.

Het waren echter niet alleen de kinderen. Hij had Julia in een zonnestraal zien staan en even waren lang sluimerende gevoelens in zijn binnenste ontwaakt. Of hij wilde of niet, hij moest haar zijn excuses aanbieden, vooral als Anna en Sage het appartement aan haar zouden verhuren. Hij woonde drie huizen verderop en bracht een aanzienlijk deel van zijn tijd door op Brambleberry House. De kans dat hij haar weer tegen het lijf zou lopen was groot. Even wreef hij over de pijnlijke plek in zijn borst. Hij vroeg zich af hoe hij Sage en Anna ervan kon overtuigen om het appartement aan een ander te verhuren.

Hoofdstuk 2

‘Mogen we nu dat leuke huis vanbinnen zien, mammie?’

‘Dat is het plan,’ antwoordde Julia. Ze vestigde haar blik weer op de weg, terwijl ze langs The Sea Urchin reden, een exclusief luxueus hotel, dat iets van de weg af stond. ‘Een uur geleden heb ik een van de eigenaars van het huis aan de telefoon gehad,’ vervolgde ze. ‘Zij heeft ons uitgenodigd om het appartement vanbinnen te bekijken om te zien of het geschikt is voor ons.’

‘Ik hoop van wel,’ zei Simon. ‘Ik vind die hond echt cool en aardig.’

‘Ik weet niet zeker of hij daar woont,’ antwoordde ze. ‘Misschien is hij van die man die we vanmorgen spraken, Will Garrett. Hij woont ergens anders.’

‘Ik ben blij dat hij daar niet woont,’ zei Maddie met haar fluisterstemmetje. ‘Hij was nogal chagrijnig.’

Julia was het met haar eens, maar dat zei ze niet tegen de kinderen. Will was kortaf geweest, op het onbeleefde af, en ze had geen idee waarom. Ze had hem in geen zestien jaar gezien. Het zou een belachelijk idee zijn als hij na zoveel jaar nog boos zou zijn omdat ze hem niet geschreven had.

Ze waren min of meer bevriend geweest, de laatste zomer meer dan alleen maar bevriend. Ze herinnerde zich kampvuren in het maanlicht, handje vasthouden in de bioscoop en stiekem zoenen op het strand.

De Will Garrett die zij zich van vroeger herinnerde, verschilde enorm van de norske vreemdeling die ze die morgen ontmoet hadden. Ze vroeg zich af of hij iedereen zo behandelde of dat zij een speciale behandeling kreeg.

‘Hij had het gewoon druk,’ zei ze tegen haar kinderen. ‘We stoorden hem bij het werk en volgens mij wilde hij graag weer verder. Volwassenen zijn soms ongeduldig.’

‘Papa was ook wel eens zo,’ zei Simon.

Het verbaasde haar dat Kevin ter sprake kwam. Geen van beide kinderen had het nog vaak over hun vader. Hij was al meer dan twee jaar dood en hij was daarvoor al een hele tijd nauwelijks nog in hun leven geweest.

Ineens verscheen Brambleberry House in hun gezichtsveld. Het torende uit boven de rij dennen en sparren. Ze nam gas terug en genoot van de aanblik van het spectaculaire victoriaanse landhuis dat zich aftekende tegen de zalmkleurige lucht, met daaronder de donkerblauwe zee.

Dat bekende gevoel of ze thuiskwam overspoelde haar weer toen ze de oprit naar de voordeur op reed. Ze wilde hier met haar kinderen wonen. ’s Morgens wakker worden met dat uitzicht op zee en de geur van rozen, met die solide veilige muren om haar heen.

Ze zette de motor uit en deed een schietgebedje dat het zou klikken tussen hen en de nieuwe eigenaars. De vrouw die ze aan de lijn had gehad, Sage Benedetto, had hartelijk geklonken toen ze Julia en haar kinderen uitnodigde om het appartement te komen bekijken.

‘Kijk eens mam, daar is die hond,’ riep Simon uit. ‘Betekent dat dat hij hier woont?’

Toen ze het portier open deed om uit te stappen, zag ze de grote, kastanjebruine hond bij het hek wachten. Het leek wel of hij wist dat ze eraan kwamen.

‘Ik weet het niet. We zullen zien.’

‘Ik hoop van wel.’ Maddie streek een lok haar uit haar ogen. Wat zag ze er weer breekbaar en bleek uit. Al was Julia graag van het hotel in de stad komen wandelen om van

de prachtige zonsondergang bij Cannon Beach te genieten, ze was toch bang geweest dat Maddie niet sterk genoeg was om die hele weg heen en terug te lopen.

Nu was ze dankbaar dat ze naar haar moederinstinct had geluisterd, dat scherper leek te zijn geworden sinds Maddies ziekte. Het allerliefste van de hele wereld wilde ze dat haar dochter weer gezond en sterk was.

‘Ik hoop dat we hier kunnen wonen,’ zei Maddie. ‘Ik vind die hond echt leuk.’

Julia knuffelde haar dochter en maakte haar veiligheidsriem los. Maddie liet haar handje in de hare glijden, terwijl Simon de andere hand van zijn zusje pakte. Met zijn drieën liepen ze naar het hek, waar het welkomstcomité, te weten één hond, klaarstond.

De hond begroette Simon al even enthousiast als die ochtend. Hij kwispelde heel hard met zijn staart en duwde met zijn kop tegen Simons hand. De volgende die hij zijn aandacht schonk was Maddie. Merkwaardigerwijs benaderde de hond Maddie weer net zo zachtaardig. Hij ging gewoon voor haar zitten op het trottoir en wachtte zo stil als een plastic speelgoedhondje tot Maddie giechelend haar hand uitstak om zijn kop te aaien.

Raar, dacht Julia, maar ze had geen tijd om erover na te denken, omdat de deur openging. Een vrouw in een short met een felgekleurd haltertopje stapte de veranda op. Julia schatte haar eind twintig. Op een exotische manier zag ze er aantrekkelijk uit met haar blonde golvende haar in een paardenstaart en een lichtgetinte huidskleur die verraadde dat ze van mediterrane afkomst was.

Wiegend met haar heupen liep ze op hen toe met een warme glimlach om haar mond. ‘Hallo.’ Haar stem had iets vriendelijk en opens, waarop Julia instinctief reageerde.

Ze voelde haar spanning wegebben toen de vrouw haar de hand reikte.

‘Ik ben Sage Benedetto. Jullie zijn de familie Blair, neem ik aan.’

Julia schudde Sage de hand. ‘Ja. Ik ben Julia en dit zijn mijn kinderen, Simon en Maddie.’

Sage liet haar arm zakken en wendde zich tot de tweeling. ‘Hoi. Leuk om kennis met jullie te maken. Hoe oud zijn jullie? Laat me raden: zestien?’

Ze begonnen te giechelen. ‘Nee,’ riep Simon. ‘We zijn zeven.’

‘Allebei zeven jaar?’

‘We zijn een tweeling,’ antwoordde Maddie zacht.

‘Een tweeling? Dat meen je niet! Cool! Ik zou ook graag een tweeling hebben. Trekken jullie wel eens elkaars kleren aan om je moeder ertussen te nemen?’

‘We zijn geen identieke tweeling,’ zei Simon, en hij rolde met zijn ogen. ‘We zijn twee-eiig.’

‘Ach, natuurlijk, wat dom van me. Want jij bent een jongen en jij een meisje, hè?’

Sage kon duidelijk goed met kinderen opschieten, bedacht Julia, luisterend naar deze conversatie. Dat was beslist een goed teken. Als basisschoollerares had ze vaak meegemaakt dat volwassenen niet echt wisten hoe ze met kinderen moesten praten.

‘Ik zie dat jullie Conan al hebben ontmoet,’ zei Sage. Ze krabbelde de grote hond onder zijn kin.

‘Is hij jouw hond? vroeg Simon.

Ze glimlachte duidelijk met liefde naar het dier. ‘Ja, dat kun je wel zeggen. Of ik ben zijn mens. Hoe dan ook, we passen goed op elkaar, hè vriend?’

Hoe raar ook, Julia zou zweren dat de hond grijsde.

Sage glimlachte tegen Julia. ‘Sorry dat we de eerste keer dat jullie langskwamen niet thuis waren. Toen je me belde, vertelde je me dat je Abigail hebt gekend.’

Opnieuw ervoer Julia dat scherpe gevoel van verlies toen ze zich Abigail voorstelde in de tuin met haar slappe strohoed en haar tuinhandschoenen en het blad met limonade, dat altijd klaarstond op de veranda.

‘Jaren geleden huurden mijn ouders hier elke zomer een huis,’ lichtte ze toe. ‘Het jaar dat ik tien werd, renden mijn broer en ik over het strand. Ik kreeg een snee in mijn voet door een kapotte schelp. Abigail hoorde me huilen en schoot te hulp. Ze nam me mee naar huis, gaf me een koekje en deed een pleister op mijn voet. Zo zijn we bevriend geraakt. Elk jaar rende ik naar haar toe zodra we aangekomen waren. Abigail leek altijd blij om me te zien, en we gingen verder waar we gebleven waren, alsof ik niet weggeweest was.’

Sage glimlachte bedroefd. Julia vroeg zich opnieuw af waarom Sage na de dood van Abigail een van de twee nieuwe eigenaars van Brambleberry House was geworden.

‘Zo was Abigail helemaal,’ zei Sage. ‘Ze raakte bevriend met iedereen die ze tegenkwam.’

‘Ik schaam me dat ik geen contact met haar heb gehouden,’ gaf Julia toe, terwijl ze het huis in liepen. ‘Ik vond het zo erg dat ze overleden is en ik vind het nog erger dat ik geen contact heb gehouden. Idioot, maar ik geloofde vast dat ze er altijd zou zijn.’

Conan jankte een beetje, bijna alsof hij het gesprek verstond, hoewel Julia wist dat het onmogelijk was.

‘We vinden het allemaal heel erg,’ zei Sage. Het is nog maar vier maanden geleden en het is nog steeds niet helemaal tot ons doorgedrongen.’

‘Will zei dat ze in haar slaap aan een hartaanval is overleden.’

‘Dat klopt. Het is een hele troost voor me om te weten dat als ze had mogen kiezen, ze het precies op deze manier zou hebben gewild. De doktoren zeiden dat ze er waarschijnlijk niets van gemerkt heeft.’

Sage zweeg even en wierp een onderzoekende blik op Julia. ‘Dus je kent Will?’

‘Van vroeger,’ verbeterde Julia. ‘Het lijkt allemaal zo lang geleden. Het huisje dat we elk jaar huurden, lag direct naast dat van hem. We gingen wel met zijn familie om en mijn broer Charlie en hij waren bevriend. Meestal probeerde ik tot hun grote ergernis een manier te bedenken om er ook bij te horen.’

Plotseling herinnerde ze zich dat ze op hun mountainbikes door het mistige, oeroude groene Ecola Reservaat hadden gefietst en achteraf verkoeling hadden gezocht in de ijskoude branding van Indian Beach.

Daar had Will haar voor het eerst gekust, terwijl haar broer zich amuseerde in de branding en niet op hen beiden lette. Het was maar een korte, vluchtige kus op haar lippen geweest, maar ze kon zich nog heel goed herinneren hoe warm ze zich ineens had gevoeld.

‘Hij was mijn eerste liefde,’ bekende ze.

O nee, had ze dat echt hardop gezegd? Sage draaide zich om. Haar exotische amandelvormige ogen glansden plotseling speculerend, en Julia voelde haar blos dieper worden.

‘O ja?’

‘Dat was lang geleden,’ antwoordde Julia voor de zoveelste keer. Wat een rare eerste indruk maakte ze! Ze stond te stamelen en te blozen als een idioot om een man die zich haar nauwelijks meer herinnerde.

Tot haar opluchting ging Sage er niet verder op door toen ze de tweede verdieping van het huis bereikten.

‘Dit appartement verhuren we. In de vijf jaar dat ik hier al woon, heeft het voornamelijk leeggestaan. Zo af en toe stelde Abigail het voor korte periodes beschikbaar aan allerlei mensen die een comfortabele plek nodig hadden om een tijdje te verblijven. Sinds Anna en ik Brambleberry House geërfd hebben, hebben we Will flink aan het werk gezet om het geschikt te maken voor de verhuur.’

Kon ze dan geen seconde van Will verlost zijn? ‘Prettig dat hij zo dichtbij woont,’ zei ze.

‘En nog prettiger dat hij de beste timmerman in deze contreien is. Aan Brambleberry House is zoveel te doen, dat we hem wel als vaste timmerman zouden kunnen inhuren. We boffen maar dat hij graag hard werkt.’

Ze wilde Sage vragen wat er met Will aan de hand was, maar ze wist dat haar dat niets aanging.

‘Klaar voor de bezichtiging?’ vroeg Sage.

‘Reken maar.’ Ze liep het appartement binnen en kreeg meteen het vreemde gevoel dat ze er thuishoorde. Het voldeed aan al haar verwachtingen. Meer dan dat, zelfs. De keuken was klein, maar voorzien van nieuwe apparatuur en nieuwe kastjes, die prachtig kersenrood waren geverfd. Alle drie de slaapkamers waren pas geschilderd. Twee daarvan waren wel klein, maar boden een adembenemend uitzicht op de oceaan.

‘Het is prachtig,’ riep ze uit toen ze in de grote woonkamer stond, met de brede ramen die aan beide kanten uitzicht boden op de oceaan.

‘Will heeft goed werk geleverd, niet?’ zei Sage.

Voordat Julia kon antwoorden, kwamen de kinderen de kamer binnen, gevolgd door de hond.

‘Gossie, wat is het hier cool,’ riep Simon uit.

‘Ik vind het hier ook fijn,’ zei Maddie. ‘Het is vriendelijk.’

‘Hoe kan een huis nou vriendelijk zijn?’ spotte haar broer.

Sage leek Maddies opmerking niet belachelijk te vinden. Voorzichtig legde ze een hand op Maddies haar en keek er zo lief bij, dat het Julia’s hart verwarmde. ‘Ik vind dat je helemaal gelijk hebt, Miss Maddie,’ antwoordde ze. ‘Van alle huizen waarin ik heb mogen wonen, heb ik Brambleberry House altijd het vriendelijkste huis gevonden.’

Maddie beantwoordde haar glimlach, en Julia merkte dat er een band tussen hen beiden gesmeed werd, net zo’n band als de kinderen al met Conan hadden.

‘Wanneer kunnen we erin?’ vroeg Simon.

Julia schaamde zich voor haar zoons botte vraag. ‘We moeten eerst nog wat dingen bespreken,’ zei ze daarom snel. Ze wilde voorkomen dat Sage het gevoel kreeg dat ze er niet meer onderuit kon. ‘We hebben nog geen vaste afspraken gemaakt. Waarom gaan jullie niet even met Conan spelen, terwijl ik met Mrs. Benedetto praat?’

Simon gaf zich gewonnen. Hij liep naar het zitje in de erker, op de voet gevolgd door zijn zusje en de hond.

Haar kinderen konden zich opmerkelijk goed zelf bezighouden. Geen wonder: ze hadden drie jaar lang geleerd om geduld te hebben tijdens Maddies eindeloze consulten en behandelingen.

Julia richtte zich weer tot Sage. ‘Sorry, hoor. Natuurlijk wil je eerst onze referenties natrekken en met je mede-eigenaar overleggen voordat je een besluit neemt. Ik ben echt geïnteresseerd, dat wil zeggen, voor een periode van één schooljaar.’

Sage wilde net iets terugzeggen toen de hond ineens scherp blafte, met zijn oren opgetrokken. Hij stooft naar de deur en stormde de trap af.

Sage vertrok geen spier bij het vreemde gedrag van de hond. ‘Mooi, dat is Anna Galvez. Ik hoopte al dat ze thuis zou komen voordat jullie vertrokken, zodat ze jullie ook even kon ontmoeten. Anna heeft *By-the-Wind* overgenomen, het oude boeken- en cadeauwinkeltje van Abigail in de stad.’

‘Dat herinner ik me nog. Ik heb er vele regenachtige middagen doorbracht, opgekruld met een boek in een van de leunstoelen.’

‘Je was niet de enige,’ zei Sage met een glimlach.

Even later kwam een vrouw met een lief gezicht en donker haar de trap op lopen met haar hand op Conans rug.

Anna begroette hen iets gereserveerder dan Sage had gedaan. ‘Hallo allemaal.’

‘Julia en haar tweeling komen uit Boise en gaan naar Cannon Beach verhuizen,’ vertelde Sage haar. ‘Ze gaat lesgeven aan groep vijf en zoekt een appartement.’

‘Aangename kennismaking. Welkom in Oregon.’

‘Dank je,’ zei Julia. ‘Als kind heb ik hier vele zomers doorgebracht.’

‘Zij is een van de zoekgeraakte schaapjes van Abigail die eindelijk de weg naar huis heeft gevonden,’ zei Sage. Met een ondeugende glimlach voegde ze eraan toe: ‘Dit vind je vast interessant: Will was haar eerste liefde.’

Tot Julia’s enorme opluchting zei Sage dat laatste zo zachtjes, dat haar kinderen het niet konden horen. Toch merkte ze dat ze weer bloosde.

‘Ik was vijftien. Toen ik hem vanochtend toevallig tegen het lijf liep, herkenden we elkaar nauwelijks nog. Hij lijkt

heel... anders dan toen hij zestien was.'

Ineens keek Sage ernstig. 'Daar heeft hij zijn redenen voor,' zei ze zachtjes. Anna en zij keken elkaar even aan met een veelbetekenende blik.

'Bedankt dat ik het appartement heb mogen bekijken. Ik moet zeggen, het ziet er perfect uit voor ons drietjes. Precies wat ik zoek, met genoeg ruimte voor de kinderen om te spelen en een ongelooflijk mooi uitzicht, en het is op loopafstand van de school. Uiteraard begrijp ik dat jullie mijn referenties en mijn kredietwaardigheid willen natrekken voordat jullie het aan me verhuren. Als jullie nog meer willen weten: jullie hebben mijn mobiele nummer en het telefoonnummer van ons hotel.'

'Of we kunnen Will vragen wat hij nog weet van de tijd toen je vijftien was.'

Julia keek Sage snel even aan en liet zich geruststellen door haar glimlach.

'Will is misschien geen goede referentie. Ik meen me te herinneren dat hij nog een ijsje van me tegoed heeft. Hij wedde met me dat ik geen mossel open kon krijgen zonder mijn handen te gebruiken. Ik heb het dagenlang geprobeerd, maar voordat ik mijn schuld kon inlossen, was de zomer al voorbij.'

'Mooi dat je hier blijft,' zei Anna. 'Dan kun je het alsnog doen. Je kunt hier nog steeds ijs krijgen.'

'En er zijn ook nog mosselen,' voegde Sage eraan toe.

Julia lachte. Ze vond beide vrouwen ontzettend aardig. Ze riep de kinderen en liep de trap af naar haar auto. Ze hoopte maar dat Sage Benedetto en Anna Galvez zouden besluiten het appartement aan haar te verhuren.

'Wat vind je?' vroeg Sage toen Anna en zij Julia de veilig-

heidsriem van haar kinderen zagen vastklikken.

Dat leek ze goed in de vingers te hebben, dacht Sage. Zelf had ze er altijd nog moeite mee als ze met Chloe, haar aanstaande stiefdochter, in de auto zat. ‘Ik heb nauwelijks een woord met haar gewisseld,’ antwoordde Anna. ‘Maar ze lijkt me aardig.’

‘Ze hoort hier thuis.’

‘En dat weet je nadat je haar een kwartiertje hebt gesproken?’ vroeg Anna ongelovig.

Sage grijnsde. ‘Nee, al binnen een halve minuut.’

‘We moeten wel haar referenties nagaan. Ik wil je niet bedigen, maar ik kan niet alleen op jouw intuïtie afgaan.’

‘Dat weet ik. Maar volgens mij is alles in orde.’ Sage wist niet precies waarom, maar ze wist zeker dat Abigail zou hebben gewild dat Julia en haar tweeling in Brambleberry House kwamen wonen.

‘Zag je hoe ze bloosde toen we het over Will hadden?’

Anna schudde haar hoofd. ‘Toe nou, Sage. Het is ook altijd hetzelfde liedje met jullie verloofde vrouwen. Jullie willen iedereen koppelen.’

‘Ik niet. Alleen mensen van wie ik hou, zoals Will. Hij heeft zoveel verdriet gehad in zijn leven. Zou je het niet heerlijk vinden als hij weer vrolijk kijkt?’

‘Natuurlijk. Maar Julia zei zelf dat ze hem al jaren niet meer gesproken had en dat ze elkaar nauwelijks nog herkennen. En wie weet is ze wel getrouwd.’

‘Ze is weduwe. Dat vertelde ze me aan de telefoon. Twee jaar geleden gebeurd, net als bij Will.’

Medelijden stond in Anna’s ogen te lezen. ‘Die arme kinderen. Dat ze al zo jong hun vader verloren hebben.’ Even zweeg ze. ‘Maar dat betekent niet dat het plannetje dat jij aan het bedenken bent kans van slagen heeft.’

‘Dat weet ik, maar het is het proberen waard. Trouwens, Conan vindt ze aardig en dat is het belangrijkste, niet, ouwe jongen?’

De hond blafte met die geheimzinnige grijns om zijn snuit. Wat Sage betrof gaf dat de doorslag, referenties of geen referenties.

Hoofdstuk 3

Sage en Anna hadden kennelijk een nieuwe huurder.

Toen Will in zijn pick-up Brambleberry House passeerde, nam hij snelheid terug. De enorme doe-het-zelfverhuiscontainer die op de oprit stond, was echt een blikvanger. Hij zag Sage naar het huis lopen met een flinke stapel dozen in haar armen. Anna was bezig er ook een paar op te stapelen, terwijl de kinderen van Julia niet ver daar vandaan met Conan op het gras speelden.

Verdraaid, dat was de prijs die hij voor zijn passiviteit moest betalen. Hij had een paar dagen geleden langs moeten gaan om Anna en Sage over te halen Julia het appartement niet te verhuren.

Het zou waarschijnlijk niets geholpen hebben, moest hij toegeven. Die twee erfgenamen van Abigail waren zo koppig als een ezel als ze een besluit hadden genomen. Wat had hij trouwens moeten zeggen om niet over te komen als een volslagen idioot? Ze lijkt wel een aardige vrouw en toen ik zestien was, was ik stapel op haar, maar ik wil haar niet in mijn buurt hebben omdat ik er niet aan herinnerd wil worden dat ik nog een leven heb?

Hij zuchtte en zette de motor uit. Hij wilde niets liever dan doorrijden en zich schuilhouden in zijn huis aan het strand totdat ze was verhuisd. Maar dat vervloekte geweten van hem dwong hem ertoe die drie vrouwen en twee kinderen niet alleen al dat zware tilwerk te laten doen.

Hij klom uit zijn pick-up en liep naar de verhuiscontainer. Hij kwam net aan lopen toen de bovenste doos van An-

na's stapel begon te glijden. Hij dook eropaf en greep hem vlak voordat hij op de grond viel, wat hem een verbaasde blik van Anna opleverde.

'Goh, knap gedaan,' zei ze met een glimlach. 'Wat een geluk dat jij hem opving.'

'Een vuistregel: maak je stapel dozen niet hoger dan je lang bent.'

Ze glimlachte weer. 'Goed advies. Ik word soms een beetje ongeduldig, vrees ik.'

'O ja? Ik dacht dat je gewoon graag te veel hooi op je vork nam.'

Ze keek hem spottend aan. 'Dat ook, ja. Hoe wist je dat we hulp nodig hebben?'

Hij haalde zijn schouders op. 'Ik reed langs en zag dat die stapel van je dreigde om te vallen, dus dacht ik dat je wel een paar handen extra kon gebruiken.'

'We hebben genoeg handen, maar we hebben spierbun-
dels nodig. Bedankt dat je gestopt bent.'

'Ik ben blij dat ik kan helpen.' Het was een klinkklare leugen, maar hij besloot dat ze dat niet hoefde te weten.

Ze draaide zich om en liep naar de trap. Hij pakte een stuk of wat dozen uit de verhuiscontainer en volgde haar. Hij wilde Julia niet terugzien; hij had de afgelopen twee nachten al van haar gedroomd.

Toen ze de overloop bereikten, begon Anna steeds harder te hijgen.

'Ik had best nog een doos van je kunnen overnemen,' zei hij tegen haar.

Anna trok een grimas. 'Opschepper. Heeft het je zelfs maar één druppel zweet gekost?'

'Ik zweet vanbinnen,' antwoordde hij, en daar was niets van gelogen.

Degene die daarvoor verantwoordelijk was, sprak een seconde later tegen Anna.

‘Ontzettend bedankt,’ zei Julia met haar lage sexy stem. ‘Deze gaan naar Simons slaapkamer.’

Will liet zijn dozen zakken zodat hij eroverheen kon kijken. Hij zag haar midden in de kamer staan om iedereen de goede kant op te dirigeren. Ze droeg een driekwart broek en een geel stretch T-shirt. Met haar haren in een paardenstaart zag ze er niet veel ouder dan die laatste zomer die ze samen hadden doorgebracht.

Hij zag dat ze schrok toen ze hem achter de dozen ontwaarde.

‘Will! Wat doe jij hier?’

Hij haalde zijn schouders op. Hij vond het niet prettig dat ze duidelijk was geschrokken. Waarom zou hij niet meehelpen? Zoiets deden burens toch voor elkaar?

‘Moeten deze ook naar dezelfde kamer?’ vroeg hij toen maar.

Zij zag er verhit uit, met een blosje op haar wangen. ‘Eh, nee. Dat zijn mijn spullen. Die gaan naar mijn slaapkamer, die grote, met uitzicht over de oceaan.’

Hij liep de kant op die ze aanwees. Nog steeds geen Mr. Blair te bekennen. Bij hun vorige ontmoeting had hij onwillekeurig opgemerkt dat ze geen trouwring droeg en ze had het alleen maar over een appartement gehad dat ze zocht voor haarzelf en de kinderen. Was ze weduwe, gescheiden, of nooit getrouwd?

Hij was toch wel een klein beetje nieuwsgierig naar hoe het haar vergaan was sinds ze elkaar voor het laatst hadden gezien. Dat zei hij tenminste tegen zichzelf.

In haar slaapkamer trof hij stapels dozen aan. Op het enorme bed prijkte een gezellig dekbed in lichtblauwe tin-

ten met stapels kussens tegen het hoofdeinde.

Even had hij een visioen van haar, liggend in het verfromfaaide bed met een uitnodigende sexy glimlach op haar knappe gezicht, en haar roodbruine haar over de kussens gedrapeerd.

Hij liet de dozen zo abrupt vallen, dat ze bijna op zijn tenen terechtkwamen. Ho even, waar kwam die gedachte vandaan? Hij hoorde helemaal niet aan haar te denken, en zeker niet in zo'n zwoele uitnodigende pose.

Toen hij terug was in de woonkamer, had ze nog steeds een blos op haar wangen en ze keek hem niet aan, alsof ze zich ergens over schaamde.

‘Het spijt me. Waarschijnlijk klonk ik nogal ondankbaar toen je zonet binnenkwam. Ik had alleen niet verwacht dat je ineens zou komen opdagen en mee zou helpen mijn boeken boven te brengen,’ zei ze.

‘Geen probleem.’ Hij zette weer koers naar de deur, maar ze was kennelijk niet tevreden met zijn korte antwoord.

‘Nogmaals, waarom help je me bij deze verhuizing?’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Ik was op weg naar huis na een klus en zag je verhuiscontainer voor de deur staan. Ik dacht dat je wel een paar extra handen kon gebruiken.’

‘Nou, je toont je wel een goede buur.’

‘In deze contreien zorgen we voor elkaar.’ Daar was niets van gelogen.

‘Dat weet ik nog.’ Ze glimlachte. ‘Dat is een van de redenen waarom ik terug wilde naar Cannon Beach. Ik dacht met veel affectie aan die gemeenschapszin terug.’

Ze legde de stapel boeken op de salontafel en keek hem toen onderzoekend aan. ‘Sorry hoor, Will, maar om de een of andere reden had ik de indruk gekregen dat je laatst niet zo blij was om me te zien.’

Raak! Hij had nog wel gedacht dat hij zijn reactie zo goed verborgen had. Hij verplaatste zijn gewicht. Wat moest hij nu zeggen? Als hij met het een of andere excuus kwam aanzetten, zou dat alleen tot verklaringen leiden die hij koste wat kost wilde vermijden.

‘Je overviel me, dat was alles,’ zei hij ten slotte.

‘Een mysterieuze vreemdelinge uit je verre verleden?’

‘Zoiets. Het lijkt zo lang geleden dat ik zestien was.’

Ze knikte plechtig en zweeg.

‘Hoe dan ook, mijn excuses als ik niet zo enthousiast overkwam.’ Dat moest maar gezegd, vond hij. Kennelijk werd ze zijn buurvrouw, en het idee dat ze zich slecht bij elkaar op hun gemak zouden blijven voelen, stond hem niet aan. Toch vielen die woorden hem zwaar. ‘Je trof me op een slecht moment, dat is alles. Maar het spijt me als ik je de indruk gaf dat ik je hier niet wilde hebben. Het was niets persoonlijk.’

‘Nou, ik ben blij dat te horen.’

Ze glimlachte, warm en oprecht, en heel even voelde hij zich verblind, toen hij zich herinnerde hoe elke keer dat hij die zomer in haar buurt was gekomen zijn bloed was begonnen te bruisen. Voordat hij zijn gedachten weer bijeen kon schrapen, kwam Sage aanlopen met een enorme doos.

‘Wat zit hier in vredesnaam in? Heb je de bakstenen van je vorige huis ook maar ingepakt?’

Julia lachte.

‘Het zijn geen bakstenen, maar je zit er niet ver naast. Het zijn boeken. Ik heb er een heleboel in de opslag in Boise gelaten, maar ik kon het niet over mijn hart verkrijgen ze allemaal achter te laten.’

Dus in dat opzicht was ze niet veranderd. Als kind zat ze altijd te lezen. Charlie en hij hadden haar altijd genadeloos

gepest omdat ze een boekenwurm was.

Die laatste zomer had hij voortdurend geprobeerd haar aandacht af te leiden, zodat ze hem eindelijk zag staan. Wat was hij vroeger een stomme egocentrische eikel geweest. Hij wilde niet meer aan die tijd terugdenken. Wat had dat voor zin? Die stomme gretige verliefde jongen bestond niet meer.

Terwijl Sage en Julia over boeken begonnen te praten, liep hij de brede trap van Brambleberry House weer af en kwam onderweg Anna tegen, die met een koffer in elke hand omhoogklom. Hij probeerde die van haar over te nemen, maar ze schudde hem van zich af.

‘Deze doe ik wel. Er zijn nog wel wat grotere spullen in de verhuiscontainer die jij boven kunt brengen.’

‘Doe ik,’ antwoordde hij.

Toen hij bij de deur naar de begane grond stond, hoorde hij muziek uit Anna’s appartement komen. Door de open deur ving hij een glimp op van haar tv, waarop net een Disney-film begon.

Julia’s tweeling was zeker uitgespeeld en naar binnen gegaan. Hij zag haar zoon voor de tv op de grond zitten met zijn arm om Conans nek. Allebei voelden ze Wills aanwezigheid en keken op. Hij wilde net hallo zeggen toen de jongen een vinger tegen zijn lippen legde en naar Abigails lievelingsleunstoel wees.

Will keek die kant op en zag dat het meisje, Maddie, daar opgekruld lag, diep in slaap.

Ze zag er klein en breekbaar uit, met haar te bleke huid en dunne polsjes. Er was iets met haar aan de hand, maar dat kon hij maar beter niet weten, dacht hij. Hij zwaaide naar de jongen en liep toen het trapje van de veranda af naar de verhuiscontainer.

Die was nu zo goed als leeg, op een stuk of zes dozen na, een prachtige oude schommelstoel en nog iets helemaal achterin, iets groots, wat in een oude deken was gewikkeld met behulp van touw.

Eerst pakte hij de schommelstoel. Het ding was van massief eikenhout, breed en solide, eerder lastig om te dragen dan echt zwaar. Moeiteloos bereikte hij het trapje naar de veranda. Hij was net bezig het meubelstuk door de nauwe voordeur te manoeuvreren toen Sage beneden kwam.

‘Zo Superman, laat me je helpen.’

‘Het lukt wel.’

‘Alleen maar omdat je zo ongewoon sterk bent.’

Hij voelde zijn mondhoeken omhooggaan. Het lukte Sage altijd hem eraan te herinneren dat hij nog altijd kon glimlachen.

‘Een uur geleden heb ik mijn blikje spinazie gegeten, dus volgens mij kan ik dit wel aan. Er zijn nog een paar dozen in de container. Ga die maar halen, dan heb je geen tijd om de lastpost uit te hangen.’

Ze stak haar tong naar hem uit. Hij glimlachte om dat kinderachtige gedrag. Ineens voelde hij zich erg dankbaar voor de vriendschap van de mensen om hem heen.

‘Wie ben je nou, Popeye of Superman?’

‘Kies zelf maar.’

‘Of gewoon een koppige man, net als je soortgenoten?’ Ze tilde het voorste deel van de stoel op. ‘Zelfs Popeye en Superman hebben zo nu en dan hulp nodig. We willen trouwens niet dat je door je rug gaat. Hoe zouden we dan al het werk hier gedaan kunnen krijgen?’

Hij wist wanneer hij verslagen was. Met een zucht tilde hij de achterkant op. Ze bakkeleiden nog even over wie achteruit de trap op zou lopen, maar hij won, doordat hij zich

gewoon omdraaide en de trap op krom.

Ze gaf hem weinig tijd om van zijn overwinning te genieten. ‘Ik hoorde dat je onze nieuwe huurster kent.’

Even keek hij haar aan. O jee, daar komt de inquisitie, dacht hij. ‘Kende. In de verleden tijd. Lang geleden.’

Die woorden waren een soort mantra geworden sinds zij weer in Cannon Beach was opgedoken. Lang geleden. Maar nog bepaald niet lang genoeg. Hij werd steeds vanuit het niets overspoeld door herinneringen, die hem meesleurden en onderuithaalden.

‘Ze is knap, vind je niet?’ bleef Sage aandringen, toen ze halverwege de trap waren. ‘En ze heeft schattige kinderen. Ik kan niet wachten tot Eben en Chloe terugkomen van hun reis naar Europa, over een week of wat. Chloe zal het geweldig vinden dat ze er een vriendje en vriendinnetje bij krijgt.’

‘Hoe staat het met jullie trouwplannen?’ vroeg hij, toen Sage haar verloofde en diens achtjarige dochter ter sprake bracht. Hij stelde de vraag meer om haar aandacht af te leiden dan omdat hij echt geïnteresseerd was in haar ophanden zijnde huwelijk, maar het leek te werken.

Sage trok een gek gezicht. ‘Je weet dat ik niet goed ben met zulke dingen. Als ik mijn zin kreeg, zou het een simpele ceremonie op het strand worden met alleen Eben, Chloe, mezelf en een geestelijke.’

‘Ik neem aan dat je je soms iets moet ontzeggen als je met een schatrijke hotelmagnaat trouwt.’

‘Toch wordt het een kleinschalig gebeuren, met een paar vrienden bij de plechtigheid en daarna een receptie bij The Sea Urchin. Alle details laat ik over aan Jade en Stanley Wu.’

‘Groot gelijk.’

Ze bleef doorpraten over haar trouwplannen, en hij luisterde met een half oor. Hij had nooit verwacht dat zo’n

hippie als Sage verliefd zou worden op een Californische zakenman als Eben Spencer, maar op de een of andere manier pasten ze bij elkaar. Sage zat beter in haar vel dan hij haar ooit had meegemaakt. Voor haar waren alle stukjes wonderbaarlijk genoeg op hun plaats gevallen.

Will was heel dik bevriend met haar, al vanaf het moment waarop ze vijf jaar geleden naar deze stad was verhuisd en direct tot het kringetje mensen rond Abigail was gaan horen. Hij hield van haar alsof ze zijn jongere zusje was en vond dat ze alle geluk in de wereld verdiende.

Hij wilde blij zijn om haar geluk en meestal lukte hem dat. Maar de liefde en het geluk die Eben en Sage als ze bij elkaar waren uitstraalden, strooiden soms zout in de open wond van zijn eigen verdriet.

Al wist hij dat Julia binnen was, hij was als een kind zo blij toen ze boven aan de trap waren.

‘O, mijn schommelstoel! Die hebben we gekocht toen ik zwanger was van de tweeling. Het appartement is dan wel gemeubileerd, maar ik kon het niet over mijn hart verkrijgen hem niet mee te nemen. Ontzettend bedankt dat jullie dat zware ding helemaal de trap op gezeuld hebben. Zet hem maar bij het raam hier, dan kan ik ’s nachts de maan over de oceaan zien schijnen.’

Hij liet de stoel zakken en dacht terug aan de schommelstoel die hij voor Robin had gemaakt toen ze zwanger was van Cara. Die stond nog steeds te verstoffen in de kinderkamer naast het kleuterbedje dat hij had gemaakt. Hij moest toch wat gaan doen met die meubels. Sage wist vast wel iemand die ze kon gebruiken. Maar vandaag niet. Hij was er nog niet aan toe.

Hij keerde zich om en liep weer naar beneden om dat mysterieuze, in een deken gehulde object te halen. Toen hij

bij de container kwam, bleef hij even staan. Wat kon het toch zijn? En hoe zou hij het de trap op kunnen dragen? Op dat moment drong de verleidelijke geur van kersenbloesem zijn neusgaten binnen.

‘Dat is een poppenhuis,’ zei Julia, die naast hem was komen staan. Hij rechte automatisch zijn schouders. Waar hij zich op moest voorbereiden, geen idee.

‘Mijn vader heeft het ooit voor me gemaakt. Wijlen mijn echtgenoot heeft geprobeerd het wat op te knappen voor Maddie, maar het heeft niet veel geholpen, vrees ik. Ik hoop maar dat het de verhuizing overleefd heeft.’

Dus har partner was overleden. Dat hadden ze dan gemeen. Hij schraapte zijn keel. ‘Zullen we de deken eraf halen?’

Ze haalde haar schouders op, wat hij als ja opvatte. Hij knoopte het touw los en hoorde iets krakend in elkaar storten. Geen goed teken. Toen trok hij met een angstig voor gevoel de deken eraf. Hij huiverde toen Julia een verstikt geluid maakte.

Ze had duidelijk haar best gedaan om het poppenhuis te beschermen, maar het had de verhuizing niet overleefd. Het zat al niet zo stevig in elkaar, en nu was het dak ook nog ingestort.

Een zijmuur was in zijn geheel losgeraakt en het hele ding zag eruit of het elk moment kon instorten. ‘Het spijt me,’ zei hij.

‘Dat kun jij niet helpen. Ik was al bang dat het de reis niet zou overleven. Wat zal Maddie het erg vinden. Ze was dol op haar poppenhuis.’

‘En jij ook,’ uitte hij zijn vermoedens.

Ze knikte. ‘Om vele redenen.’ Ze hield haar hoofd scheef om de puinhoop te bekijken. ‘Jij bent timmerman. Denk je dat het nog te repareren is?’

Hij liet zijn blik op haar rusten en zag hoe de laatste zonnestralen een gouden gloed aan haar haren gaven. Hij zag hoe verdrietig ze keek omdat dit haar zo dierbare object kapot was. Hij kreunde inwendig. Dit wilde hij niet. Maar hij was niet opgewassen tegen verdrietige vrouwen. Hij kon toch niet zomaar weglopen?

Will schraapte zijn keel. 'Ik kan er wel naar kijken, als je het goedvindt. Misschien kan ik er iets mee.'

'Dat kan ik toch niet van je vragen?'

'Je hebt niets gevraagd,' antwoordde hij nors.

Ze keek hem even aan. 'Nee, dat is zo.'

'Op het moment heb ik het razend druk met een aantal projecten. Het zal waarschijnlijk even duren voor ik eraan toekom. En ook dan kan ik geen garanties bieden. Het is wel heel erg kapot. Misschien kun je beter een nieuwe kopen.'

Ze dwong zichzelf te glimlachen, hoewel hij aan haar ogen zag dat ze nog steeds verdrietig was. Haar vader had het voor haar gemaakt, had ze gezegd. Hij kon zich weinig van haar vader herinneren uit de tijd dat ze 's zomers in Cannon Beach zaten, maar wat hij zich het best herinnerde was dat de man altijd ongeduldig en kortaf was geweest.

'Ik kan niets beloven,' herhaalde hij. 'Maar ik zal kijken wat eraan te doen is.'

'Dat zou geweldig zijn. Heel erg bedankt, Will.'

Samen verzamelden ze de kapotte delen van het poppenhuis en droegen die naar zijn pick-up. Hij legde ze voorzichtig in de laadbak tussen zijn gereedschapskist en zijn ladder.

'Ik wil je graag betalen voor je tijd en moeite.'

Ze dacht toch zeker niet dat hij geld van haar zou aannemen? 'Maak je geen zorgen. Laten we eerst eens zien of ik het kan repareren.'

Ze knikte en keek alsof ze nog iets wilde zeggen. Tot zijn grote opluchting sloot ze even later haar mond en ze liep terug naar de container om de laatste paar dozen eruit te halen.

Hoofdstuk 4

Samen lukte het hen bijna alle overgebleven dozen uit de verhuiscontainer naar boven te slepen. Daar troffen ze Sage en Julia, die bezig waren boeken uit dozen te halen en op planken te zetten.

‘Wat ontzettend aardig van jullie om me te helpen,’ zei Julia. Een gevoel van dankbaarheid doorstroomde haar toen ze glimlachte tegen haar drie helpers. ‘Echt waar, ik had niet verwacht dat ik zo hartelijk zou worden verwelkomd. Ik dacht dat het een paar weken zou duren voordat ik behalve Abigail ook maar iemand zou kennen in Cannon Beach. Ik ben nog niet eens begonnen met lesgeven, maar ik heb het gevoel of ik meteen al vrienden heb.’

Sage zei met een glimlach: ‘We zijn heel blij met jullie komst. En dat zou Abigail ook zijn geweest, denk ik. Wat denk jij, Will?’

Hij zette de dozen neer. ‘Vast. Ze was gek op kinderen.’

‘Ze was zelf eigenlijk nog een groot kind. Weet je nog dat ze urenlang met Cara op de veranda zat te schommelen, terwijl ze haar verhaaltjes vertelde en voor haar zong?’

‘Ja.’ Zijn stem klonk rauw.

Ineens kreeg Sage een kleur. ‘O Will, dat spijt me.’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Hoeft niet, Sage. Laat maar. Ik ga nog even de laatste dozen halen.’

Hij draaide zich om en liep naar de trap. Ze hoorden alleen nog het geluid van zijn zware werklaarzen in het trapenhuis echoën. Julia keek Anna en Sage verward aan en zag dat ze Will allebei verdrietig nakeken.

‘Kennelijk is er iets wat ik niet weet,’ zei ze zachtjes.

Sage keek hulpzoekend naar Anna. Die haalde haar schouders op.

‘Ze komt er toch een keer achter. Dan kan ze het beter van ons horen.’

‘Je hebt gelijk,’ zei Sage. ‘Het doet alleen nog zo’n pijn om erover te praten.’

‘Jullie hoeven me niets te vertellen,’ zei Julia snel. ‘Het spijt me dat ik ergens over begon wat me niets aangaat.’

Sage keek snel even richting de trap om te zien of Will al terugkwam. Toen ze zich ervan had vergewist dat hij nog buiten was, draaide ze zich om en zei zachtjes: ‘Will had een dochtertje. Als ze nog leefde, zou ze een paar jaar jonger zijn dan de tweeling. Ze heette Cara. Abigail was dol op haar, wij allemaal trouwens. Het was zo’n schatje, een en al energie, met blauwe ogen, bruine krulletjes en kuiltjes in haar wangen.’

Will had een dochter, niet heeft een dochter. Eigenlijk wilde ze niets meer wilde horen. Maar ze was de laatste paar jaar ouder en wijzer geworden. Ze wist dat het beter was om ergens vanaf te weten, al was het pijnlijk.

‘Wat is er gebeurd?’ dwong ze zichzelf om te vragen.

Sage keek heel bedroefd en schudde haar hoofd. Anna gaf haar een kneepje in haar arm en maakte het verhaal af.

‘Cara is twee jaar geleden omgekomen, samen met Wills vrouw, Robin.’ Hoewel Anna op zakelijke toon sprak, zoals altijd, merkte Julia dat ze er moeite mee had.

‘Op een middag staken ze in het centrum van de stad de weg over, toen ze door een toerist in een camper werden geschept,’ vervolgde ze. ‘Robin stierf direct, maar Cara bleef nog twee weken in leven. We dachten en hoopten allemaal dat ze het zou halen, maar ze kreeg in het ziekenhuis een infectie en haar lichaampje was te zwak en beschadigd om ertegen te vechten.’

Het liefst zou Julia gewoon op de vloer gaan zitten en huilen, uit medeleven met Will. Eigenlijk zou ze nog liever naar beneden rennen en haar innig geliefde tweeling knuffelen. ‘Arme Will. Dat moet een vreselijke klap voor hem zijn geweest.’

‘Voor ons allemaal,’ zei Sage. ‘Het was alsof er een licht in ons gedooft werd. Will was vroeger zo luchthartig. Een plaaggeest, een soort oudere broer van ons. Robin en Cara zijn nu al meer dan twee jaar dood, maar ik kan de keren dat ik hem sindsdien echt om iets heb zien lachen op de vingers van één hand tellen.’

Julia voelde nog meer medeleven met de man die ooit een tiener was met ondeugende ogen. De tranen schoten haar in de ogen.

Sage raakte haar arm aan. ‘Ik ben zo blij dat jij er nu bent.’

‘Hoe bedoel je?’

‘Jij bent ook iemand kwijtgeraakt, jij kunt hem beter begrijpen dan wij. Het doet Will vast goed om met iemand te praten die iets vergelijkbaars heeft meegemaakt.’

Julia kroop bijna in elkaar, zo’n bedriegster voelde ze zich. Na een ongemakkelijke stilte zei ze: ‘Verdriet is iets individueels, iets van jezelf. Iedereen verwerkt zoiets op zijn eigen manier.’

Sage glimlachte en gaf Julia een knuffel. ‘Dat weet ik, maar toch ben ik blij dat je er bent. Net als Will, dat weet ik zeker.’

Het antwoord bleef Julia bespaard doordat ze zijn voetstappen op de trap hoorde. Even later stapte hij naar binnen. Ze zag dat zijn spieren zich spanden onder zijn katoenen overhemd door het dragen van drie dozen.

Elke emotie was van zijn gezicht verdwenen. Nu ze wist

wat er met zijn vrouw en dochtertje was gebeurd, begreep ze hem beter. Waarom hij zich zo hard opstelde, zijn cynisme. De pijn in zijn ogen als hij naar Maddie keek.

Ze zou het liefst de dozen van hem overnemen en neerzetten, haar armen om zijn middel slaan en hem stevig vasthouden.

‘Dit is de rest. Waar moeten ze heen?’

Ze moest haar keel schrapen voordat ze iets kon zeggen. ‘De bovenste gaat naar mijn slaapkamer, de andere twee zijn van Simon.’

Hij knikte kort. Even later was hij terug in de woonkamer. Op dat moment ging beneden de bel.

‘Mam!’ riep Simon. ‘De pizzabezorger is er.’

Conan begon hard te blaffen. Julia rolde met haar ogen bij al dat lawaai ineens. ‘Weten jullie wel zeker dat jullie ons als huurder willen? Voordat wij opdoken, was het hier zo rustig. Als je die rust terug wilt, moet je het nu zeggen. De verhuiscontainer staat er nog.’

Sage schudde lachend haar hoofd. ‘Helemaal niet. Ik ga al die boeken niet weer de trap af slepen.’

Julia glimlachte naar Will en de twee vrouwen. Toen pakte ze haar portemonnee en ging de trap af om voor de pizza’s te betalen.

Bij de voordeur stond Simon Conan tegen te houden aan zijn halsband. De hond wrong zich van pure opwinding in allerlei bochten en kwispelde aan één stuk door.

Haar zoon grinnikte. ‘Volgens mij is hij gek op pizza.’

‘Dat denk ik ook. Misschien moet je hem maar even in Anna’s appartement brengen, anders gaat hij de pizzabesteller te lijf.’

Met veel moeite kreeg hij de hond naar binnen. Toen Julia eindelijk de voordeur opendeed, zag ze een magere jon-

geman met zijn armen vol pizzadozen. Snel betaalde ze en gaf hem een flinke fooi. Ze deed de deur dicht, liep achteruit met de hele stapel naar binnen en botste bijna tegen een stevig mannenlijf. Sterke armen werden om haar heengeslagen om haar overeind te houden.

‘O! Ik had je niet naar beneden horen komen, Will.’

‘Je was met die jongeman in gesprek,’ antwoordde hij. Tot haar teleurstelling liet hij haar snel los. Ze wist dat ze van dat korte moment van contact niet hoorde te genieten, maar het was al zo lang geleden... Het was haar niet ontgaan dat de jongen van vroeger nu een volwassen man was met enorm sterke spieren.

‘Je had toch gezegd dat de container leeg was?’ zei ze verbaasd, toen hij naar de voordeur beende.

‘Dat klopt. Alles is klaar, dus ik ga naar huis.’

‘Dat meen je toch niet?’

‘Hoezo?’ vroeg hij met zijn ene wenkbrauw opgetrokken.

‘Je moet pizza blijven eten. Ik heb veel meer besteld dan drie vrouwen en twee kinderen op kunnen.’

‘En Conan, niet te vergeten,’ wees hij haar terecht. ‘Die is gek op pizza, al is kaas niet goed voor hem.’

‘Mijn kinderen kennende zal hij stiekem meer binnen krijgen dan goed voor hem is.’

Zijn geur dreef haar neusgaten in. Mannelijk, en verleidelijker dan de lekkerste pizza. ‘Dan nog heb ik veel te veel. Blijf alsjeblieft.’

Hij staarde bijna wanhopig naar de voordeur. Maar toen hij zich weer omkeerde, leek het of hij zou toegeven.

‘Alsjeblieft, Will,’ drong ze aan.

Hij opende zijn mond om te protesteren, maar op dat moment ging de deur van Anna’s appartement open. Mad-die stak een slaperig hoofd om de deur.

‘Mogen we nu komen?’ vroeg ze.

‘Zolang de hond me niet omver loopt om de bacon van de pizza te snaaien.’

Toen Maddie begon te giechelen, zag Julia weer die pijn in Wills ogen. Ze wist dat ze de strijd verloren had.

‘Ik kan echt niet blijven, want ik heb thuis nog een boel te doen. Maar bedankt voor de uitnodiging.’

Ze wilde niet langer aandringen en knikte alleen nog. ‘Toch moet je iets eten. Neem dan wat mee naar huis.’

Ze kon aan zijn gezicht zien dat hij een smoes probeerde te bedenken, maar besloot geen weigering te accepteren. Zij kon net zo koppig zijn als Will.

‘Wat heb je liever? Peperoni of Hawaïaanse? Ik heb ook nog vegetarische, maar ik denk dat Sage die graag wil.’

‘Het hoeft echt niet.’

‘Ik vind van wel,’ zei ze ferm. ‘Je hebt me net drie kwartier dozen helpen sjouwen. Daar wil ik iets tegenoverstellen. Hier, ik hoop dat je nog steeds van peperoni met olijven houdt.’

Gek dat ze zoiets onbenulligs onthouden had. Die laatste zomer waren ze vaak met Charlie naar Mountain Mike’s Pizza gegaan. Will had altijd dezelfde genomen.

‘Maddie, hou dit even vast, wil je?’

Ze gaf de doos waar peperoni op stond aan haar dochter, deed hem met één hand open, haalde de helft van de pizza eruit en legde hem boven op de Hawaïaanse.

Hij keek of hij wilde protesteren, maar zweeg toen ze hem de doos met de andere helft van de pizza aanreikte.

‘Alsjeblieft. Dit moet genoeg zijn voor vanavond en morgenochtend. Beschouw het maar als een klein bewijs van dank voor je noeste inspanningen.’

Hij schudde zijn hoofd, maar tot haar grote opluchting gaf hij de pizza niet terug.

‘Ik kan hem niet meer tegenhouden, mam,’ hoorde ze Simon vanachter de gesloten deur zeggen. ‘Hij barst van de honger, en ik ook.’

‘Ga nou maar naar boven om pizza te eten,’ zei Will.

‘Doe ik. Een prettige avond dan maar.’

Ze had meer willen zeggen, veel meer, maar ze moest het hiermee doen, vanwege een onstuimige hond en twee hongerige kinderen die haar aandacht opeisten.

Die koppige vrouw ook. Will zat op zijn achterterras, keek naar de lichten van Cannon Beach die in het water weerspiegeld werden, en at zijn derde stuk pizza.

Hij moest toegeven dat het hem smaakte, al was de pizza lauw. Waarschijnlijk veel beter dan de boterhammen met pindakaas en magnetron-maaltijden die hij meestal als avondeten at.

Hij bestelde niet vaak pizza, omdat de helft meestal bedierf voordat hij eraan toekwam om het restje op te eten. Dit was dus een aangename afwisseling op kant-en-klaar magnetronvoer en hamburgers met frites.

Sage zat hem steeds op zijn huid om meer groente en minder kant-en-klaremaaltijden te eten. Hij probeerde het wel, maar hij hield niet zo van koken. Hij kon wel biefstuk, hamburgers en kipfilet bakken, maar het lukte hem meestal niet om een bijgerecht te verzinnen.

Hij schoot in veel opzichten tekort. Hij zuchtte en luisterde naar het zachte ruisen van de zee. Als hij vrij had, liep hij meestal in de werkplaats rond te scharrelen, of hij ging naar de golven zitten kijken, ongeacht het weer. Hij haatte zijn lege huis.

Hij zou moeten verhuizen om ergens anders opnieuw te beginnen. Vooral nu Julia niet meer een vage herinnering

was, maar vlak in de buurt woonde.

Ze wist het. Ergens in de loop van de avond had Sage of Anna haar kennelijk verteld van het ongeluk. Hij wist niet precies waarom hij daar zo zeker van was, maar hij had diep medelijden in haar groene ogen bespeurd. Hij spoelde de pizza weg met een slok bier. Hij haatte die medelijdende reacties van mensen die het voor het eerst hoorden. Maar vanavond had hij er niet zo'n punt van moeten maken. Hij had gewoon pizza moeten blijven eten.

Hij zuchtte en nam nog een slok bier. Van hieruit kon hij haar verlichte slaapkamer zien. Een donkere gestalte bewoog voor het raam. Wat was eigenlijk het probleem? Julia betekende niets voor hem. Minder dan niets. Hij had in geen jaren aan haar gedacht. Ooit was hij gek op haar geweest. Toen ze die laatste zomer zonder beugel en met precies de goede rondingen terugkwam naar Cannon Beach, had hij aldoor van haar gedroomd.

Een eerste liefde kon een heftige ervaring zijn voor een zestienjarige jongen. Toen ze vertrok uit Cannon Beach, waren zijn dromen over een langeafstandsrelatie al snel in duigen gevallen toen ze hem niet schreef, zoals ze beloofd had. Hij had vaak het nummer gebeld dat ze hem gegeven had en allerlei boodschappen achtergelaten, maar ze had nooit teruggebeld.

Een tijdlang had hij aan een gebroken hart geleden, maar hij was eroverheen gekomen. Die lente, toen hij Robin Cramer had meegenomen naar het eindbal, was hij Julia Hudson met haar groene ogen al helemaal vergeten.

Hij kon geen enkele reden bedenken waarom hij niet gewoon beleefd kon doen tegen haar en haar kinderen, om diverse redenen. Afgezien van het feit dat ze drie huizen van hem af woonden, was hij nog altijd bezig diverse kamers van Bram-

bleberry House op te knappen. Hij kon hen onmogelijk uit de weg gaan. Weer keek hij naar Brambleberry House. Automatisch gleed zijn blik naar het raam op de tweede verdieping. Weer liep een gestalte heen en weer. Even later ging het licht uit. Vreemd genoeg voelde Will zich eenzamer dan ooit.

‘Nogmaals dank voor jullie hulp vandaag.’ Julia glimlachte naar Sage en Anna, die tegenover haar aan tafel zaten in haar nieuwe appartement, terwijl ze de pizza soldaat maakten. ‘Wat had ik zonder jullie moeten beginnen?’

Anna schudde haar hoofd. ‘We hebben je geholpen met het makkelijkste gedeelte. Nu moet je nog bedenken waar je alles gaat laten.’

‘We hebben borden in de keuken en lakens op de bedden. De rest kan wachten tot morgenochtend.’

‘Zo te zien is een van ons wel aan haar bedje toe,’ mompelde Sage, en ze gebaarde naar Maddie.

‘Ik niet,’ protesteerde Maddie, maar Julia zag dat ze bijna omviel van de slaap. Haar ene elleboog rustte op tafel en ze ondersteunde haar hoofd met haar vuistje. Soms was het voor Maddie een hele opgave om de dag door te komen, zeker tijdens deze verhuizing. Ze had zelf wat spullen naar haar slaapkamer gebracht en had met veel plezier zelf haar speelgoed en kleding opgeborgen.

Vanwege de verhuisdrukte had Julia minder goed opgelet of Maddie niet oververmoeid raakte. Nu leek ze aan het eind van haar krachten te zijn.

‘Bedtijd, schat. Nog even je medicijnen innemen.’

‘Ik wil nog niet naar bed,’ protesteerde Maddie met een smekende blik naar Anna en Sage, alsof die haar konden helpen. ‘Ik wil opblijven en met de verhuizing helpen.’

‘Ik ben zelf doodop,’ zei Julia. ‘Ik beloof je dat we de

leuke dingen voor morgen zullen bewaren, als we allemaal uitgerust zijn, goed?’

Maddie zuchtte met een kalme berusting die Julia altijd aan het hart ging. Bijna gaf ze toe aan haar verdriet, maar zette het snel van zich af. Háár dochter leefde nog. Dat wonder mocht Julia nooit vergeten.

Voordat ze de andere verhuisdozen binnenbracht, had ze gezorgd dat Maddies pillen in het medicijnkastje bij het aanrecht stonden. Ze schonk een glas water in en legde er zes pillen bij. Maddie sloeg ze in twee slokken achterover en spoelde ze door met de rest van het water.

Julia hielp haar vermoeide dochter met uitkleden en deed snel de routine check die bij de behandeling hoorde. De resultaten waren niet verontrustend, dus Julia verdrong haar eeuwige bezorgdheid.

‘Welterusten, schat,’ zei ze, nadat ze vlug een verhaaltje had verteld en haar een zoen had gegeven. ‘De eerste nacht dat je in het nieuwe huis slaapt.’

‘Ik vind het hier fijn,’ zei Maddie slaperig, terwijl Julia het dekbed over haar iele schouder trok.

‘Ik ook. Ik voel me hier thuis, jij ook?’

Maddie knikte. ‘En die mevrouw is ook aardig.’

Julia glimlachte. ‘Welke mevrouw? Sage of Anna? Ik vind ze allebei erg aardig.’

Maddie schudde haar hoofd, maar haar ogen vielen dicht voordat ze kon antwoorden.

Julia keek even naar haar slapende dochter. Plotseling voelde ze iets vreemds, bijna alsof vederlichte vingers haar wang aanraakten. Raar, dacht ze. Sage en Anna hadden haar gewaarschuwd dat Brambleberry House oud en tochtig was, dus moest ze goed haar best doen om Maddies kamertje tochtvrij te maken.

Toen ze weer in de huiskamer kwam, zat alleen Simon opgekruld met een boek in een hoek van de bank. Met zijn andere hand streelde hij gedachteloos Conan. Wat was het toch een zegen dat haar zoon graag las. Boeken en zijn GameBoy hadden hem bijgestaan tijdens de vele lange saaiere uren in al die wachtkamers.

‘Zijn Sage en Anna naar beneden gegaan?’ vroeg ze.

‘Volgens mij zitten ze nog in de keuken,’ antwoordde Simon zonder van zijn boek op te kijken.

Even bleef ze in de deuropening van de keuken staan kijken hoe ze het porselein van haar grootmoeder in de inbouwkeukenkast opborgen. Nog een zegen; ze werd ermee overspoeld. Toen ze terugkwam in Cannon Beach had ze alleen een baan als lerares en de hoop dat alles op zijn plaats zou vallen. Nu had ze dit fantastische appartement en, nog belangrijker, zomaar ineens twee vriendinnen die haar nu al dierbaar waren.

Ineens voelde Sage Julia's aanwezigheid. Ze keek haar even aan met een warme blik in haar ogen. ‘Ligt ons meisje lekker onder de wol?’

Julia knikte. ‘Het was een drukke dag. Ze was doodop.’

‘Gaat het wel goed met haar?’ vroeg Anna bezorgd.

‘Ja, hoor. Ze heeft alleen niet het uithoudingsvermogen dat ze vroeger had.’ Ze wachtte even en besloot dat dit een goed moment was om alles te vertellen. ‘Het is een van de langetermijneffecten van haar beenmergtransplantatie.’

‘Beenmergtransplantatie?’ riep Anna met wijd opengesperde ogen. Sage keek al net zo verschrikt.

Julia zuchtte. ‘Ja. Plus bestraling en twee keer chemotherapie. Ik had het jullie waarschijnlijk eerder moeten vertellen, maar Maddie is herstellende van een acute lymfocytische leukemie.’

Hoofdstuk 5

Als Julia die woorden hardop zei, kreeg ze altijd een onbestemd en onaangenaam gevoel, alsof ze zelf die maanden van pijnlijke behandelingen, injecties, bloed afnemen en dergelijke had doorstaan. Maddie had haar ziekte moediger het hoofd geboden dan zijzelf had kunnen opbrengen, realiseerde ze zich nederig.

‘Ach, Julia.’ Sage deed een stap naar haar toe en omhelsde haar spontaan. ‘Wat erg voor je dat je dat allemaal hebt moeten meemaken.’

‘Het is geen gemakkelijke periode geweest,’ gaf ze toe. ‘Maar zoals ik al zei, ze is nu herstellende en het gaat veel beter met haar sinds de beenmergtransplantatie. Simon was de donor. We hadden zo’n geluk dat hij een perfecte match bleek.’

‘Heb je dat allemaal in je eentje moeten doorstaan?’ Anna’s grote donkere ogen stonden bedroefd.

Ze wist dat Anna op Kevins dood doelde en dat ze wilde weten wanneer hij precies gestorven was. Ze besloot dat ze er nog niet aan toe was om dat allemaal ook uit te leggen, dus koos ze ervoor die vraag te ontwijken.

‘Ik had veel steun aan mijn netwerk in Boise,’ zei ze in plaats daarvan. ‘Goede vrienden, mijn broer en zijn vrouw en mijn collega-docenten van de basisschool. Ze vonden het allemaal idioot dat ik ging verhuizen.’

‘Waarom ben je eigenlijk verhuisd?’ vroeg Anna.

‘We waren allemaal een nieuw begin toe. Drie maanden geleden kreeg Maddies oncoloog een baan in het kinderziekenhuis in Portland. Dr. Lee was altijd onze steun en toe-

verlaat geweest. Haar verhuizing was voor ons het perfecte moment om onze vleugels uit te slaan.’

Soms voelde het of hun leven drie jaar lang stil had gestaan. Maddies diagnose en Kevins dood waren veel te zwaar geweest voor haar en de kinderen. Ze hadden behoefte aan gelach en vrolijkheid en de rust die ze altijd bij de oceaan had gevonden.

Ze glimlachte naar de beide vrouwen. ‘Ik moet jullie wel vertellen dat ik me nog steeds afvroeg of ik er wel verstandig aan deed om mijn vrienden en familie en het veilige vangnet dat we in Boise hadden achter te laten, totdat we het bordje Te Huur bij Brambleberry House zagen. Het leek wel een wonder dat we misschien de kans zouden krijgen om nou net in dat huis te wonen waarvan ik altijd zoveel had gehouden en waar ik altijd tot rust kwam. Ik beschouwde dat bordje als een teken dat alles goed zou komen.’

‘We zijn heel blij dat je ons gevonden hebt,’ zei Anna.

‘Hier hoor je thuis,’ voegde Sage eraantoe. Ze kneep met haar ene hand in die van Julia en pakte met haar andere hand die van Anna beet.

‘Dank je wel,’ zei Julia zachtjes. ‘Allebei heel erg bedankt.’

‘Ruiken jullie het ook?’ vroeg Sage.

‘Wat?’ vroeg Julia.

De geur van fresia’s. Jij rook het toch ook?’

‘Ik dacht dat die geur door het open raam kwam.’

Sage schudde haar hoofd. ‘Nee. Abigail was dol op fresia’s, maar het lukte haar niet ze hier in leven te houden. Ons microklimaat is er niet geschikt voor.’

‘Ik hoop dat je niet bang voor spoken bent,’ zei Anna met een zucht. ‘Sage beweert stellig dat Abigail nog rondwaart

in Brambleberry House en dat ze door het huis zweeft met het parfum van fresia's om zich heen dat ze altijd droeg.'

Verbaasd knipperde Julia met haar ogen. Belachelijk, dacht ze. Maar toen herinnerde ze zich Maddies woorden dat die mevrouw aardig was en het moment waarop er iets langs haar huid streek toen ze in Maddies kamer naar haar dochter stond te kijken.

'Geloof jij dat niet?' zei ze tegen Anna.

Anna lachte. 'Ik weet het niet. Meestal sta ik aan de kant van de logica en de rede. Mijn verstand zegt dat het absoluut niet kan. Maar met Abigail weet je het maar nooit. Het zou me echt niet verbazen als ze besloot om de regels van de metafysica te trotseren en in dit huis waar ze zo van hield blijft rondwaren.'

'En Conan is haar goede genius,' vulde Sage aan. 'Dat kun je beter ook meteen weten. Volgens mij vormen ze een team. Abigail brengt de hersens in, en hij de spieren.'

'Zeg, nu nemen jullie me er toch echt tussen.'

Sage grinnikte. 'Kijk me maar niet aan of ik gek ben. Je komt er vanzelf wel achter. Die hond is griezelig.'

'Wat dat betreft zijn we het tenminste eens,' zei Anna. 'Hij is veel slimmer dan de gemiddelde hond.'

'Dat heb ik al gemerkt,' gaf Julia toe. 'Maar de theorie accepteren dat hij een soort connectie heeft met het hierna maals gaat wel heel wat verder dan denken dat hij een uitzonderlijk intelligente hond is.'

Sage lachte. 'Als je het zo stelt, klinkt het nogal belachelijk, niet? Maar houd je ogen goed open. Je kunt zelf je conclusies trekken nadat je hier een tijdje hebt gewoond. Ik wilde er een clause over opnemen in het huurcontract, maar dat mocht niet van Anna.'

Anna trok een gek gezicht. 'Het is niet eenvoudig om een

notaris te vinden die een clausule wil toevoegen dat er misschien een spook in huis rondwaart.'

'Niks misschien. Wacht maar af, Julia.'

'Ik hoop dat Abigail er nog is. Ik kan me haar alleen voorstellen als een goedaardig spook,' zei Julia.

Sage grijnsde naar haar. Anna schudde haar hoofd, maar ze glimlachte ook. 'Ik ben hier in de minderheid wat gezond verstand betreft, merk ik.'

'Jij bent gewoon beter thuis in de wereld van de volwassenen,' antwoordde Sage. Meteen stopte ze met plagen en zei met een bezorgd gezicht: 'Over gezond gesproken, is er iets met Maddie waar we rekening mee moeten houden? Mag ze bijvoorbeeld niet in contact komen met bepaalde dingen?'

Julia zuchtte. 'Het is lastig de goede balans te vinden tussen overbezorgd zijn en haar stimuleren om weer zo gewoon mogelijk te leven. Meestal gaat het goed met haar, hoewel ze rustiger is dan vroeger. Je zou het niet geloven, maar ooit was ze de ondeugendste van de twee. Toen ze peuters waren, kwam Simon altijd door haar in de problemen.'

Ze glimlachte een beetje beverig en wachtte even tot ze haar stem weer onder controle had. 'Op dit moment werken we eraan dat ze weer op krachten komt. Door de maand die ze vanwege de beenmergtransplantatie in het ziekenhuis moest doorbrengen, is ze erg verzwakt. Ik hoop dat het tegen kerst beter met haar gaat.'

Sage glimlachte. 'Nou, dan heb je nu twee medestanders, of eigenlijk vier, als je Abigail en Conan meetelt.'

'Dank je wel,' fluisterde ze. Het raakte haar enorm dat ze haar en haar kinderen zo als vanzelfsprekend hadden geaccepteerd.

Toen Simon eindelijk in bed lag, stond Julia in het donker in haar slaapkamer en staarde naar de golfjes op zee, die glinsterden in het maanlicht. Ze had nog duizend dingen te doen, maar ze besloot om even een time-out te nemen om na te denken.

In de verte zag ze de lichten van een schip zich aftekenen tegen de nachtelijke hemel. Ze keek er even naar en keek toen onwillekeurig naar de huizen langs de kustlijn.

Daar stond het huisje waar ze altijd in de vakantie woonden, donker en stil. Ernaast stond dat van Will Garrett. Er brandde licht in een vierkant houten gebouwtje. Dat was de werkplaats van zijn vader, herinnerde ze zich. Die was nu zeker van Will.

Ze wierp een blik op haar horloge. Het was bijna middernacht. Waaraan was hij zo laat nog aan het werk? Ontvluchtte hij op die manier zijn lege huis?

Hoe kon hij de pijn van het verlies van zijn vrouw en zijn kind verdragen? Ze herinnerde zich het peilloze verdriet in zijn ogen toen hij naar Maddie had gekeken. Ze wilde hem zo graag op de een of andere manier troosten.

Ze voelde wel dat Will dat niet wilde. Al was hij bevriend met Sage en Anna, hij scheen zich afzijdig te houden, alsof hij zijn timmermansvaardigheden had gebruikt om een muur te bouwen tussen zichzelf en de buitenwereld. Ze leed met hem mee, maar ze wist dat ze weinig kon doen om die muren te slechten.

Ze zou het kunnen proberen.

Die gedachte kwam bij haar op als een zachte, subtiele fluistering. Nee, floot ze zichzelf terug. Ze had al genoeg op haar bordje. De verhuizing naar een ander deel van het land, de nieuwe baan en de opvoeding van de tweeling, terwijl Maddie ook nog met ziekte kampte.

Ze had de emotionele reserve niet om de pijn van een ander aan te kunnen. Dat wist ze, maar naarmate ze door de stilte in huis meer tot rust kwam, raakte ze ervan overtuigd dat ze hem tenminste haar vriendschap kon bieden.

De zachte, zomerse geur van fresia's dreef de kamer in, alsof haar besluit was goedgekeurd. Ze glimlachte.

'Abigail, als je er nog bent, dank je wel,' fluisterde ze. 'Voor dit appartement, voor Anna en Sage, voor alles.'

Heel even dacht ze weer te voelen dat iemand zacht haar wang aanraakte.

Het lukte Will zijn nieuwe burens verscheidene dagen uit de weg te gaan. Hij was aangenomen om het timmerwerk te verrichten voor een renovatieproject in Manzanita. Die klus lag achter op schema, omdat andere onderaannemers te laat klaar waren. Will stopte er zo veel mogelijk tijd in. Hij ging al voor zonsopgang van huis en kwam elke avond pas na middernacht thuis.

Liever te veel dan te weinig werk, vond hij altijd. Iets met zijn handen maken hielp om de gapende kloof in zijn leven te dichten.

Een week later was het gedaan met zijn geluk bij het ontwijken van zijn burens. Voor het project hoefde hij alleen nog de vloer te leggen en de plafondlijsten te monteren die de ontwikkelaar bij een houtzaagmolen in de staat Washington had besteld. Maar die waren nog niet geleverd, dus had hij niets te doen.

Hij keerde terug naar Cannon Beach, naar zijn lege huis en zijn lege leven. Nadat hij het zaagsel en het zweet van zich afgespoeld had onder de douche, stond hij op het terras een biefstuk te grillen met een biertje in zijn hand. Onder-

tussen keek hij naar de kitesurfende toeristen. Ineens hoorde hij opgewonden geblaf.

Even later kwam een grote roodbruine bastaard-hond aangesprongen met een uitrolbare riem achter zich aan.

Zodra het dier Will in het oog kreeg, veranderde hij van koers en sprong de terrastreden op. Zijn tong hing uit zijn bek, en hij hijgde zwaar.

‘Je ziet eruit als een voortvluchtige hond.’

Conan grijnsde weer op die griezelige manier van hem. Will keek speurend het strand af of hij iemand zag lopen die het andere eind van de riem had vastgehouden. Dat hij niemand zag, was niet zo verwonderlijk. Hoewel Conan een nogal logge indruk maakte, kon hij behoorlijk hard rennen als hij aan die akelige riem wilde ontsnappen. Hij kon in een oogwenk een meter of veertig over het strand wegrennen.

Toen Will zich omdraaide naar de hond, zag hij hem enthousiast snuffelen bij de barbecue. ‘Nee hoor,’ mompelde hij. ‘Zorg jij maar voor je eigen biefstuk. Ik deel met niemand.’

Conan jankte en plofte bij Wills voeten neer met zo’n quasisombere blik in zijn ogen, dat Will wel moest lachen. ‘Wat kun jij goed toneelspelen. Je krijgt vanavond geen biefstuk, maar ik zal wat water voor je halen. Je ziet eruit of je dat wel kan gebruiken.’

Hij vond de bak die hij meestal voor Conan gebruikte en vulde hem met water. Toen hij door de dubbele deuren het terras weer op liep, hoorde hij stemmen in koor de naam van de hond roepen.

Ergens verbaasde het hem niet dat even later Julia en haar kinderen opdoken, komend uit de richting van Brambleberry House.

Conan blafte ter begroeting. Drie hoofden draaiden zich

om in hun richting. Zelfs van een afstand kon hij de opluchting in Julia's groene ogen zien toen ze de hond ontwaarde.

Ze droeg haar haren in een paardenstaart en zag er jong en aantrekkelijk uit in de schuine stralen van de avondzon. Hoewel hij wist dat het niet slim was, wilde hij eigenlijk gewoon blijven staan om van die aanblik te genieten. Hij schrok van die impuls en zette Conans bak met zo'n klap neer, dat er wat water over de rand gutste.

'Het spijt me vreselijk,' riep Julia. Eigenlijk wilde hij hen weghouden bij het trapje, alsof hij een ridder uit de middeleeuwen was die zijn vesting verdedigde, maar hij moest werkeloos toekijken hoe zij en haar tweeling het trapje naar het terras op kwamen.

'We waren hem aan het uitlaten op het strand,' vervolgde Julia. 'Maar kennelijk vond hij dat we niet snel genoeg liepen.'

'Dat is mijn schuld,' zei de jongen – Simon heette hij toch? – somber. 'Mam zei dat ik de riem stevig moest vasthouden. Ik heb het echt geprobeerd, maar kennelijk was ik niet sterk genoeg.'

'Ik weet zeker dat het niet jouw schuld was,' zei Will. Ineens kreeg hij het gevoel of zijn keel werd dichtgeknepen. 'Conan kan behoorlijk eigenwijs zijn als hij zich iets in zijn kop heeft gezet.'

Simon grijsde naar hem. 'Dan had hij zich zeker in zijn kop gezet dat hij wilde weglopen.'

'We zouden een ijsje gaan halen,' zei het meisje met haar fluisterstemmetje. Hij moest wel naar haar kijken met haar donkere krullen en haar blauwe ogen. Ze leek zo zwakjes, alsof er maar een zuchtje wind nodig was om haar op te tillen en in zee te blazen.

Hij wist niet hoe hij tegen haar moest praten en of hij wel

tegen haar zou kunnen praten. Maar hij had gezworen dat hij anderen niet zou kwetsen omdat hijzelf pijn leed.

‘Dat lijkt me leuk. Een perfecte bezigheid op een zomeravond als deze.’

‘Ik houd het meest van aardbeienijs,’ deelde ze mee. ‘Ik hoop dat ze dat hebben.’

‘Ik niet,’ zei Simon. ‘Ik hou van kauwgumsmaak, vooral van die blauwe.’

Tot zijn ontzetting kwam Julia’s dochter het terras op lopen tot ze vlak bij hem stond. Ernstig keek ze naar hem op. ‘En u, Mr. Garrett?’ vroeg ze. ‘Houdt u van ijs?’

Eigenlijk leek ze helemaal niet zoveel op Cara. Die was mollig, bracht hij zichzelf in herinnering. ‘Nou en of! Wie niet?’

‘Welke smaak vindt u het lekkerst?’

‘Even denken. Het klinkt misschien saai, maar ik houd het meest van vanille.’

‘Mijn moeder ook,’ joelde Simon. ‘Je hebt zoveel lekkere ijssoorten. Wie wil er dan gewoon vanille-ijs? Belachelijk gewoon.’

‘Simon!’ Julia werd helemaal rood. Hij bedacht weer hoe buitengewoon aantrekkelijk ze eruit zag. Ze was niet veel veranderd sinds die tijd, zestien jaar geleden, dat hij zo gek op haar was.

‘Toch is het zo,’ bleef Simon volhouden.

‘Je mag mensen niet belachelijk noemen,’ zei Julia.

‘Ik zei niet dat hij belachelijk was. Alleen dat alleen maar vanille-ijs eten belachelijk is.’

Will kon met moeite een glimlach onderdrukken. ‘Oké, ik geef toe dat ik ook van praliné-ijs hou en af en toe van chocoladeijs. Zo beter?’

‘Vooruit dan maar.’ Simon grinnikte.

Will voelde dat Maddie zijn arm aanraakte met haar kleine, bleke handje. Ineens leek het of hij geen adem kon halen, zoveel pijn voelde hij vanbinnen.

‘Hebt u zin om mee te gaan een ijsje halen?’ vroeg ze. ‘Als u Conan aan de riem houdt, loopt hij vast niet weg.’

Hij keek even naar haar lieve gezichtje en daarna naar Julia. Haar wangen waren nog roder dan zonet en ze keek hem even verontschuldigend aan, waarna ze zich tot haar dochter wendde.

‘Mr. Garrett heeft het vast druk, liefje. Het ruikt alsof hij biefstuk aan het grillen is voor zijn avondeten.’

‘O, daar moet ik even naar kijken. Ik ben zo terug.’

Hij tilde het deksel van de barbecue op en zag dat de biefstuk al wat te doorbakken was, maar nog wel eetbaar. Hij doofde het vuur en bedacht ondertussen wat hij tegen het meisje zou zeggen.

Hij hoorde niet zo in tweestrijd te staan of hij mee zou gaan, besepte hij tot zijn schrik. Twee jaar lang was hij sociale verplichtingen uit de weg gegaan, behalve als het om zijn beste vrienden ging. Maar ineens vond hij het onverdraaglijk dat hij hier in zijn eentje zat te eten en naar andere mensen keek die van het leven genoten.

Maar hij kon toch onmogelijk met hen meegaan? Hij vertrouwde er niet op dat hij de hele weg naar de ijssalon, de tijd dat ze hun ijs opaten en weer terugliepen aangenaam gezelschap zou kunnen blijven. Het laatste wat hij wilde, was deze kinderen verdriet doen. ‘Bedankt voor de uitnodiging,’ zei hij. ‘Maar ik kan beter hier blijven om mijn biefstuk op te eten.’

Conan jankte en duwde zijn kop tegen Wills been, alsof hij hem wilde dwingen van gedachte te veranderen.

‘We kunnen wel even wachten tot u hem op hebt,’ zei Si-

mon meteen. 'Dat vinden we niet erg, hè mam?'

'Mr. Garrett heeft het druk, Simon. We willen hem niet lastigvallen.' Ze keek hem aan met een ondefinieerbare uitdrukking in haar groene ogen. 'Maar we zouden het heel leuk vinden als je meeinging. Wij alle drie.'

'Jullie hoeven niet op mij te wachten als jullie snakken naar ijsjes met aardbeien- en kauwgumsmaak.'

Julia knikte een beetje verdrietig, alsof ze dat antwoord al verwacht had. 'Kom kinderen, laten we doorlopen.'

Weer jankte Conan. Will keek van de hond naar Julia en haar gezin en schudde toen zijn hoofd. 'Aan de andere kant is er geen enkele reden waarom ik mijn biefstuk niet kan opwarmen als we terug zijn van de ijssalon. Ik heb op het moment toch nog geen honger.'

Zijn verklaring bracht verschillende reacties teweeg. Julia sperde verbaasd haar ogen wijd open, Simon slaakte een kreet van blijdschap, en Maddie klapte opgetogen in haar handjes.

Het was lang geleden dat iemand zo blij met zijn gezelschap leek te zijn, bedacht hij toen hij zijn biefstuk naar binnen bracht en in de koelkast legde.

Hij wist niet waarom hij in vredesnaam ineens had besloten dat hij toch meeinging. Hij wist alleen dat het lang geleden was dat hij zich had toegestaan om te genieten van de rust en vrede van een zomeravond aan het strand in augustus.

Misschien was die tijd nu gekomen.

Hoofdstuk 6

Dit was de grootste fout van zijn leven.

Will liep naast Julia. Simon rende met de hond vooruit, maar Maddie leek het prima te vinden om rustig mee te lopen naar de ijssalon. Nu en dan hield ze stil en pakte iets uit het zand.

Will was zich pijnlijk bewust van de vrouw naast hem. Haar haren schitterden in het laatste zonlicht, de wind kleurde haar wangen rood en een zacht verlokkelijk parfum van kersenbloesem hing om haar heen, zoet en vrouwelijk.

Hij kon niets bedenken om tegen haar te zeggen. Ze scheen het niet erg te vinden, maar het leek hem wel zo beleeft om een onderwerp aan te snijden.

‘Bevalt het je hier?’ vroeg hij.

Ze glimlachte. ‘Geweldig. Ik wist niet of ik er wel verstandig aan deed om hierheen te verhuizen, maar het heeft beter uitgedaan dan ik had kunnen dromen.’

‘Heb je het naar je zin in je appartement?’

‘Het is fantastisch. We zijn goed bevriend geraakt met Anna en Sage en de kinderen vinden het heerlijk om aan zee te wonen.’

Daar was hij jaloers op, hun bereidheid om je halsoverkop in het ongewisse te storten. Hij had het altijd best gevonden om in het huis te blijven wonen waar hij was opgegroeid. Hij vond het heerlijk aan het strand te wonen. De laatste tijd kreeg hij echter soms het gevoel of hij stikte. Het viel hem steeds op dat zijn plaatsgenoten tegenover hem op hun woorden pasten en, wat nog erger was, hem medelijdend aankeken.

Julia keek hem afwachtend aan, alsof ze iets had gezegd en wachtte tot hij zou reageren. Hij had geen idee wat hij gemist had, maar wilde haar niet vragen het nog eens te herhalen. In plaats daarvan besloot hij een veilig onderwerp aan te snijden.

‘De school begint over een paar weken, hè?’

‘Volgende week dinsdag,’ zei ze. ‘Ik ben van plan er morgen heen te gaan om mijn lokaal in te richten.’

‘Heb je daar een hele week voor nodig?’

‘O, minimaal!’ Haar gezicht werd nog levendiger. ‘Ik loop vreselijk achter. Ik moet prikborden versieren, een rooster maken, en aan de hand van foto’s de namen van mijn leerlingen uit het hoofd leren.’

‘Je kunt haast niet wachten, hè?’

Ze keek hem even aan. ‘Kun je dat zo goed merken?’

‘Ik ben blij dat je iets hebt gevonden wat je leuk vindt. Eerlijk gezegd had ik vroeger niet gedacht dat je voor de klas zou gaan.’

Ze lachte. ‘Tja, die plannen om ooit rijk en beroemd te worden heb ik min of meer terzijde geschoven. Het is net iets minder spectaculair om dertig drukke vijfde-groepers les te geven dan om op tournee te gaan en een cd op te nemen die platina haalt.’

‘Je bent vast goed in je vak.’

Verbaasd knipperde ze met haar ogen. Toen glimlachte ze zo oprecht en verheugd, dat hij het gevoel kreeg of een strakke band zich om zijn borst sloot.

‘Dank je, Will. Dat betekent veel voor me.’

Ze keken elkaar even aan. Hij zou zweren dat die gevoelens van toen weer even oplaaiden.

Helemaal fout.

Hij was bijna opgelucht toen Maddie, die steeds meer begon te slenteren, naast hen opdook.

‘Gaaf het wel, meiske?’ vroeg Julia.

‘Ja hoor, mam,’ verzekerde Maddie haar.

Will vroeg zich opnieuw af waarom Julia haar zo goed in de gaten hield en waarom Maddie zo breekbaar leek, maar dit was niet het goede moment om ernaar te informeren.

‘Wil je de rest van de wandeling naar de ijssalon op mijn rug zitten?’ vroeg Julia.

Maddie schudde haar hoofd. ‘Ik red het wel, echt. We zijn er toch al bijna?’

‘Ja hoor. Daar hangt het bord met het ijshoorntje.’

Maddie ging tussen hen in lopen en legde haar hand in die van haar moeder. Ze glimlachte naar Will. ‘Ik vind het daar zo leuk,’ verkondigde ze, toen ze dichterbij Murphy’s Icecream kwamen.

‘Ik ook,’ vertelde Will. ‘Als kind kwam ik hier al.’

Dat intrigeerde haar. ‘O ja? Mijn moeder ook, toen ze klein was. Ben je haar dan wel eens tegengekomen?’

Hij keek naar Julia. Ze bloosde, zag hij, en hij vroeg zich af of ze zich herinnerde dat ze hand in hand onder een van de picknicktafels zaten en elkaar stiekem een kusje gaven als haar broer niet keek.

‘Ja,’ zei hij nors.

Maddie zag eruit of ze daar dieper op in wilde gaan, maar ze waren bij de ijssalon gearriveerd.

Hij had zich de consequenties niet gerealiseerd, bedacht hij toen ze naar de balie liepen. O jee. Daar zat Lacy Murphy Walker. Zij had met hem op de middelbare school gezeten en haar familie runde al sinds mensenheugenis de ijssalon. Vroeger was ze een van Robins beste vriendinnen. Hij vond haar best aardig, maar ze was een van de ergste roddeltantes van de stad.

‘Hoi, Will.’ Haar ogen straalden verrast. ‘Wat heb ik jou hier lang niet meer gezien.’

Hij had geen idee wat hij moest terugzeggen, dus hij glimlachte beleefd.

‘Die nieuwe kasten die je achter hebt gemaakt bevallen erg goed,’ vervolgde ze. ‘Dat heb je geweldig gedaan. Ik zei laatst nog dat we nu veel meer opslagruimte hebben.’

Bedankt, Lacy.’

Hij zag de gebruikelijke verzameling toeristen zitten, maar hij herkende ook wat plaatsgenoten.

Zijn nekhaar ging overeind staan door alle speculerende blikken die in zijn richting werden geworpen.

‘Willen jullie bestellen?’

Het was lang geleden dat hij met anderen samen als júl-lie werd bestempeld. Dat had hij de afgelopen twee jaar nog het meest gemist, dacht hij wel eens. Bij andere mensen horen, niet altijd in zijn eentje zijn.

‘Moment,’ zei hij. Hij draaide zich om naar Julia en de tweeling. ‘Weten jullie het al?’

‘Kauwgum,’ riep Simon. ‘In een suikerhoortje.’

Lacy noteerde het met een glimlach. ‘En de jongedame?’

Maddie glimlachte extra lief naar Lacy. ‘Aardbeien-
smaak, alstublieft,’ fluisterde ze. ‘Ook graag in een suikerhoortje.’

‘Staat genoteerd. En jullie?’

Hij wilde haar vertellen dat er geen júl-lie bestond. Ze waren absoluut geen stel, alleen maar twee mensen die toevallig samen opgelopen waren en een ijsje kochten. ‘Twee bolletjes vanille in een suikerhoortje,’ zei hij.

‘Voor mij ook.’ Julia glimlachte naar Lacy.

Lacy vertelde wat het kostte, en Will pakte zijn portefeuille.

‘Ik trakteer,’ zei hij. Hij schoof Lacy een biljet toe.

Tegelijkertijd reikten zij en Julia ernaar.

‘Geen sprake van,’ riep Julia. ‘Jij was niet eens van plan mee te komen, totdat we je onder druk zetten. Vergeet het maar, ik betaal.’

Er werden nog meer speculatieve blikken in hun richting geworpen. Hij ontwaarde binnen wat vriendinnen van zijn moeder. Hij was bang dat ze al met haar aan de telefoon zouden hangen, voordat Lacy hun ijsjes klaar had. Hij wilde niets liever dan geen aandacht meer trekken en een zitplaats voor hun vieren te veroveren, liefst zo ver mogelijk uit het zicht van degenen die binnen zaten.

‘Jullie hebben me niet onder druk gezet. Ik vond het leuk om mee te gaan. Deze keer betaal ik, de volgende keer jij.’

Hij had het nog niet gezegd of hij zag Lacy grote ogen opzetten. De volgende keer, had hij gezegd. Hij kon zich precies voorstellen wat over een paar minuten het gesprek van de dag zou zijn. ‘Moet je horen: Will Garrett heeft eindelijk weer een vriendin. Die nieuwe lerares, die in Abigails huis woont. Je weet wel, haar ouders huurden vroeger dat oude huis van Turner.’

‘Zeker weten?’ Julia keek nog steeds koppig.

Hij knikte. ‘Pak het geld nou maar, Lacy.’

Tot zijn grote opluchting maakte zij een eind aan de situatie door het geld in de kassa te stoppen en hem zijn wisselgeld te geven.

‘Het is zo klaar,’ kweelde ze. Ze verdween even, kennelijk om haar mobieltje te pakken, zodat ze het nieuws kon verspreiden.

‘Dank je wel,’ zei Julia. Hij zag aan haar gezicht dat ze zich ongemakkelijk voelde, omdat ze hem had laten trakteren.

‘Graag gedaan.’

‘Het is echt niet eerlijk. Je wilde niet eens mee.’

‘Ik ben toch meegekomen? Doe nou niet zo moeilijk.’

Ze keek alsof ze nog iets wilde zeggen, maar zweeg toen Lacy terugkwam met de ijsjes voor de tweeling.

‘Alsjeblieft. De rest komt zo.’

‘Dank je, Lacy. Ziet er goed uit, zoals gewoonlijk,’ zei hij toen ze hem en Julia hun ijsje overhandigde.

‘Graag gedaan, Will.’ Ze glimlachte hartelijk. ‘En nogmaals, leuk om te zien dat je weer kunt genieten van... een ijsje.’

Hij hoopte maar dat er geen blos was verschenen op zijn plotseling verhitte gezicht. Hij had al zestien jaar niet gebloed en wilde dat graag zo houden.

‘Ja,’ mompelde hij. Tot zijn opluchting nam Simon het woord.

‘Zeg mam, er zit niemand aan ons lievelingstafeltje. Mogen we daar zitten en kijken of we walvissen zien?’

Julia glimlachte en schudde meewarig haar hoofd. ‘We zijn hier nu twee keer geweest en hebben twee keer aan hetzelfde tafeltje gezeten. Dat is nu kennelijk ons lievelingstafeltje.’

Ze keek Will eens goed aan. ‘Heb je haast om terug te gaan of vind je het vervelend als we hier ons ijsje eten?’

Hij zou nog liever een duik in het koude water van de Stille Oceaan nemen, als hij daarmee die starende ogen van de goegemeente kon vermijden. In plaats daarvan glimlachte hij. ‘Ik heb geen haast. Laten we gaan zitten.’

Hij maakte de fout om nog een keer naar de ijssalon te kijken, terwijl hij tegenover haar aan de picknicktafel ging zitten, lang genoeg om te zien dat verscheidene mensen ineens nadrukkelijk de andere kant op keken.

Met een zucht legde hij zich erbij neer dat erover geroddelde zou worden.

Ze wist heel zeker dat Conan een hond was, maar op dit moment zag hij er meer uit als een kat die van de melk had gesnoept. Julia keek bedenkelijk naar de hond, die met wat verdacht veel op een glimlach leek naast de picknicktafel was gaan liggen. Sage en Anna zeiden dat hij griezelig intelligent was en er een soort geheime agenda op nahield, maar moest ze dat nou echt geloven?

Waarschijnlijk hoopte hij gewoon dat hij stiekem even mocht likken aan de ijsjes van de tweeling.

Conan mocht er dan heel tevreden uitzien, Will zag eruit of hij zijn laatste oortje versnoept had. Hij at stoïcijns zijn ijsje op, waaruit bleek dat hij de traktatie – of zijn gezelschap – bepaald niet kon waarderen. Ze zou zich gekwetst voelen als ze hem niet zo ontzettend zielig vond.

Ze leed met hem mee, die jongen van vroeger met zijn plagende glimlach en zijn grote gulle hart. Hij had een vreselijk verlies geleden, en ze wilde hem zo wanhopig graag helpen. Ze kon maar weinig uitrichten, vooral omdat hij alleen maar oppervlakkig over ditjes en datjes wilde praten, zoals de getijdenwisseling en het weer.

Ze probeerde hem aan de praat te krijgen over het project waaraan hij bezig was, een intrigerende renovatiepoging iets verderop langs de kust, maar hij beantwoordde elke vraag met een tegenvraag over haar en ze had geen zin meer om over zichzelf te praten.

Ze had er ook schoon genoeg van dat iedereen naar hen zat te staren. Als hij zich niet zo ongenaakbaar opstelde, zou ze die mensen dolgraag iets om over te roddelen bieden.

Hoe zou Will reageren als ze gewoon zijn ijsje pakte en dat over haar schouder wierp, en hem vol op de mond zoende om al die nieuwsgierige toeschouwers te choqueren? Zo iets impulsiefs zou ze als tiener zeker hebben gedaan, toen ze nog allerlei dwaze dromen koesterde. Zo iets deed ze nu niet meer. De kus zou niet alleen Will met afschuw vervullen, maar haar kinderen zaten ook aan tafel en die zouden geen idee hebben waarom ze dat deed.

Toch was het een verleidelijk idee, en niet alleen om die mensen stof tot roddelen te bieden.

Ze zuchtte. Ze moest al dat soort gedachten maar gauw uit haar hoofd zetten. Ze was nu twee jaar alleen en al had ze misschien de aanraking van een man gemist, ze ging zich niet halsoverkop in een relatie storten met iemand die nog midden in een rouwproces zat.

‘Wat is het volgende dat je aan Brambleberry House gaat doen?’ vroeg ze hem.

‘Een nieuw plafond en plafondlijsten in Anna’s appartement dat vroeger van Abigail was,’ antwoordde hij. ‘De projectontwikkelaar voor wie ik nu in Manzanita werk, heeft mooie lijsten besteld. Ik heb ze aan Anna laten zien, en zij vond ze perfect voor Brambleberry House, dus we hebben er wat extra besteld.’

‘Wat was er mis met de oude?’

‘Die waren gespleten en kromgetrokken door waterschade. We hebben geprobeerd ze te repareren, maar er was geen beginnen aan. Toen we een paar muren hadden gesloopt, pasten de plafondlijsten in de aangrenzende kamers niet bij elkaar, dus we besloten er iets voor in de plaats te nemen wat historisch gezien klopt.’

Hij wilde nog meer zeggen, maar Maddie schoof naar hem toe en hield hem haar ijsje voor.

‘Wilt u ook een likje van mijn aardbeienijsje, Mr. Garrett? Het is heel lekker.’

Hij keek wat paniekerig. ‘Eh, nee, dank je wel.’

Ze accepteerde zijn afwijzing gelaten. ‘Misschien bedenkt u zich later,’ zei ze met haar gebruikelijke gulheid. ‘Zal ik heel langzaam eten? Als u dan toch besluit dat u een likje wil, is er nog wat over, goed?’

Hij knipperde met zijn ogen. Julia merkte op dat hij verbaasd keek in plaats van zenuwachtig. ‘Graag,’ zei hij. Hij leek zo geroerd door dat kleine gebaar, dat ze het opnieuw een hartverscheurende aanblik vond.

Maddie glimlachte allerliefst. ‘Als u toch nog wil proeven, hoor ik het wel. Ik vind delen echt niet erg.’

Hij keek als iemand die net een mes in zijn hart had gekregen. Wanhopig probeerde Julia iets te bedenken om hem af te leiden. ‘Wat ga je verder nog in Brambleberry House doen als je klaar bent met de plafondlijsten?’ vroeg ze ten slotte.

Dankbaar dat ze op een ander onderwerp overstapte, antwoordde hij: ‘Eh... jullie appartement is zo goed als af, maar er zijn kamers op de derde verdieping waar nog wat aan moet gebeuren. Ik was van plan te wachten tot Sage trouwt en voor een deel van de tijd in de Bay Area bij Eben en Chloe gaat wonen.’

‘Ik heb gehoord dat ze binnenkort terugkeren van een uitgebreide overzeese reis. Sage en Anna hebben ons een heleboel over hen verteld. De tweeling wil heel graag kennismaken met Chloe.’

‘Ze is een leuke meid. En Eben is geknipt voor Sage. Daar gaat het om.’ Hij leek zich een beetje te schamen over die woorden, en begon snel weer over zijn herstelplannen voor Brambleberry House te praten.

De kinderen hadden hun ijsje op en vermaakten zich met Conan op het strand. Het geluid van gelach overstemde dat van de oceaan.

Heel even was ze terug in de tijd. Ze zat met Will op een splinterige picknicktafel, terwijl ze om niets lachten en over hun dromen praatten.

Tegelijkertijd stonden ze alsof het zo was afgesproken op en begonnen aan de terugweg, terwijl Conan de kinderen voor hen uit dreef.

‘Volgens mij vind je mijn verhalen maar saai,’ zei Will na een poosje.

Ze schudde haar hoofd. ‘Integendeel. Ik vind het leuk om te horen waar je mee bezig bent. Je vindt het heerlijk om te doen, niet?’

‘Ach, werk is werk. Het voortbestaan van de planeet hangt er niet van af. Van kinderen lesgeven wel.’

Ze trok een grimas. ‘Nou, je hebt wel een erg rooskleurig beeld van wat leraren doen, lijkt me.’

‘Ik heb op school altijd goede docenten gehad.’

‘Die zouden geen plek hebben om goed les te geven als er geen timmermannen zoals jij waren,’ bracht Julia in. ‘Je hebt prachtig werk verricht in Brambleberry House. Die keukenkastjes zijn zo glad als wat. Anna heeft me verteld dat je ze allemaal zelf hebt gemaakt.’

‘Het is een geweldig huis. Ik doe erg mijn best om het in ere te herstellen.’

Zwijgend liepen ze een tijdje naast elkaar. Julia moest toegeven dat ze hem nog even aantrekkelijk vond als al die jaren geleden. Eigenlijk was dat niet waar, besepte ze. Nu ze volwassen was, was ze zich veel meer van hem bewust. Hij was een stuk langer dan vroeger en veel gespierder. Zijn haar was iets korter en hij had lachrimpeltjes om zijn mond,

hoewel ze vermoedde dat die al een hele tijd geleden waren ontstaan.

Ze was zich vooral bewust van zijn sterke handen met vierkante vingertoppen en de onvermijdelijke littekens die zijn beroep met zich meebracht.

‘Kijk eens, mam, wat ik heb gevonden!’ Maddie opende haar hand en toonde een klein verweerd object. ‘Wat is het?’

Julia pakte haar dochters hand om het te bestuderen. Het voorwerp had iets van een agaat, maar het had een vreemde kleur, groengrijs met rode strepen erdoor.

‘We hebben ons boek over wat je aan een rotskust kunt vinden niet meegenomen, hè? Dan moeten we het thuis maar opzoeken.’

‘Weet u het misschien, Mr. Garrett?’ Maddie gaf het voorwerp ter inspectie aan Will.

‘Ik ben hier niet zo goed in,’ reageerde hij. ‘Daar moet je Sage voor hebben. Die kan het meteen zeggen.’

‘O, goed.’ Maddie liet haar schouderjes hangen. Meer van vermoeidheid dan van teleurstelling, dacht Julia, maar Will zag dat niet. Hij keek schuldbevestigd.

‘Laat maar eens zien. Misschien weet ik het toch.’

Hij pakte Maddies hand en bekeek het voorwerp aandachtig. ‘Dit is een hele vondst. Het is een bloedagaat.’

‘Mag ik hem ook zien?’ vroeg Simon.

‘Hij is vrij zeldzaam,’ zei Will. Hij vertelde hun over allerlei bijzondere voorwerpen die ze aan het strand zouden kunnen vinden, totdat ze bij zijn huis kwamen.

Hij zag eruit of hij er meteen vandoor wilde gaan, maar toch zei hij: ‘Het is bijna donker. Ik wil liever niet dat jullie alleen naar huis gaan, dus ik loop even mee.’

Nou ja, nog maar drie huizen en ze waren er, had Julia bijna gezegd, maar hij had zo’n vastberaden uitdrukking op

zijn gezicht, dat ze het niet over haar hart kon verkrijgen om ertegen in te gaan. ‘Dank je wel,’ zei ze. Ze keek eens goed naar Maddie. Sinds ze de bloedagaat had gevonden, was ze stilletjes geworden.

‘Wil je op mijn rug?’ vroeg ze zachtjes.

Maddie haalde haar schouders op, met een gelaten trek op haar gezicht. ‘Vooruit dan maar. Ik had liever de hele weg zelf willen lopen.’

‘Je bent verder gekomen dan de vorige keer en nog verder dan de keer daarvoor. Kom op, meiske, je koets staat klaar.’ Julia ging op haar hurken zitten en haar dochter klom op haar rug.

‘Ik kan haar wel dragen,’ bood Will aan.

‘Hoeft niet, hoor,’ antwoordde Julia vol compassie met zijn leed. ‘Maar zorg alsjeblieft dat Simon en Conan uit de branding blijven.’

De laatste dertig meter naar Brambleberry House zwegen ze. Toen ze bij het hek achter kwamen, hield Will het voor hen open. De geur van Abigails weelderig groeiende nazomerbloemen verwelkomde hen hartelijk.

Ze liet Maddie van haar rug glijden. ‘Jullie gaan naar binnen om Conans water te verversen, dan praat ik nog even met Mr. Garrett, oké?’

‘Oké,’ zei Simon, en hij liep de trap op. Maddie volgde hem wat langzamer. Even later waren ze alleen.

‘Wat heeft Maddie?’

Zijn rustige stem sneed door de avondrust. Julia wilde instinctief ontkennen dat haar dochter iets mankeerde.

Ze kreeg de woorden met moeite uit haar keel. ‘Ze heeft een beenmergtransplantatie gehad,’ antwoordde ze. ‘Dat was vier maanden geleden, maar ze is nog niet helemaal op krachten. De afgelopen tweeënhalf jaar heeft ze heel dapper

gevochten tegen alle ellende die op haar pad kwam: twee chemokuren en een serie bestralingen. Het is vast een kwestie van tijd voordat ze weer de oude is.'

Hoofdstuk 7

Will had vermoed dat Maddie ziek was, maar kanker, jee-tje. De gedachte aan de nachtmerrie die dat meisje met dat lieve gezichtje had doorgemaakt, bracht hem helemaal van zijn stuk.

‘Wat erg voor je, Julia.’

Het was niet genoeg, maar hij had geen flauw idee wat hij anders had moeten zeggen. Omdat hij de afgelopen twee jaar zelf door een eigen hel was gegaan, wist hij dat de eenvoudigste woorden soms het meest betekenden.

‘Het was een lange, zware weg die we moesten gaan,’ antwoordde ze. ‘Maar ik hoop echt dat we nu eindelijk uit het diepe dal gaan klauteren.’

Hij benijdde haar die hoop. Hij koesterde al twee jaar lang geen hoop meer om te kunnen ontsnappen aan die eeuwigdurende pijn. Hij miste Robin, hij miste Cara, hij miste de man die hij ooit was geweest. Maar het ging nu niet om hem, bracht hij zichzelf in herinnering.

‘Tweeënhalf jaar, zei je. Dus het verlies van je man kwam boven op Maddies kanker?’

Hij zag dat ze haar mond opende en weer sloot, alsof ze iets wilde zeggen, maar zich toen bedacht.

‘Ja,’ antwoordde ze ten slotte, hoewel hij de indruk kreeg dat ze hem eigenlijk iets anders had willen vertellen. ‘Je begrijpt zeker wel waarom ik aan een nieuw begin toe was?’

‘Gaat het nu goed met haar?’

‘Ze is al een jaar herstellende. De beenmergtransplantatie was meer een voorzorgsmaatregel, omdat de tweede serie bestralingen haar immuunsysteem had vernietigd. We

hadden zo'n geluk dat Simon donor kon zijn. Maar je kunt je wel voorstellen dat we onze buik vol hebben van ziekenhuizen en specialisten.'

Zijn gedachten gingen terug naar de afschuwelijke twee weken toen Cara had gevochten voor haar leven. Hij had gehuild, gebeden en gesmeekt dat zijn gebroken, zwaar gehavende meisje nog een kans zou krijgen. Tevergeefs. Zijn gebeden hadden niets uitgericht.

'Het is zo onwerkelijk, hè,' vervolgde Julia even later. 'Wie had, toen we nog jong waren, kunnen denken dat we na al die jaren in Abigails tuin zouden staan praten over mijn dochters behandeling tegen kanker.'

Plotseling had hij een wrange impuls om iets kapot te maken. 'Het leven is zo ontzettend wreed,' zei hij bitter. 'Je vraagt je af wat voor zin het heeft.'

Geschokt keek ze hem aan. 'O Will, wat spijt me dat,' fluisterde ze. Voordat hij doorkreeg wat ze van plan was, raakte zij medelevend zijn arm aan. Het bezorgde hem kippenvel en hij vergat zijn bitterheid, betoverd door het zachte huid-op-huid contact. Hij smachtte naar de tederheid van haar aanraking, maar tegelijkertijd joeg dat verlangen hem angst aan.

Hij dwong zichzelf een stap achteruit te doen. 'Ik moest maar eens gaan.' Zijn stem klonk hees. 'De kinderen hebben je vast nodig.'

Ze werd nog roder en leek een beetje uit het veld geslagen. 'Ja, vast wel. Welterusten dan maar. En... bedankt voor het ijsje en je gezelschap. Ik heb van allebei genoten.'

Ze wachtte heel even of hij zou reageren. Toen het stil bleef, flikkerde de teleurstelling kort op in haar ogen. Ze begon het trapje op te lopen.

'Graag gedaan,' zei hij toen ze bovenaan stond. 'En trou-

wens,' vervolgde hij. 'Ik geniet al tijden nergens meer van, maar vanavond was het... leuk.'

Stralend glimlachte ze naar hem, waarna hij via de straat naar huis liep. Onderweg liet hij zijn gedachten de vrije loop. Kanker. Dat schattige meisje.

Julia zei dat ze herstellende was, dat het beter ging, al was Maddie nog snel moe. Toch wist hij dat dit een van de vele redenen was waarom hij zorgvuldig afstand moest bewaren. Hij kon het zich niet permitteren om van Julia en haar kinderen te gaan houden.

Hij al te veel geleden. Zich ergens in storten met een gereede kans op nog veel meer leed zou waanzin zijn. Als hij ooit weer mensen in zijn leven toeliet, zouden het niet een door ziekte verzwakt meisje, een energieke jongen met nieuwsgierige ogen en een weduwe met roodbruin haar zijn die hem zijn levenslust zouden teruggeven.

Geruime tijd zag Julia Will niet meer. Ze had nauwelijks aan hem gedacht, zo druk had ze het door de complete chaos van de eerste schooldagen, het wennen aan een nieuw lokaal, en het leren kennen van dertig nieuwe leerlingen.

Twee keer had ze in de vroege ochtenduren, wanneer ze het werk van haar leerlingen zat na te kijken, door de stammen van de dennenbomen een glimp opgevangen van de verlichte ramen van zijn werkplaats.

Dan ging ze voor het raam staan en vroeg zich af waar hij mee bezig was en waar hij aan dacht.

Het was geen obsessie, verzekerde ze zichzelf. Ze was alleen maar nieuwsgierig naar een oude vriend. Ze had zijn reactie gezien toen ze hem over Maddies kanker had verteld. Hij leek geschokt en verdrietig. Ze kon het hem niet kwalijk nemen dat hij er als een haas vandoor was gegaan.

Nu, de vrijdag van de eerste schoolweek, reed ze de oprit naar Brambleberry House op en zag verderop een pick-up staan. Voordat ze haar instinctieve reactie kon onderdrukken, voelde ze vlinders in haar buik.

‘Hé, dat is Mr. Garretts auto,’ riep Simon. ‘Kijk, er staat Garrett Construction op de zijkant.’

‘Ik geloof dat je gelijk hebt.’ Ze was heel trots op zichzelf dat ze zo kalm kon antwoorden.

‘Wat komt hij hier doen?’ Simon klonk opgewonden. Julia zuchtte. Haar zoon wilde zo dolgraag een man in zijn leven.

‘Denk je dat hij een klus doet voor Sage en Anna? Zou ik hem mogen helpen, denk je? Ik zou hem gereedschappen kunnen aangeven of zo. Daar ben ik heel goed in.’

‘Geen idee, jongen. Dat moet je hem vragen.’

De beide kinderen sprongen de auto uit zodra hij stil stond. Ze renden naar de achtertuin, waarvandaan het geluid van het een of ander elektrische apparaat klonk.

Ze haalde hen in vlak voor ze er waren. ‘Je moet Will – Mr. Garrett – niet lastigvallen met al die vragen van je. Hij moet hier een klus doen, en we mogen hem niet afleiden.’

Wat ze ook verder nog had willen zeggen, de woorden bleven in haar keel steken toen ze hem zag. Hij droeg een versleten spijkerbroek, een mosgroen T-shirt waaronder zijn spieren opbolden, en een leren gereedschapsriem laag op zijn heupen. De middagzon gaf zijn haar een goudbruine glans en hij had het soort stoppelbaard dat hem tegelijkertijd een gevaarlijke en aantrekkelijke uitstraling bezorgde.

Conan lag even verderop opgerold in de schaduw. Zijn opgewonden geblaf attendeerde Will op hun aanwezigheid.

De hond stortte zich op Simon en Maddie of hij hen in maanden niet gezien had. Will trakteerde hun zelfs heel even op een van zijn zeldzame glimlachjes.

Hij trok zijn leren handschoenen uit en stopte ze in de achterzakken van zijn spijkerbroek. 'Is de school nu al uit? Is het dan al zo laat?'

'Op vrijdag hebben we eerder vrij. Het is nog maar drie uur,' antwoordde Julia.

'We hebben al een paar uur vrij,' lichtte Maddie toe. 'Meestal doen we mee aan naschoolse activiteiten tot mam klaar is met haar werk in de klas.'

'O ja?'

'Het is hartstikke leuk,' vulde Simon aan. 'Soms moeten we in mams lokaal blijven, maar meestal kunnen we andere dingen doen. Vandaag hebben we trefbal gedaan, een toneelstukje bedacht en een hele tijd buiten gespeeld.'

'Dat klinkt vermoeiend.'

'Niet voor mij,' pochte Simon. 'Voor Maddie misschien wel.'

'Ik ben niet moe,' protesteerde Maddie.

Julia en Will keken elkaar aan. Maddie sprak duidelijk niet de waarheid.

'Wat ben je vandaag aan het doen?' vroeg Julia.

'De vorige keer dat ik hier was, zag ik dat de treden van de achtertrap op een paar plaatsen versplinterd waren. Ik had vanmiddag nog een paar uur tijd, dus ik besloot om ze te vervangen.'

Simon was een en al interesse. 'Mogen we u helpen? Ik kan u uw gereedschap en zo aangeven.'

Will keek weer net zo paniekerig en ongemakkelijk als toen ze dat ijsje waren gaan halen. Dat deed hij altijd als zij of de kinderen meer van hem wilden dan hij bereid was te

geven. Julia zag dat hij een smoes probeerde te verzinnen en schoot hem te hulp.

‘We hebben Sage beloofd dat we appels zouden plukken en onze beroemde karamelappeltaart zouden bakken, weet je nog? Over paar uur gaan jullie eindelijk kennismaken met Chloe en haar vader.’

‘Maar in de auto zei je dat we Mr. Garrett mochten helpen,’ pruilde Simon.

Ze wierp Will een verontschuldigende blik toe, voordat ze zich weer tot haar zoon richtte. ‘Dat klopt, maar ik heb echt jullie hulp nodig bij die taarten.’

‘Taarten bakken is meisjeswerk, ik doe liever wat met gereedschap en zo,’ mopperde Simon.

Will trok een wenkbrauw op bij deze typische macho-opmerking. ‘Niet waar, knul. Ik ken veel meisjes die goed met gereedschappen overweg kunnen en een van mijn beste vrienden is kok bij een restaurant. Hij maakt de lekkerste bramentaart die je ooit geproefd hebt.’

‘Cool,’ zei Simon. ‘Dat lust ik wel.’

‘We gaan appeltaart maken, weet je nog?’ maande Julia. ‘Laten we ons omkleden en aan de slag gaan.’

Je kon de teleurstelling van Simons gezicht scheppen. ‘Dus ik mag Mr. Garrett niet helpen?’

‘Simon...’

‘Van mij mag het,’ zei Will.

‘Weet je het zeker?’

Hij knikte, hoewel ze nog een zekere aarzeling in zijn ogen kon bespeuren. ‘Absoluut. Ik heb graag gezelschap. Conan kan goed luisteren, maar hij zegt niet veel terug.’

Ze glimlachte om dit onverwachte grapje. ‘Simon juist wel, hè knul?’

Simon grinnikte. ‘Zeker. Mijn vader zei dat ik anderhal-

ve dag kon doorpraten zonder dat iemand iets terug hoefde te zeggen.’

‘Je praat zeker ook in je slaap?’

Simon grinnikte weer. ‘Nee, maar Maddie soms wel. Dat is heel grappig. Ze zong een keer het hele alfabetliedje in haar slaap.’

‘Ik was nog maar vijf,’ riep Maddie ter verdediging.

‘En als we niet opschieten, ben je vijftien voordat die taart af is. We moeten ons snel omkleden.’

Simon keek berustend, maar toen weer blij. ‘Wie het eerst klaar is!’ riep hij naar Maddie, en racete naar binnen. Ze volgde hem op de voet en Conan holde er blaffend achteraan. Julia en Will bleven alleen achter.

‘Ik hoop dat hij je niet in de weg zit of je de oren van je hoofd kletst.’

‘Maak je daar maar niet druk om.’

‘Als hij te lastig wordt, stuur je hem maar weg.’

Even zwegen ze. Toen deed Julia een stap naar hem toe. ‘Hou je hoofd even stil,’ mompelde ze.

Zijn blauwe ogen keken waakzaam, maar hij bleef geduldig staan. Hij rook naar leer en houtkrullen en door de zon verwarmde man, een verrukkelijke combinatie. Ze veegde met haar vingers over zijn ene jukbeen en voelde zijn warme mannenhuid.

Toen ze hem aanraakte, vonden hun ogen elkaar. Ineens keek hij niet meer waakzaam, maar er lag iets rauws, iets wilds in zijn ogen. Als reactie begon ze te rillen. Even vergat ze waar ze mee bezig was. Haar vingers vielen stil.

Zijn raspende ademhaling bracht haar terug in de realiteit. Met een kleur liet ze snel haar arm zakken.

‘Je, eh... had wat zaagsel op je ene wang. Ik was bang dat het in je oog zou komen.’

‘Dank je.’ Klonk zijn stem werkelijk rauw?

Ze glimlachte gemaakt en stapte achteruit. ‘Graag gedaan,’ bracht ze uit. Toen draaide ze zich om, en ze rende naar binnen.

Tijdens het appels plukken probeerde ze uit alle macht Will uit haar gedachten te bannen. Ze stak haar arm uit om een appel te pakken, maar bevroor toen ze hem zag glimlachen om iets wat Simon gezegd had.

‘Is het zo genoeg, mama?’ vroeg Maddie, die onder aan de boom stond naast de appelmand.

Julia concentreerde zich snel weer op haar dochter en waar ze mee bezig was. ‘Nog een paar.’ Ze plukte nog drie appels en legde ze op de glanzende stapel.

‘Zo is het genoeg, denk ik.’

‘Hebben we echt zoveel appels nodig?’

‘Niet voor één taart, maar ik wilde er een paar extra maken. Wat vind jij?’

Maddie dacht even na. ‘Zullen we er ook een maken voor Mr. Garrett?’

Maddie richtte haar blik op de trap waar Simon Wills grote hamer mocht proberen. Julia zag verlangen, maar ook iets van berusting in haar dochters blauwe ogen.

Maddie kon verwonderlijk goed gevoelens van anderen peilen. Julia dacht dat het misschien kwam doordat ze maandenlang onder behandeling was geweest. Daar werd een kind te snel volwassen van en daarom was Maddie zich eerder bewust geworden van de manier waarop anderen met haar omgingen.

Zou Maddie merken hoe Will ontzettend zijn best deed om afstand van hen te houden?

Julia hoopte van niet. Haar dochter had genoeg op haar

bordje gehad. Ze moest zich niet weer afgewezen voelen nu ze haar leven net weer op de rails begon te krijgen.

‘Wat een goed idee,’ antwoordde ze ten slotte. Ze hoopte maar dat haar glimlach oprecht leek. Zuchtend nam ze de zware mand op haar arm en liep ermee naar de voorkant van het huis. Ze was nog niet ver gekomen toen Will op haar af stapte en de mand van haar overnam. ‘Kom, ik draag hem wel voor je naar boven.’

Bijna had ze geprotesteerd, maar aan de onverzettelijke blik in zijn ogen zag ze dat hij geen tegenspraak dulde.

‘Dank je,’ zei ze dus maar.

Maddie en zij volgden hem naar boven.

‘Waar moet ik hem zetten?’ vroeg hij.

‘Op het aanrecht bij de spoelbak.’

‘We gaan alle appels wassen en zien of er een wurm in zit,’ vertelde Maddie hem. ‘Ik hoop maar van niet.’

‘Dat is nog een boel werk,’ zei hij stijfjes.

‘Ja. Maar mijn moeders taarten zijn de beste. Nog lekkerder dan bramentaart. Wacht maar tot u ze proeft.’

Will keek Julia even aan en wendde zo snel zijn blik weer af, dat ze zich afvroeg of ze het zich maar verbeeldde dat ze hitte in zijn ogen zag opvlammen. ‘Succes met de taarten.’

‘Succes met de trap,’ reageerde ze.

Hij knikte en liep naar de deur. Waarschijnlijk was hij er zich totaal niet van bewust dat twee vrouwen hem smachtend nakeken.

Hoofdstuk 8

Halverwege het appels schillen vroeg Maddie of ze even mocht stoppen om uit te rusten.

‘Natuurlijk, schat,’ verzekerde Julia haar.

Toen Julia even later om de hoek van de woonkamer keek, zag ze Maddie diep in slaap opgekruld op de bank liggen.

Ze voelde zich een beetje eenzaam zonder de rustige opmerkingen van Maddie en het drukke gebabbel van Simon. Geen wonder dus, dat ze steeds vaker uit het raam keek. Af en toe kreeg ze Will en Simon in beeld, als ze van Wills elektrische zaag naar de veranda liepen.

Ze was bijna klaar met appels schillen toen ze ineens een zacht gekras hoorde aan de deur van haar appartement. Het verbaasde haar niet dat Conan voor de deur stond te kwispelen met een verwachtingsvolle blik in zijn ogen. ‘Ik snap het al,’ mompelde ze. ‘Je kunt niet slapen van al dat gehamer.’

Ze zou zweren dat de hond zijn kop op en neer bewoog, alsof hij knikte. Hij liep de woonkamer in, draaide drie rondjes en plofte op de grond neer naast Maddie.

‘Brave hond,’ mompelde Julia, en ze liep terug naar de keuken. Ze schildte snel door totdat ze genoeg appels had voor een stuk of zes appeltaarten. Vlug deed ze deeg in de bakvormen. Ze kon maar twee taarten tegelijk in de oven kwijt en die moesten er bijna veertig minuten in.

Nadat ze de eerste twee erin had geschoven, deed ze haar schort af, stopte de kookwekker in haar zak, en liep naar beneden om te kijken hoe het met Simon was.

Het was bijna halfzes, maar Anna en Sage waren nog niet terug. Ze wist dat Sage Eben en Chloe van de kleine landingsbaan in Seaside ten noorden van Cannon Beach zou afhalen. Anna werkte soms lang door in haar winkel.

Ze hoorde al van verre de lage stem van Will en het hoge stemmetje van de druk babbelende Simon. Vlak bij de hoek van het huis bleef ze staan. Vanaf die plek kon ze hen verstaan zonder dat ze haar zagen.

‘Ik mag van mijn moeder volgend jaar op honkbal,’ zei Simon.

‘Hou die plank stil, anders krijgen we wiebeltreden.’

Even later zei Will: ‘Je had het over honkbal.’

‘Ja. Het afgelopen jaar kon ik er nog niet op vanwege Maddies ziekte en omdat we hierheen gingen verhuizen. Ik heb wel wat gehonkbald, maar ik miste veel wedstrijden doordat Mad in het ziekenhuis moest zijn. Nu kan ik er wel op. Het lijkt me zo leuk!’

Julia sloot haar ogen uit verdriet om haar zoon, die net zo zeer onder Maddies toestand leed als Maddie zelf. Het was zo makkelijk om zich te concentreren op de directe behoeften van haar dochter, dat ze soms vergat dat ook Simon leed onder de gevolgen van Maddies ziekte.

‘Ik heb vorig jaar zes homeruns geslagen. Dit jaar kan ik er vast nog meer slaan. Hebt u ooit gehonkbald?’

‘Ja hoor,’ antwoordde Will. ‘Op school en tijdens mijn opleiding. Een paar jaar geleden maakte ik nog deel uit van een team uit deze omgeving dat ’s zomers speelt.’

‘Zeker voor oude rotten, hè?’

Julia kromp ineen, maar Will leek niet beledigd.

‘Jazeker. Je kon haast niet bij de honken komen door al die stokken en looprekken die in de weg stonden.’

Julia kon zich niet meer inhouden. Ze begon te schate-

ren. Dat trok de aandacht van Will en Simon.

‘Ha mam,’ riep Simon, duidelijk blij haar te zien. ‘Wist je dat Mr. Garrett ook gehonkbald heeft?’

‘Dat weet ik nog,’ antwoordde ze. ‘De laatste zomer dat ik hier was, sleurde je oom Charlie me mee naar een van Wills wedstrijden en daar heb ik hem zien spelen. Hij sloeg een three-run homerun.’

‘Dat deed ik om indruk op jou te maken,’ legde Will droogjes uit.

Weer lachte ze. ‘Dat lukte goed, herinner ik me.’

Tijdens die honkbalwedstrijd was ze Will voor het eerst als meer dan de vriend van haar broer gaan zien. Ze kon hem toen maar niet uit haar gedachten zetten en eigenlijk was dat nog steeds zo.

‘Mijn moeder houdt ook van honkbal,’ zei Simon. ‘Ze zei dat we volgende maand misschien naar een wedstrijd van de Mariners in Seattle konden gaan.’

Zijn ogen lichtten op. ‘Zeg, Mr Garrett, waarom gaat u niet met ons mee? Dat zou leuk zijn.’

Will keek haar kort aan. Even stelde ze zich voor dat ze een hotdog zouden delen, naar het gejuich zouden luisteren en drie uur lang naast elkaar zouden zitten.

‘Ik ga graag naar de Mariners kijken,’ zei Will met een ondefinieerbare blik in zijn ogen. ‘Ik krijg het de komende maand erg druk, maar laat me weten wanneer jullie gaan. Misschien kan ik toch mee.’

‘We hebben nog geen vastomlijnde plannen,’ zei Julia. Ze hoopte dat hij het verlangen in haar ogen niet zag. Nu pas realiseerde ze zich dat Simon niet de enige was dat dolgraag een man in zijn leven wilde. En niet zomaar een man, maar die sterke, rustige timmerman met eelt op zijn handen en die prachtige glimlach. Snel besloot ze van on-

derwerp te veranderen. ‘Die trap ziet er geweldig uit. Is hij bijna klaar?’

Voordat Will kon antwoorden, hoorden ze ineens aan de voorkant van het huis een opgewonden geblaf.

Julia lachte. ‘Volgens mij wil Conan uit. Maar goed dat hij zijn eigen hondenluik heeft.’

‘Nee,’ reageerde Will. ‘Het is zijn begroetingsblaf.’

‘Conan!’ riep een opgewonden kinderstem.

‘Dat zal Chloe zijn,’ zei Will.

Gedrieën liepen ze naar de voorkant van het huis. Daar zag Julia een donkerharig meisje, ongeveer even oud als de tweeling, met haar armen om de nek van de hond.

Naast haar, stralend van trots, stonden Sage en een man met imponerende gelaatstrekken en heldergroene ogen.

‘Hallo.’ Sage keek hen opgetogen aan. ‘Julia, dit zijn Chloe Spencer en haar vader Eben.’

Julia glimlachte, hoewel ze aan Sages blij gezicht direct had gezien wie ze waren. Zo keek ze altijd als ze het over haar verloofde en zijn dochter had.

‘Eben, dit is Julia Blair.’

De man lachte haar toe en gaf haar een hand. ‘De nieuwe huurder met de tweeling. Hallo. Leuk je eindelijk te ontmoeten. Sage heeft me de afgelopen weken een heleboel over jou en je kinderen verteld.’

Sage had haar ook een heleboel over Eben en Chloe verteld. Nu ze hen in het echt zag, kon ze goed begrijpen waarom Sage die man zo onweerstaanbaar vond. Ze leken een rare combinatie, die hotelmagnaat, strak in het pak, en die vrijdenker en natuurkenner, die geloofde dat haar hond met haar dode vriendin in verbinding stond. Maar Julia zag meteen dat die twee dol op elkaar waren.

Vervolgens begroette Eben Will en ze begonnen een ge-

sprek. Ook zij vormden een flink contrast. Eben was een klassieke verschijning en op een elegante manier knapper, met zijn loszittende stropdas en zijn opgerolde overhemdsmouwen, maar Wills gereedschapsriem en versleten spijkerbroek deden haar meer.

‘En wie is dit?’ vroeg Eben.

‘Dit is mijn zoon, Simon. Simon, dit zijn Mr. Spencer en zijn dochter Chloe.’

‘Ik ben acht,’ kondigde Chloe aan. ‘En jij?’

‘Ik word in maart acht. Maar ik ben langer dan jij.’

Chloe trok een grimas. ‘Iedereen is langer dan ik. Ik ben een onderdeurtje. Sage zegt dat je een tweelingzusje hebt. Leuk! Waar is ze?’

‘Boven,’ vertelde Julia. ‘Maar ik ga haar wakker maken. Ze wil heel graag kennis met je maken.’

Alsof ze het expres zo had geregeld, ging haar kookwaker af. ‘Ik moet de taarten uit de oven halen.’

‘Ben je taart aan het bakken?’ riep Chloe uit. ‘Dat is supercool. Ik ben dol op taart.’

Julia glimlachte. Wat een leuk kind, die aanstaande stiefdochter van Sage. ‘Ik ook, maar niet op verbrande taart, dus ik moet er snel heen.’

Ze probeerde de taarten uit de oven te halen en ze op een rek te zetten om af te koelen, maar kennelijk had ze toch geluid gemaakt, want in de andere kamer begon Maddie wakker te worden. Vanuit de deuropening zag ze haar dochter overeind komen. ‘Dag schat, hoe voel je je?’

Maddie gaapte en strekte haar armen boven haar hoofd. ‘Sorry, mam. Ik zei dat ik je met de taarten zou helpen, maar toen viel ik in slaap.’

‘Je hebt me met het lastigste deel geholpen: appels plukken en wassen.’

‘Oké.’

Maddie keek nog steeds terneergeslagen. Julia liep op haar af en knuffelde haar. ‘Je hebt geweldig geholpen. Zonder jou zou ik niet alles af hebben gekregen. En wie denk je dat er zijn gekomen toen je nog sliep?’

Maddie keek ineens weer blij. ‘Chloe?’

‘Ja. Ze staat nu buiten met Simon.’

‘Mag ik naar haar toe?’

Julia glimlachte om het enthousiasme van haar dochter. ‘Natuurlijk. Ga maar, ik kom over een paar minuten ook. Ik moet deze andere taarten in de oven doen.’

Even later sloot ze de deur van haar appartement en liep naar de trap. Het leek of ze de geur van fresia’s rook. Was dat Abigails manier om de nieuwkomers te begroeten? Ze had die rare gedachte nog maar net, toen de deur van Anna’s appartement openging.

Onwillekeurig hield ze haar adem in. Toen werd ze vuurrood, omdat Will tevoorschijn kwam, met een meetlint in zijn hand.

‘Hoi,’ kon ze maar net uitbrengen.

Hij keek haar onderzoekend aan. ‘Alles oké?’

‘Ja hoor.’

‘Ik heb nog een keer de maat genomen voor de plafondblijsten in het appartement van Anna. Die hoop ik over ongeveer een week te kunnen aanbrengen.’

‘Is de trap helemaal klaar?’

‘Bijna. Ik moet hem nog beitsen, maar het zware werk is zo goed als af.’

‘Je bent echt een vakman. Ik ben diep onder de indruk.’

‘Mijn vader heeft het me goed geleerd.’

De geur van fresia’s was nu sterker en ten slotte moest ze wel vragen: ‘Zeg eens, ruik jij het ook?’

Will keek wat verward. ‘Ik ruik zaagsel en de baklucht van je appeltaarten. Meer niet.’

‘Een lichte verfijnde bloemengeur. Abigail droeg vroeger kennelijk fresiaparfum. Ik herinner me dat niet meer, maar Anna en Sage zeiden het, en ik geloof hen.’

Hij keek nog steeds verward. ‘En die ruik je nu?’

Ze zuchtte. ‘Sage denkt dat Abigail nog steeds in Brambleberry House rondwaart.’

Tot haar verbazing begon hij te lachen. ‘Het zou me niets verbazen. Ze was gek op dit oude huis.’

‘Ik geef haar geen ongelijk. Ik begin er ook dol op te worden. Er heerst hier een soort rust. Ik kan er niet precies mijn vinger op leggen, maar Maddie zegt dat het een vriendelijk huis is. Ze heeft vast gelijk.’

Hij schudde zijn hoofd, maar glimlachte nog steeds. ‘Pas maar op, anders word je net zo kierewiet als Sage.’

Even staarde ze naar zijn glimlach, geboeid door zijn zorgeloze gezicht. Hij zag er jonger en veel relaxter uit. Hij keek bijna blij. Het deed haar goed dat ze erin geslaagd was een glimlach op zijn gezicht te toveren en hem zelfs aan het lachen te krijgen.

Even later keek hij weer serieus. Ineens was ze vreselijk nieuwsgierig hoe het zou zijn om hem weer te zoenen. Ze zag iets in zijn ogen vlammen en hield haar adem in.

Hij was er niet aan toe, bracht ze zichzelf in herinnering, dus ze verbrak hun oogcontact. Ze had net besloten om dit intense moment voorbij te laten gaan, toen ze, dat wist ze zeker, een hand voelde tegen haar schouderbladen die haar naar voren duwde.

Verbaasd draaide ze zich vliegensvlug om. Ze werd toch niet gek? Er stond niemand op de trap achter haar.

‘Wat is er?’ vroeg Will. Zijn stem klonk bezorgd, maar

die emotieloze uitdrukking was terug op zijn gezicht.

‘Eh, niets. Helemaal niets. Kennelijk gaat mijn verbeelding steeds met me aan de haal, dat is alles.’

‘Dat komt er nou van als je met spoken praat.’

Ze toverde een glimlach op haar gezicht en liep naar de deur. Nog even keek ze boos achterom. Bemoei je niet met mijn liefdesleven, Abigail, dacht ze. Of het gebrek daaraan. Ze zou bijna zweren dat een ondeugend gelach haar achtervolgde.

Verdraaid, hier was hij nog niet aan toe. Will liep achter Julia aan. Hij was zich nog steeds bewust van hoe hij haar heel even begeerd had. Hij had haar bijna gezoend. Ze zou hem niet hebben tegengehouden. Dat had hij wel in haar ogen gezien.

Hij wist niet waarom ze niet hadden gezoend, maar wel dat hij dankbaar was dat ze allebei op tijd bij hun positieven waren gekomen. Het verlangen om een andere vrouw te zoenen voelde nog altijd als een soort verraad, al zei zijn gezonde verstand dat het absurd was.

Robin was nu al meer dan twee jaar dood. Hij had ontzettend veel van haar gehouden, maar soms wist hij niet meer precies hoe ze eruit had gezien, en dat haatte hij. Zijn verdriet was net een voor altijd bevroren meer. Dat ijs was nu van het ene op het andere moment gaan kraken. Het deed hem meer pijn dan hij kon verdragen.

Will ging terug naar de achtertuin, waar zijn zaag stond opgesteld. Automatisch zochten zijn ogen Julia, die op de bakstenen patio stond te lachen om iets wat Sage had gezegd.

Kennelijk voelde ze aan dat hij intens naar haar stond te staren. Even keek ze hem aan. Toen verbrak hij hun oogcontact, pakte zijn zaag op, en liep naar zijn pick-up.

Toen hij vervolgens de schragen erheen bracht, keek hij met opzet niet haar kant op. Hij deed zo zijn best om niet naar haar te kijken, dat hij tegen Eben opbotste.

‘Sorry,’ mompelde hij. Wat was hij toch een sukkel.

Eben lachte. ‘Niet erg, hoor. Kennelijk ben je diep in gedachten.’

Hij had niet verwacht dat hij Eben Spencer aardig zou vinden. Toen Sage verliefd op Eben was geworden, was Will ervan overtuigd dat hij haar hart zou breken. Maar toen hij hem beter had leren kennen, was hij van gedachten veranderd. Eben was ontzettend verliefd op Sage. Op een vreemde manier hoorden ze bij elkaar.

‘Zal ik je een handje helpen?’

Hij trok zijn ene wenkbrauw op. ‘Niet om het een of ander, maar je bent er niet echt op gekleed.’

‘Ik vind het niet erg om vies te worden.’

Eben tilde twee schragen op zijn ene schouder. Voor Will bleef zijn gereedschapskist over.

‘Bedankt,’ zei hij, toen alles in de laadbak van zijn pick-up lag.

‘Graag gedaan,’ zei Eben. ‘Je blijft toch wel eten? Sage heeft besloten een feestje te geven nu Chloe en ik een paar dagen in de stad zijn. Die Brambleberry vrouwen zijn stuk voor stuk beeldschoon, maar een beetje te veel van het goede voor één enkele man.’

‘Vlak Simon Blair niet uit.’

Eben lachte. ‘Die brengt de zaak wat meer in evenwicht, maar volgens mij gaan Sage en de andere vrouwen alleen maar over onze trouwplannen praten. Wat gezelschap tijdens de barbecue zou ik wel prettig vinden.’

Will voelde zich in verleiding gebracht. Hij ontvluchtte zijn lege huis het liefst.

‘Is er nog wat anders dan vegetarische burgers?’

‘Sage heeft even met Jade en Stanley gesproken. Zij komen wat malse biefstuk brengen van The Sea Urchin. Die kun je bij de buurtsuper niet krijgen.’

‘Als Sage biefstuk voor je regelt, moet ze wel smoorverliefd op je zijn,’ zei Will.

Eben grinnikte. ‘Ze is wel vegetariër, maar ze vergeeft heel ruimhartig degenen die nog niet zo verlicht zijn als zij.’

‘Misschien wacht ze gewoon tot jullie getrouwd zijn. Dan krijg je vegetarische bacon en paddenstoelen met bonen in plaats van hamburgers.’

Eben lachte en keek quasizeelig. ‘Ik ben zo gek op haar, dat het me waarschijnlijk niets uitmaakt.’ Hij zweeg even. ‘Waarom blijf je niet? Anna en Sage zouden het erg leuk vinden.’

En Julia? vroeg hij zich af. Zodra hij weer aan haar dacht, kwam dat verlangen weer opzetten.

‘Oké,’ zei hij voordat hij zich nog kon bedenken. ‘Ik moet wel even naar huis om een douche te nemen en andere kleren aan te trekken.’

‘Fijn. Dan zien we je zo.’

Will reed weg. Hij had nu al spijt van zijn impulsieve beslissing om de uitnodiging aan te nemen.

Hoofdstuk 9

Een uur later stond Will naast Eben bij de barbecue met een biertje in de hand. Hij had snel gedoucht en schone kleren aangetrokken. Waarom had hem dit in vredesnaam een goed idee geleken? Het was een prachtige avond, dat moest hij toegeven. Vanuit de oceaan woei een briesje, koel genoeg om verfrissend te zijn, maar niet zo koud dat iedereen een trui aan moest.

In de achtertuin van Brambleberry House klonk het aangename geluid van kindergelach, afkomstig van Chloe en de tweeling, die met Conan met een bal speelden. Sage, Julia en Anna zaten aan tafel op het verweerde bakstenen terras in bruiloftstijdschriften te bladeren.

‘Mijn personeel van The Sea Urchin heeft me verteld dat je spectaculair werk aan de kasten hebt verricht,’ zei Eben, terwijl hij de biefstukjes nog een keer omdraaide.

Will dwong zichzelf te glimlachen. ‘Ik kon met goed materiaal werken. Dat scheelt veel bij een project.’

‘Het is een prachtig oud gebouw, niet?’ Eben glimlachte. ‘Jammer dat ik nog geen kans heb gehad om te zien wat je daar voor elkaar gekregen hebt. Ik verheug me op morgen, als ik de gelegenheid heb om de voortgang van de afgelopen drie weken te bekijken.’

‘Ik denk dat je er wel tevreden mee zal zijn. In The Sea Urchin zijn echte vaklui aan het werk.’

‘Net als jij.’ Eben nam een slokje bier en keek Will indringend aan. ‘Eigenlijk heb ik een voorstel voor je.’

Wills nieuwsgierigheid was gewekt.

‘Spencer Hotels kan een nieuwe meester-timmerman ge-

bruiken. We zijn op dit moment in acht verschillende hotels met renovatiewerkzaamheden bezig. Heb je zin om bij ons in dienst te komen en te reizen? Je kunt kiezen waar je wilt werken, van Tokyo tot Toscane. We hebben werk genoeg voor je en er komt nog veel meer aan.'

Will knipperde met zijn ogen in opperste verbazing. Hij was maar een gewone timmerman in het slaperige plaatsje Cannon Beach. Wat wist hij nou af van Tokyo of Toscane?

'Nou, daar overval je me wel mee,' reageerde hij.

'Ik denk er al een tijdje over na. Toen ik een gloedvol verslag kreeg van mijn mensen hier, bevestigde het wat ik al in mijn achterhoofd had. Volgens mij ben jij de juiste man voor dat werk. Meestal probeer ik plaatselijke ambachtslieden in te huren die in de omgeving wonen van het desbetreffende hotel. Dat is zakelijk gezien handig. Maar ik wil graag dat mijn eigen mensen toezicht houden op het werk.'

'Ik weet niet of ik wel de geschikte man ben. Ik spreek geen andere talen dan Engels en een beetje Spaans.'

'Dat Spaans kan van pas komen. Maar we hebben altijd vertalers op locatie, dus dat is niet echt een probleem. Ik zoek een vakman, een handwerksman. Volgens mij ben jij daar geknipt voor.'

Will moest toegeven dat hij zich gevleid voelde. Hij hield van zijn werk en was er erg trots op. Wanneer andere zagen dat hij zijn werk goed had gedaan en dat erkenden, vond hij dat enorm bevredigend.

Heel even overwoog hij de mogelijkheden. Hij had altijd in Cannon Beach gewoond, in hetzelfde huis nota bene. Hoewel hij dol was op het stadje en het leven aan de kust, was het misschien toch tijd om iets nieuws te proberen en wat meer van de wereld te zien. Hij was er echter niet zeker

van of de spoken die hem achtervolgden hem verder zouden laten gaan met zijn leven.

‘Je hoeft me vanavond nog geen antwoord te geven,’ zei Eden toen Will maar bleef zwijgen. ‘Denk erover na. Als je besluit dat je interesse hebt, kunnen we om de tafel gaan zitten en de details bespreken.’

‘Goed,’ antwoordde Will. ‘Ik ben verbluft. Het zou een geweldige kans voor me zijn.’

‘Maar misschien wil je er niet aan,’ zei Eben zo scherpzinnig, dat het Will een ongemakkelijk gevoel gaf.

‘Zou kunnen.’ Hij zweeg even. ‘Ik heb een kennis in Ketchikan die me steeds vraagt om zijn zakenpartner te worden. Daar loop ik al een poosje over na te denken.’

‘Ook een goed idee. Zet alle opties op een rijtje en neem er rustig de tijd voor. Beschouw het aanbod van Spencer Hotels maar als voor onbepaalde tijd geldig.’

‘Welk aanbod?’

Hij had niet eens gemerkt dat Sage bij hen was komen staan, totdat ze sprak. Ze pakte Wills elleboog en gaf hem een liefhebbend kneepje in zijn arm. Van al zijn vrienden en vriendinnen was zij de meest lichamelijke. Hij vond haar omhelzingen, zoenen op zijn wang en kneepjes in zijn arm altijd prettig. Hij gaf het niet graag toe, maar hij verlangde soms enorm naar de zachte troostende aanraking van een vrouw. Ook al beschouwde hij haar eerder als een soort jonger zusje.

‘Dit hoor je liever niet,’ voorspelde Eben.

Ze trok een grimas. ‘Dat weet je niet. Echt, ik kan opmerkelijk ruimdenkend zijn.’

‘Goed, hou dat dan maar in je achterhoofd,’ zei Eben. Hij keek een beetje benauwd.

‘Wat zit jij te bekokstoven?’

‘Ik probeer Will weg te lokken van Cannon Beach en hem over te halen om voor Spencer Hotels te komen werken.’

Haar arm viel slap langs haar lichaam. Geschokt staarde ze het tweetal aan. ‘Dat kan niet. We hebben je hier nodig.’

‘En dat zegt de vrouw die zelf over een paar maanden naar San Francisco verhuist,’ mompelde Will.

Sage begon te blozen. ‘Niet fulltime. We komen elke zomer hier terug, zodat ik gewoon de kampen van het natuurcentrum kan blijven leiden. En we willen hier zo veel mogelijk tijd doorbrengen: weekends en schoolvakanties.’

‘Maar je zit het grootste deel van je tijd in San Francisco, nietwaar?’

‘Ja.’ Ze trok een grimas. ‘Ik ben egoïstisch, ik weet het. Ik hou gewoon niet van veranderingen.’

‘Dingen veranderen nu eenmaal, Sage. Meestal kunnen we niet anders dan mee veranderen, of we willen of niet.’

Ze kneep weer in zijn arm, ineens met vochtige ogen.

‘Voorlopig ben ik er nog,’ zei hij. ‘Laten we gewoon genieten van deze avond.’

Eben kuste zijn verloofde op het puntje van haar neus, een intiem gebaar dat Will om de een of andere reden pijn deed. ‘Deze biefstukken zijn zo ongeveer wel gaar en je vegetarische burger is perfect.’

Sage ging de anderen vertellen dat het eten klaar was.

‘Denk maar eens na over mijn aanbod,’ opperde Eben nog een keer toen ze buiten gehoorafstand was. ‘Je hoeft niet meteen te antwoorden. Misschien zou je het zes maanden kunnen proberen om te zien of het reizen en trekken je bevalt.’

‘Ik zal erover nadenken,’ beaamde Will.

Ze aten op het terras, beschermd tegen de zeewind door een lange rij sparrenbomen.

Terwijl Will en Eben zich met barbecuen hadden beziggehouden, hadden de vrouwen kaarsen rondom het terras aangestoken en de kleine twinkelende veelkleurige lichtjes aangedaan die Will een paar zomers geleden voor Abigail in de bomen had gehangen.

Ondanks de merkwaardige combinatie van mensen werkte deze mix toch. Sage met haar hoog ontwikkelde sociale vaardigheden, Anna met haar rustige ambitie en ijverige werkhethiek. Eben, de dynamische zakenman en Julia, warm en koesterend, die zorgde dat ieders bordje gevuld was, de aardappelsla precies goed gekruid was en de drankjes werden bijgeschonken. Een groep heel verschillende mensen, eigenlijk bij elkaar dankzij Abigail.

Will stelde zich voornamelijk tevreden met aan tafel zitten en luisteren.

‘Je hebt nog geen hap van je biefstuk genomen.’

Hij keek op. Julia keek hem aan met een bezorgde blik in haar groene ogen. Hoewel ze naast hem zat, had hij zich nauwelijks met haar bemoeid. Hij was nog steeds ondersteboven van het moment in de gang, toen hij niets liever had gewild dan haar zoenen.

‘Sorry,’ mompelde hij. Meteen begon hij het smakelijke gerecht naar binnen te werken.

‘Je hoeft hem niet per se op te eten.’ Ze zei het zachtjes, zodat de rest het niet hoorde. ‘Ik vroeg me alleen af of het goed met je is. Je leek mijlenver weg.’

Dat kwam door haar. Door die kersengeur van haar, en haar zachte lichaam, zo dichtbij dat hij zonder het te willen ongepaste gedachten kreeg.

‘Je kent me niet meer, Julia. Weet jij veel, misschien ben ik wel altijd zo.’

Hij zag in haar ogen en aan Julia’s mond dat hij haar ge-

kwetst had. Meteen had hij berouw. ‘Het spijt me. Ik ben vanavond geen aangenaam gezelschap.’

‘Inderdaad. Maar dat hebben we allemaal wel eens.’ Ze draaide zich om naar Eben en begon met hem te praten.

Ineens smaakte de exquisite biefstuk naar karton. Hij moest die excuses nog maar eens overdoen, besefte hij. Ze had die uitbarsting van hem niet verdiend. Toen iedereen klaar was met eten, begon Julia de tafel af te ruimen. Will stond direct op om haar te helpen. Verbaasd schonk ze hem een aarzelend glimlachje.

‘Waar moet dit allemaal heen?’ vroeg hij toen hij een hele stapel schalen had verzameld.

‘Naar mijn appartement. Mijn vaatwasser is het nieuwst en het grootst. De meeste schalen komen sowieso uit mijn keuken en ik zorg er wel voor dat Anna en Sage die van hen terugkrijgen.’

Hij volgde haar naar boven en haalde toen een nieuwe lading. Bij zijn terugkeer was ze de schalen aan het spoelen en in de vaatwasser aan het stoppen. Hij ging direct helpen. Even keek ze hem onderzoekend aan, toen glimlachte ze, en ze maakte plaats voor hem bij het aanrecht. Dat huiselijke tafereeltje vloog hem aan. Het liefst zou hij naar zijn veilige lege huis vluchten. Maar wie A zegt, moet B zeggen. Hij moest het nog maar even uithouden.

‘Het spijt me echt dat ik daarnet zo fel reageerde,’ zei hij even later.

Ze keken elkaar even aan voordat ze haar aandacht weer op de vaat vestigde.

‘Je bent me niets verschuldigd, Will,’ zei ze gelaten. ‘Ik ben buiten mijn boekje gegaan en dat spijt me. Dat doe ik de hele tijd al, sinds ik terug ben in Cannon Beach.’ Ze zuchtte en keerde zich om, met haar ene heup tegen het aanrecht

leunend. 'Je hebt gelijk. Wij hebben helemaal niets met elkaar. Lang geleden waren we bevriend, toen we nog totaal andere mensen waren. Vreemd genoeg vergeet ik steeds dat we nu gewoon twee mensen zijn die toevallig een paar huizen van elkaar af wonen en dezelfde vriendenkring hebben.'

'Dat is niet helemaal waar.'

Ze keek verstoord. 'Wat is er niet waar aan, dan?'

'Dat we in die tijd vrienden waren.' Even zag hij het verdriet in haar ogen.

Snel verborg ze het en draaide zich weer om naar het aanrecht. 'O ja? Stom van me. Ach, zo goed kenden we elkaar niet. We zagen elkaar maar een paar weken per zomer.'

Hij moest nu stoppen, voordat hij het nog erger maakte. Wat had het voor zin om oude koeien uit de sloot te halen? 'Dat bedoelde ik niet. Alleen maar dat we toen meer dan vrienden waren.'

Ze staaarde hem aan. Ineens beseftte ze wat hij bedoelde.

'Het heeft lang geduurd voordat ik over je heen was,' zei hij. 'Toen je mijn brieven niet beantwoordde, dacht ik dat ik me alles maar verbeeld had. Maar het deed wel pijn.'

'O, Will.' Ze droogde haar handen aan een theedoek. 'Ik zou je wel hebben geschreven, als alles niet zo... gecompliceerd was geworden. Ik was verward. Toen we na onze laatste zomer in Cannon Beach thuiskwamen, vertelden mijn ouders dat ze uit elkaar gingen. Dat was amper twee weken voordat de school begon. Mijn vader nam Charlie en bleef in het huis in Los Angeles wonen en mijn moeder nam mij mee naar Sacramento. Ik moest ineens naar een andere school, dat was vreselijk. Ik kreeg je brieven pas tegen het einde van het schooljaar, toen mijn vader eindelijk de moeite nam om ze door te sturen naar Sacramento.'

Ze raakte even zijn arm aan, bijna net als Sage gedaan

had, maar toen had hij er geen kippenvel van gekregen of de behoefte gevoeld haar in zijn armen te nemen.

‘Ik had je moeten schrijven om uit te leggen wat er aan de hand was,’ vervolgde ze. ‘Het spijt me dat ik dat niet heb gedaan, maar ik ben je nooit vergeten, Will. Het zal wel stom klinken, maar die laatste zomer met jou was een van mijn mooiste herinneringen en die wilde ik niet bederven.’

Ze glimlachte. Haar hand lag nog steeds op zijn arm. Kennelijk had ze geen flauw idee wat het hem deed. ‘Je hebt geen idee hoelang het geduurd heeft voordat ik niet elke jongen die ik tegenkwam met jou vergeleek.’

‘Ja, wat moet ik zeggen. Ik kan natuurlijk geweldig goed zoenen,’ grapte hij flauw.

Ze lachte verbaasd en keek hem even zijdelings aan. ‘Ik geloof dat ik me dat nog wel herinner,’ mompelde ze.

Ineens had de keuken iets heel intiems. Heel even voelde hij zich weer zestien, voor het eerst stapelverliefd, in de ban van Julia Hudson.

Hij zou haar kunnen zoenen. De impuls om haar te proeven en aan te raken overweldigde hem. Hij kon er niet tegen vechten. Hij deed een stap vooruit, in de verwachting dat ze zou terugdeinzen. In plaats daarvan keek ze hem strak aan. Hij zag in haar ogen een verlangen, dat even groot was als dat van hem.

Nog steeds aarzelde hij, en hij had eindeloos kunnen blijven twijfelen, als ze zich niet net genoeg naar hem toe had gebogen om zijn barrière te slechten.

Meteen vond zijn mond de hare. Hij was bijna vergeten hoe zacht een vrouwenmond kon zijn en hoe hij meteen weer verslaafd kon raken aan de smaak van het verlangen.

Eigenlijk wilde hij zich losrukken en teruggaan naar zijn bevroren meer, waar hij veilig was. Maar hij kon de vloed-

golf van verlangens die hem overspoelde niet weerstaan. Hij had geen verweer tegen de hitte, zijn gevoelens en het pure verrukkelijke genot van haar zachte lichaam tegen het zijne.

Het leek onmogelijk, maar hij smaakte beter dan ze zich herinnerde. Naar kaneel, munt en koffie.

Ze zou geschokt moeten zijn dat hij haar kuste, want hij had niet laten blijken dat hij interesse had om iets met haar te beginnen. Maar het voelde zo goed om hem in haar armen te hebben, dat het haar niet lukte iets anders te voelen dan dankbaarheid en verbazing.

Ze liet haar armen om zijn hals glijden en liet hem het tempo en de aard van hun kus bepalen. Eerst kuste hij haar zacht, zoet en niet veeleisend. Twee oude vrienden deden iets wat ze vroeger vaak samen deden. Ook toen had ze het heerlijk gevonden in zijn armen.

Lichamelijk was er wel wat veranderd. Hij had bredere schouders en was gespierder. Ze wist dat zij door haar zwangerschap meer en zachtere rondingen had gekregen.

Maar ze leken nog altijd bij elkaar te passen als twee stukken hout van hetzelfde blok.

Hij bleef haar zoenen, wat haar allerlei vreemde gewaarwordingen bezorgde. De hardheid van het aanrecht tegen haar billen, doordat hij haar ertegenaan duwde, zijn zijdezachte haar tussen haar vingers en zijn geur, leerachtig en krachtig. En de geur van fresia's.

Die bloemengeur was zo sterk, dat ze een oog opendeed om te zien of Abigail niet in de deuropening naar hen stond te kijken.

Een seconde later was ze Abigail totaal vergeten, toen Will haar nog dichter tegen zich aantrok en zijn kus ver-

diepte. Zijn tong speelde met de hare en plaagde haar op een manier die ontegenzeggelijk verried dat hij sinds ze elkaar voor het laatst op het strand hadden gezoend het een en ander had geleerd. Ze voelde de hitte in zich oplaaien, fel en dwingend. Ze klampte zich aan hem vast en beantwoordde zijn kus.

Ze had geen idee hoelang ze bleven zoenen of hoe lang het nog zou hebben geduurd, maar ze hielden allebei meteen op toen ze het krakende geluid van de toegangsdeur beneden hoorden.

Will rukte zijn mond van de hare. Hij ademde zwaar en staaarde haar aan. Toen ze de uitdrukking op zijn gezicht zag, brak haar hart. Hij keek geschokt, onthutst, en zag eruit of hij ondraaglijke pijn leed. Zijn haar bleef overeind staan toen hij zijn hand erdoor haalde.

‘Dat was... Dat had ik niet...’

Hij zag er zo overstuur uit, dat ze haar eigen pijn verborg en zich op zijn verwarde gevoelens concentreerde. ‘Het is oké, Will.’

‘Nee. Dat had ik niet moeten doen. Ik... Ik moet weg.’

Meteen ging hij er als een haas vandoor. Ze hoorde zijn laarzen de trap af bonken.

Buiten adem leunde ze tegen het aanrecht. Terwijl ze nog steeds probeerde te snappen wat er net gebeurd was, werd er op de deur geklopt. Ze wist niet of ze al een normaal gesprek kon voeren, maar toen er nogmaals geklopt werd, besefte ze dat ze zich niet eeuwig zou kunnen blijven verstoppen in haar keuken. ‘Kom binnen,’ riep ze.

Anna Galvez stapte het appartement binnen.

‘Wat is er met Will? Hij passeerde me op de trap zonder iets te zeggen en vloog de deur uit of de duvel hem achterna zat.’

Met een scherpe blik nam ze Julia op. ‘Gaaf het wel? Je ziet er verhit uit. Hebben jullie ruzie gehad of zo?’

Julia zuchtte. Eigenlijk wilde ze er liever niet over praten. Maar ze had op dit moment wanhopig een vriendin nodig en Anna kwam daarvoor in aanmerking. ‘Hij heeft me gezond,’ flapte Julia eruit.

Anna keek eerst verbaasd, toen verrukt. ‘Echt? Dat is geweldig!’

‘O ja? Nou, Will vond dat niet.’

‘Will doet niet iets wat hij niet wil doen. Als hij je niet had willen zoenen, had hij het niet gedaan.’

‘Achteraf vond hij het afschuwelijk.’

‘Beetje te dramatisch, vind je niet?’

‘Je had zijn gezicht moeten zien! Volgens mij is hij er nog niet aan toe. Hij is zoveel kwijtgeraakt.’

‘Jij ook, maar ik heb je niet horen zeggen dat je er nog niet aan toe bent.’

Maar het ging om twee heel verschillende situaties, maar dat wilde ze Anna niet uitleggen. Will was gelukkig getrouwd toen zijn vrouw overleed. Zij had Kevin daarentegen al lang voor zijn fatale auto-ongeluk losgelaten.

‘Hij komt er zelf wel een keertje achter,’ vervolgde Anna. ‘Het is een geweldige vent, die een vreselijke tragedie heeft doorgemaakt. Maar hij komt eroverheen, geloof mij maar.’

Op dit moment had Julia niet veel geloof meer in een goede afloop. Ze kon wel halsoverkop verliefd worden op Will Garrett. Ze was op haar vijftiende al verliefd op hem geweest en ze zou makkelijk opnieuw voor hem kunnen vallen. Maar wat had dat voor zin, als hij niemand meer in zijn hart wilde sluiten?

Hoofdstuk 10

Drie weken later draaide Will zijn pick-up achteruit de oprit van Brambleberry House op. Hij voelde zowel angst als opwinding en daar zat hij niet bepaald op te wachten.

Hij wist dat beide reacties volkomen belachelijk waren. Waar maakte hij zich in vredesnaam zorgen over? Ze zou er niet eens zijn. Hij was er eindelijk in geslaagd om die klus om plafondlijsten aan te brengen op een tijd te plannen dat Julia en de kinderen veilig op de basisschool zaten.

Alleen al het feit dat hij zulke belachelijke bokkensprongen moest uithalen met zijn werkschema om te zorgen dat hij een bepaalde vrouw niet tegen het lijf zou lopen, maakte hem boos. Hij zou sterker moeten zijn.

Goed, hij had haar gezoend. Maar Robin was niet uit haar graf opgestaan om hem te achtervolgen. Dat hij overdreven heftig op de kus gereageerd had, wist hij best. Hij was het appartement in Brambleberry House uit gerend als een jongetje dat op school op de wc betrapt was op roken.

Hij had zo heftig gereageerd, omdat hij ontdekt had dat hij niet helemaal bevroren was, dat hij een andere vrouw kon begeren en naar haar omhelzing kon verlangen.

Hij had nog steeds seksuele gevoelens. Dat zat hem al drie weken lang dwars. Al had hij Julia al die tijd niet gezien, ze was bijna steeds in zijn gedachten geweest. Hij herinnerde zich hoe zoet ze had gesmaakt, hoe zacht haar huid had aangevoeld onder zijn vingers en hoe vredig hij zich heel even gevoeld had. Toch kon hij het pijnlijke besef niet van zich afzetten dat door die ene kus zijn wereld totaal veranderd was.

Hij wilde geen verandering. Oké, hij haatte zijn leven en hij miste Robin en Cara zo erg, dat hij soms niet meer kon ademen van de pijn. Maar het was wel zijn pijn. Hij was eraan gewend geraakt en ergens diep vanbinnen maakte hij zich zorgen dat die pijn loslaten zou betekenen dat hij ook zijn vrouw en dochtertje zou loslaten. Dat kon hij nog niet aan.

Met zijn verstand wist hij dat het mogelijk was, zelfs te verwachten was, dat hij ooit weer een vriendin zou krijgen. Hij wist alleen niet of hij er al aan toe was, of dat hij er ooit aan toe zou zijn, eigenlijk.

Het was gewoon een kus, bracht hij zichzelf in herinnering. Geen huwelijksaanzoek.

Terwijl hij in zijn pick-up op de oprit zat en zich opmaakte om naar binnen te gaan, dreef een vochtig zeebriesje door zijn kapotte raam. Plotseling zou hij zweren dat hij kersenbloesem rook. Het was nota bene eind september en het was een koele, vochtige ochtend. Belachelijk dat hij kersenbloesem meende te ruiken. Dat kwam vast door de kracht van de suggestie. Als hij aan Julia dacht, slaagde zijn onderbewuste er op de een of andere manier in om de geur tevoorschijn te toveren die altijd om haar heen hing.

Hij zuchtte diep. Genoeg was genoeg. Anna en Sage betaalden hem er niet voor om op zijn luie kont te zitten en weg te zwijmelen bij de gedachte aan hun huisgenote. Hij moest aan het werk. Hij had Anna al weken geleden beloofd dat hij die plafondlijsten zou monteren en hij kon dat niet blijven uitstellen.

Hij klom uit de pick-up en deed zijn gereedschapsriem om. Vervolgens laadde hij zoveel plafondlijsten als hij kon dragen op zijn schouders.

Hij zette die eerste lading zo dicht mogelijk bij de voor-

deur neer en ging snel de volgende halen. De donkere hemel deed vermoeden dat er regen op komst was en hij moest dit speciaal op maat gemaakte eikenhout droog houden.

Hij liet de tweede lading bijna vallen toen de voordeur plotseling openging. Een seconde later kwam Conan naar buiten springen. Hij blafte opgewonden.

Will zette het hout tegen de andere stapel en liet zijn handen door de vacht van de hond glijden, zoals van hem verwacht werd. ‘Kun je nou ook al zelf de deur open krijgen? Voor we het weten rijd je met de auto naar de dierenwinkel om zelf je hondenvoer te halen. Dan heb je ons allemaal niet meer nodig.’

‘Tot die verbazingwekkende dag komt, zal hij ons als zijn willige slaven blijven houden. Hallo, Will.’

Zijn maag verkrampte direct toen hij die woorden hoorde. Julia’s stem klonk zacht en melodieus en toen hij langzaam opkeek, zag hij haar in de deuropening staan. Ze zag er mooi, fris en lieflijk uit.

‘Wat doe jij hier?’ vroeg hij kortaf. ‘Ik dacht dat je op school zou zijn.’

Te laat realiseerde hij zich wat hij verraden had: dat hij de afgelopen weken meer dan eens aan haar gedacht had. Ze was niet dom. Ze zou er al snel achter komen dat hij met opzet het project had gepland op een tijdstip dat hij haar waarschijnlijk niet tegen het lijf zou lopen.

Tot zijn grote opluchting leek ze het niet te merken. ‘Ik zou ook op school moeten zijn, maar Maddie heeft iets opgelopen. Ze had vanochtend koorts, daarom leek het me beter om thuis te blijven om haar in de gaten te houden.’

‘Is het erg dat je niet op je werk bent?’

Ze schudde haar hoofd. ‘Het is vervelend dat er nu al een invaller voor me moest komen, maar het zij zo. Toen ze

me aannamen, wisten de mensen van het schoolbestuur dat mijn dochter een zwakke gezondheid had. Tot nu toe zijn ze verbazend soepel geweest.'

'Het gaat toch wel goed met haar?'

Toen hij die vraag stelde, kon hij maar aan één ding denken: wat ironisch was het toch allemaal. Hij had zo zijn best gedaan haar te ontlopen. Hoe was het in vredesnaam mogelijk dat hij om de klus af te maken precies die dag had gekozen dat ze thuis was?

'Ik denk dat ze alleen een verkoudheid heeft opgelopen,' antwoordde Julia. 'Ik hoop tenminste, dat het dat is. Ze is wat snotterig en hoest een beetje, maar ongeveer een uur geleden is de koorts gezakt. Ik hoop dat het een simpel koutje is.'

'Dat zou mooi zijn.'

'Vannacht was ze onrustig, maar nu slaapt ze als een roos. Het leek me het beste dat ze vandaag uitrust, dus ik laat haar net zo lang slapen totdat ze zich weer wat beter voelt.'

'Lijkt me een slim plan.'

'Je komt zeker die plafondlijsten doen in Anna's appartement.'

Hij knikte kort.

'Moeten er nog meer dingen uit je pick-up naar binnen? Ik wil je wel helpen dragen.'

'Dit is alles' Zijn stem klonk bruusker dan hij had bedoeld. Conan gromde boos tegen hem. Het scheelde maar een haartje of Will had teruggromd.

Julia kon het niet helpen dat ze hem allerlei ongewenste gevoelens bezorgde en het was helemaal niet eerlijk van hem dat hij zijn slechte humeur op haar afreageerde.

Hij dwong zichzelf zijn toon te matigen. 'Maar wil je als-

jeblieft de deur voor me openhouden? Het gaat zo regenen en ik wil beslist niet dat het hout nat wordt.'

'O, natuurlijk.' Snel deed ze de deur open. Nu moest hij nog langs haar zien te komen, realiseerde hij zich.

Met een zucht van berusting pakte hij een stuk of wat plafondlijsten en wrong zich langs haar. Hij probeerde het hout niet tegen de deuropening te laten botsen.

Naar binnen gaan was niet zo lastig. Met lege armen naar buiten lopen om een volgende lading te halen was een heel ander verhaal. Hij was zich pijnlijk bewust van haar aanwezigheid. Dat voorjaarsluchtje, haar lichaamswarmte en die schittering in haar ogen, die bewees dat ze zich ook van hem bewust was, toen hij langs haar liep.

'Ik neem aan dat je een sleutel hebt van Anna's appartement,' zei ze.

Hij knikte. 'Ik heb sleutels van het hele huis, zodat ik kan komen en gaan als ik ergens aan het werk ben. Behalve van jouw appartement. Die sleutel heb ik aan Anna en Sage gegeven toen ik klaar was op de tweede verdieping.'

'Blij dat ik dat weet,' mompelde ze.

Hij schraapte zijn keel, zette de plafondlijsten bij de deur en haalde zijn sleutelbos van Brambleberry House tevoorschijn. Natuurlijk kon hij eerst de goede sleutel niet vinden, maar ten slotte vond hij hem, en hij deed de deur open.

'Zou je het erg vinden deze deur ook nog even vast te houden? Ik moet uitkijken dat ik nergens tegenaan stoot met dit hout. Het zou mooi zijn als je de lijsten aanpakt en voorzichtig naar binnen geleidt.'

'Doe ik.' Ze liep zo enthousiast naar de deur om hem open te houden, dat hij even met zijn ogen knipperde. Het was bijna een kwelling om weer langs haar te lopen, zijn gevoelens te negeren, en zich te concentreren op zijn werk.

Ze volgde hem naar binnen, terwijl hij de tweeënhalve meter lange plafondlijsten achter Anna's bank zette.

‘Kan ik je verder nog met iets helpen?’ vroeg Julia. ‘Eerlijk gezegd verveel ik me vandaag een beetje. Ik kan wel wat afleiding gebruiken. Ik heb mijn lesplannen voor volgende maand al af en ben helemaal bij met mijn nakijkwerk. Ik wilde juist om me niet te vervelen alles in mijn keukenkastjes op alfabetische volgorde gaan zetten. Ik zou graag iets constructiefs willen doen.’

Dat was nou net het allerlaatste waar hij op zat te wachten: aan het werk gaan met Julia als pottenkijkster. Als iemand hem afleidde, was zij het wel.

Zijn aarzeling duurde net iets te lang, zag hij. Ze werd helemaal rood.

‘Je bent gewend om alleen te werken en ik zou je waarschijnlijk alleen maar in de weg zitten, niet? Laat maar, ik heb niets gezegd.’

Hij vond het naar dat ze zo overstuur was en dat hij haar het idee had gegeven dat ze niet welkom was. Was hij een lafaard, of een man die zijn eigen ongewenste verlangens in bedwang kon houden?

‘Dat klopt, ik ben eraan gewend alleen te werken,’ zei hij langzaam. Hij had al direct spijt van zijn woorden. ‘Maar ik wil best gezelschap.’

Het was hem bijna al zijn ongemakkelijke gevoelens waard om te zien hoe haar ogen oplichtten, zo blij was ze. Ze verveelde zich kennelijk vreselijk als ze het zo spannend vond om hem gereedschappen aan te geven en toe te kijken hoe hij de plafondlijsten vastspijkerde.

‘Ik ga vlug even boven de walkietalkie halen. Die gebruik ik altijd voor de kinderen als ze ziek zijn. Dan kunnen ze me roepen als ze iets willen drinken of zo. Op die manier kan

Maddie me bereiken als ze wakker is.’

Hij knikte. Julia rende naar buiten en de trap op.

Wat had hij nu weer gedaan, vroeg hij zich af. Hij had er toch voor willen zorgen dat hij haar niet tegen het lijf zou lopen bij deze klus? Waarom nodigde hij haar dan nu uit om het komende uur zo dicht in zijn buurt te verkeren en veel te verleidelijk te zijn voor zijn gemoedsrust?

‘Wat zit jij daar nou te grijnzen?’ gromde hij tegen Conan. De hond blafte een keer en ging toen op het haardkleedje liggen. Toen Abigail nog leefde, was dat altijd zijn lievelingsplekje, wist Will nog.

Nou ja, fijn om te zien dat sommige dingen niet waren veranderd, veronderstelde hij.

Als het om Will Garrett ging, kon Julia niet voor zichzelf instaan. Snel haalde ze een borstel door haar haren. Zou ze nog even haar make-up bijwerken, waar ze die ochtend weinig aan had gedaan? Nee, dat zou Will waarschijnlijk merken en dan zou hij zich afvragen waarom ze haar lipstick had bijgewerkt.

Zou hij dat echt merken? vroeg een spottend stemmetje vanbinnen. Hij had duidelijk laten merken dat hij niet in haar geïnteresseerd was. Of niet in haar geïnteresseerd wilde zijn, dat kwam op hetzelfde neer.

Des te stommer was het dat ze Will Garrett toch begeerde. Ergens koesterde ze de dwaze hoop dat het dit keer anders zou zijn, dat hij heel misschien het verleden zou laten rusten. Opnieuw dacht ze aan haar gesprek met Anna. ‘Hij komt er wel overheen. Geloof mij maar,’ had ze gezegd.

Julia wist wat verdriet was. Ze begreep en accepteerde het. Ondanks de problemen in de laatste maanden van hun huwelijk had ze gerouwd om de dood van Kevin, omwille van haar kinderen en van al die dromen die ze eens gedeeld

hadden, de dromen die ze ergens onderweg verloren waren.

Ze begreep Wills verdriet. Maar ze accepteerde ook dat ze hem de afgelopen paar weken had gemist. Hij was bijna altijd in haar gedachten, al ging haar leven gewoon door. Ze raakte gewend aan de nieuwe school, leerde haar nieuwe leerlingen en collega's kennen en hielp Simon en Maddie met hun huiswerk.

Door het raam zag ze zijn werkplaats, onder de bomen achter zijn huis. Hoeveel avonden had ze niet voor haar raam gestaan, de lichtjes daarbinnen zien twinkelen en zich afgevraagd hoe het met hem ging, wat hij dacht, waar hij mee bezig zou zijn.

Hij was gewoon een obsessie voor haar geworden. Misschien zou het beter zijn als ze maar hier bleef, bij haar dochter, en niet meer aan hem dacht.

Ze zuchtte. Dat zou ze niet doen, omdat ze gek op hem was. Ze kon zich de kans niet laten ontglippen om nog eens met hem te praten, te genieten van zijn gezelschap en misschien wat meer te weten te komen over de man die hij was geworden.

Ze opende de deur van Maddies kamer. Haar dochter lag nog steeds te slapen met een gezonde kleur op haar wangen en haar ademhaling was regelmatig. Julia schreef snel een briefje om haar te vertellen waar ze was.

'Als je wakker bent, kun je me met de walkietalkie bereiken,' schreef ze. Ze legde het briefje onder de walkietalkie op Maddies nachtkastje, waar ze het direct zou zien. Nog even bleef ze naar haar slapende dochter kijken.

Dat had ze nou net nodig om haar eraan te herinneren dat ze voorzichtig met de kwestie Will moest omgaan. Ze was vroeger dan wel verliefd op hem geweest, maar nu moest ze rekening houden met twee kinderen. Ze moest er-

voor zorgen dat ze zich niet gingen hechten aan een man die er duidelijk nog niet aan toe was anderen toe te laten in zijn leven.

Ze zou de trap af lopen en op een afstandelijke manier beleefd en vriendelijk tegen hem zijn, zei ze tegen zichzelf. Ze zou hem niet onder druk zetten en niet te diep graven. Ze zou hem gewoon helpen bij de klus en de spanning tussen hen proberen te doorbreken, zodat ze vrienden konden blijven. Het zou dwaas zijn meer van hem te verlangen, nu ze rekening moest houden met het emotionele welzijn van haar kinderen.

Hoofdstuk 11

Toen ze terugkwam naar Anna's appartement, trof ze Conan slapend op zijn lievelingskleed aan, maar Will was verdwenen. Alleen zijn gereedschappen en de plafondlijsten die hij had meegebracht stonden er nog. Julia ging zitten en wachtte.

Even later hoorde ze de voordeur opengaan. Conan deed een oog open en sloeg met zijn staart op de grond, maar hij deed geen moeite om op te staan toen Will binnenkwam met een kleine gereedschapskist en een bak spijkers.

'Weet je zeker dat ik niet nog iets voor je uit je pick-up kan halen?' vroeg ze. 'Veel zal je niet aan me hebben, maar ik kan wel gereedschap dragen of zo.'

'Nee. Dit is alles wat ik nodig heb.'

Meer zei hij niet. Hij begon gewoon zijn gereedschap klaar te leggen. Ze zou haast denken dat hij haar aanwezigheid totaal vergeten was, als ze niet dat kleine zenuwtrekje bij zijn mond en dat rode randje langs zijn oren had gezien.

Ze wist dat ze die minieme reactie niet zo fascinerend zou moeten vinden, maar ze kon haar ogen niet van hem afhouden. Alles aan Will Garrett vond ze fascinerend, gaf ze zichzelf een beetje knorrig toe. Van zijn gereedschapsriem, die laag op zijn heupen hing, tot zijn brede schouders, het resultaat van jarenlang hard werken, en de rimpeltjes rond zijn ogen, die waarschijnlijk ooit lachrimpeltjes waren geweest.

Ze wilde hem dolgraag weer horen lachen.

'Je kunt me wel met iets anders helpen. Ik moet alles nog een keer opmeten, want voordat ik de lijsten op maat zaag, wil ik absoluut zeker weten dat alles klopt.'

Hij was het type dat heel nauwkeurig was en alle aandacht had voor detail, overdacht ze, terwijl ze de omtrek van de kamer twee keer opmaten. Net zo had hij haar gezoend, grondig en volledig. Ze kon zich nog precies herinneren hoe het had gevoeld. Misschien was het toch niet zo'n geweldige idee om met zijn tweeën hier alleen te zijn op deze rustige regenachtige ochtend.

'Wat doe je als je geen onhandige goedbedoelende assistent hebt bij dit soort klusjes?' vroeg ze, om de plotselinge stilte te doorbreken.

Hij haalde zijn schouders op. 'Ik red me meestal wel. Ik heb wat tieners die me soms een handje helpen.'

Opnieuw was ze dankbaar dat ze hem haar hulp had aangeboden, ook al leek hij er nog altijd moeite mee te hebben die te accepteren. 'Ik kan je niet beloven dat je veel aan mijn handen zal hebben, maar ik zal je ze graag lenen voor elke klus waarbij je ze kan gebruiken.'

Ze had die woorden nog niet gezegd, of ze beseftte dat ze verkeerd geïnterpreteerd konden worden. Ze bloosde, maar tot haar grote opluchting leek hij noch haar blos, noch haar onbedoeld uitdagende opmerking op te merken.

'Dank je wel. Ik waardeer dat echt.'

Nadat hij nog een meetresultaat had genoteerd, zweeg hij even. Toen zei hij: 'Robin drong er aldoor op aan dat ik een fulltime assistent moest aannemen.'

Dit was de eerste keer dat hij uit zichzelf over zijn vrouw sprak: een belangrijke stap, leek het, alsof hij uit vrije wil nog een barrière tussen hen had geslecht.

Julia hield haar adem in. Ze wilde niet iets zeggen wat hem deed betreuren dat hij het onderwerp had aangeroerd.

'Maar je hebt het niet gedaan?'

Hij haalde zijn schouders op. 'Ik werk graag alleen. Ik

zet de muziek op die ik leuk vind, kan in mijn eigen tempo werken, en in mezelf praten als dat nodig is. Misschien ben ik wel een beetje gek, denk je niet?’

Ze lachte. ‘Nee hoor. Ik praat de hele tijd in mezelf. Het scheelt dat Conan er vaak is, dan kan ik tenminste doen of ik tegen hem praat.’

Het ene moment keek hij nog beleefd en afstandelijk. Het volgende moment verscheen er een gemeente glimlach op zijn gezicht. Haar hart ging er sneller van kloppen. Ze wilde opspringen en juichen van blijdschap dat het haar gelukt was hem op te vrolijken, al was het maar voor even. Maar als ze dat deed, zou hij denken dat zij gek was.

‘Misschien moet ik wel een hond meenemen naar mijn werk, zodat ik niet de reputatie krijg van die timmerman die aldoor in zichzelf loopt te praten.’

‘Sage en Anna willen Conan vast wel per uur verhuren.’

Hij glimlachte opnieuw, voor de tweede keer in twee minuten, en wendde zich tot de hond. ‘Wat zeg je ervan, vriend? Wil je mijn vaste assistent worden?’

Conan snuifte en gaapte hartgrondig. Toen draaide hij zich op zijn andere zij en keerde hen de rug toe.

Julia kon haar lachen niet inhouden. ‘Sorry, Will, maar volgens mij betekent dat nee. Ik denk dat je het voorlopig met mij moet stellen. Ik hoop alleen dat ik je werkschema niet te erg verstoord heb.’

‘Nee hoor, je helpt best goed mee.’

‘Zo verbaasd hoeft je niet te klinken!’ riep ze uit. ‘Zo nu en dan ben ik best ergens goed voor.’

‘Sorry. Zo bedoelde ik het niet.’

Ze slaagde erin te glimlachen. ‘Geen probleem. Geloof het of niet, ik kan wel wat hebben.’

In stilte werkten ze door. Will leek diep in gedachten ver-

zonken. Toen hij na enige tijd begon te spreken, beseftte ze dat hij nog steeds nadacht over wat hij gezegd had over het aannemen van een assistent.

‘Voor de geboorte van Cara ging soms Robin met me mee om een handje te helpen als ik een grote klus had,’ vertelde hij. ‘Cara begon al vroeg te kruipen, met een maand of zes, en vanaf dat moment had Robin geen ogenblik rust meer. Cara kroop overal naartoe.’

Aan zijn stijve schouders kon ze zien dat het hem nog steeds moeite kostte om over zijn gezin te praten. Ze wist niet waarom hij besloten had deze details met haar te delen, maar het deed haar heel veel.

‘Ik kan me indenken dat het niet meeviel om werk af te krijgen, terwijl je achter een drukke peuter aanholde.’

Hij knikte. ‘Onze Cara was nergens bang voor. Als Robin of ik haar niet in de gaten hielden, zou ze de achterdeur al uit zijn en al een heel eind het strand zijn overgekropen naar de oceaan voordat we erachter kwamen waar ze heen was. We moesten op elke deur dubbele kindersloten doen.’

Hij glimlachte een beetje, maar ze zag dat het hem nog steeds pijn deed om die herinnering op te halen. Tegen beter weten in raakte ze zijn arm aan, alleen uit behoefte hem te troosten.

Zijn huid was warm en bedekt met een laagje donker krulhaar. Hij keek neer op haar vingers op zijn gebronsde huid.

‘Maddie was ook zo,’ zei ze na een korte stilte. Ze nam haar hand weg van zijn arm.

‘Maddie?’

‘Haast niet te geloven, hè? Als peuter was ze veel drukker dan Simon en altijd de aanstichtster van de twee.’ Ze glimlachte bij de herinnering. ‘Toen ze nog maar net kon-

den lopen, klommen ze 's nachts stiekem uit hun ledikantje om met hun speelgoed te spelen. Ik snapte maar niet hoe ze dat voor elkaar kregen, dus zette ik de videocamera klaar met een bewegingssensor. Ik zag Maddie als een aapje vliegensvlug uit haar bedje klimmen. Simon was kennelijk niet zo handig, dus Maddie gooide speelgoedieren in zijn bed waarmee hij een stapel kon maken om als opstapje te gebruiken. Wat een kleine slimmerds waren dat!

Will was net bezig iets in zijn gereedschapskist te zoeken, maar stopte ineens. Zijn gezicht verried meer interesse dan ze verwacht had. 'Wat heb je toen gedaan? Alle speelgoedieren uit hun kamer gehaald?'

Ze trok een grimas. 'Nee. Ik heb me er maar bij neergelegd. We hebben kleuterbedjes gekocht, zodat ze niet hun nek zouden breken als ze eruit klommen.'

'Kwamen ze er 's nachts nog steeds uit?'

'Niet zoveel. Ik denk dat ze het juist deden omdat ze wisten dat het niet mocht.'

Will lachte nu uit volle borst. Even zag ze de schaduwen uit zijn ogen verdwijnen. Ze ving een glimp op van de luchtartige Will van vroeger. Ze zou zweren dat haar hart sneller ging kloppen bij die aanblik.

Ze was gek op Will Garrett, alleen had ze nu niet meer het excuus dat ze nog maar vijftien was en helemaal ondersteboven van haar eerste verliefdheid.

Maar al te snel vervaagde zijn glimlach en hij richtte zijn aandacht weer op het project. 'Vind je ladders eng?'

'Gaat wel. Niet zo heel erg.'

'Zou je de sierlijst willen vasthouden, terwijl ik hem vastspijker?'

'Ja hoor.'

De volgende twintig minuten spraken ze weinig, terwijl

ze samen met de sierlijsten bezig waren. Met twee muren waren ze zo klaar, maar de andere twee waren niet zo eenvoudig. Will moest bij de ene muur de lijst om een open haard en langs de schoorsteen aanbrengen en bij de andere om een uitspringend deel leiden waar vermoedelijk de waterleiding achter zat.

Terwijl Will bezig was uit te puzzelen hoe hij dat moest oplossen, zat Julia op de bank en genoot van zijn levendige gezicht. Ze vroeg zich af of hij zelf wel wist hoe zijn ogen schitterden en hoe energiek hij overkwam als hij aan het werk was.

Ten slotte was hij eruit en verdween naar buiten. Even later hoorde ze de elektrische zaag gieren bij de voordeur.

‘Je geniet hiervan, hè?’ vroeg ze, toen hij terugkeerde met de op maat gezaagde sierlijsten.

Hij haalde zijn schouders op. ‘Het is mijn werk.’

‘Voor jou betekent het meer. Dat zie ik. Ik weet nog hoe hard je die zomer klaagde over je vader als je met hem mee moest naar een klus.’

Hij lachte een beetje beschaamd. ‘Ik was een stomme zestienjarige deugniet. Ik wilde alleen maar rondhangen met mijn vrienden en mooie meisjes imponeren.’

‘Je was geen deugniet. Je was verreweg de keurigste jongen die ik kende.’

De randjes van zijn oren kleurden weer donkerrood. ‘Gek, je leek altijd zo’n verstandig meisje.’

‘Ik was verstandig genoeg om te weten wanneer een jongen anders was dan andere jongens die ik tegenkwam. Die wilden alleen maar flirten en zien hoe ver ze met je konden gaan. Die hadden er geen interesse in om met je te praten over serieuze zaken als politicologie, dat ze dat jaar op school hadden gehad, of de ecologie van het kustgebied.’

‘Hebben we daarover gepraat?’

‘Weet je dat niet meer?’

Hij keek haar van opzij aan. ‘Ik weet alleen maar dat ik erachter probeerde te komen of ik je zou mogen zoenen.’

Ze bloosde, maar moest ook glimlachen. ‘Volgens mij pakte je het gewoon subtieler aan dan de andere jongens.’

‘Ja, of ik was verlegener.’

Ze kon haar lachen niet inhouden. Tot haar blijdschap lachte hij met haar mee en bij dat onverwachte geluid tilde Conan zijn kop op. Hij keek hen beiden aan met een verdacht tevreden blik in zijn ogen.

‘Zo, volgens mij ben ik er eindelijk uit,’ zei Will even later. ‘Ik kan je hulp weer gebruiken.’

Ze duwde haar ladder dichterbij naar de zijne, omdat ze nu met een kortere lijst bezig waren. Nu hij een meter van haar af stond, werd ze zich intens bewust van hem.

Ineens leek hij gespannen, merkte ze, alsof hij dit gedeelte van de klus zo snel mogelijk af wilde hebben.

‘Ik kan de rest zelf wel af, denk ik,’ zei hij met geknepen stem. ‘De andere lijsten zijn niet zo lang, dus die hoeft je niet voor me op hun plaats te houden.’

‘Ik blijf in de buurt, voor het geval je me nodig hebt.’

Hij keek haar strak aan. Ze dacht dat hij zou zeggen dat het niet hoefde, maar hij knikte gewoon. ‘O. Goed.’

Ze was zo opgelucht dat hij haar niet wegstuurde, dat ze niet goed genoeg oplette toen ze allebei tegelijkertijd de ladder af kwamen. Ze was zo afgeleid, dat ze de laatste tree miste en viel.

‘Ho, voorzichtig jij,’ riep hij. Instinctief probeerde hij haar op te vangen.

Even stonden ze doodstil, hij met zijn armen om haar heen, en zij met haar armen tussen hun lichamen gekneld.

Verbaasd keek ze hem aan. Ze meende te zien dat hij zich van de situatie bewust werd en naar haar verlangde. Hij leek erin te berusten.

Will staaarde haar aan. Zijn hart bonkte in zijn lijf. Hij begeerde haar wanhopig. Haar huid voelde warm aan tegen de zijne, en hij rook die zachte verleidelijke geur van kersenbloesem.

Hij sloot zijn ogen en vocht met alle kracht die hij kon opbrengen tegen het onvermijdelijke. Maar toen hij zijn ogen opende, zag hij dat ze een kleur had en haar lippen geopend hield. Haar ogen hadden een diep mosgroene kleur en hij wist vrij zeker dat ze net zo naar hem verlangde als hij naar haar.

Hij moest er direct mee ophouden, hij moest haar loslaten, de deur uit duwen en die stevig achter haar op slot doen, vertelde zijn laatste restje gezond verstand hem. Maar hoe kon hij? Ze was zo zacht, zo onweerstaanbaar warm en hij had het zo vreselijk lang koud gehad.

Hij hoorde iemand kreunen en realiseerde zich dat hij dat zelf was, vlak voordat hij zijn mond op de hare drukte en haar kuste.

Zuchtend sprak ze zijn naam. Het zachte geluid leek alle verdedigingsmuren rond zijn hart te slechten.

Ze sloeg haar armen om zijn hals en reageerde enthousiast op zijn kus. Hij voelde een golf van tederheid door zich heen gaan, primitief en angstaanjagend. Hij wilde haar nooit meer laten gaan.

Ze bleven maar door zoenen totdat hij geen adem meer kon krijgen en hij licht in zijn hoofd werd, totdat haar lippen gezwollen waren en zijn lichaam steeds maar om meer riep.

Hij wist niet hoelang ze nog door zouden zijn gegaan – als het aan hem lag tot in de eeuwigheid – toen een stemmetje door de kamer klonk.

‘Mamma, waar ben je? Ik ben wakker.’

Paniekerig keek Will naar de deur, onthutst over wat ze hadden gedaan en bang dat haar dochter hen betrappt had. Hij was opgelucht toen hij zich realiseerde dat het stemmetje uit de walkietalkie kwam die ze mee naar beneden had genomen.

Julia hijgde net zo hard als hij. Ze had haar ogen wijd opengesperd, ze keek wazig en haar wangen waren rood.

Hoe ontzet hij ook was, hij moest zijn handen tot vuisten ballen om haar niet nog eens naar zich toe te trekken.

Ze haalde diep en bibberig adem, liep naar de walkietalkie en pakte hem vast.

‘Ik ben hier, lieverd,’ zei ze schor. ‘Hoe voel je je?’

‘Mijn keel doet nog een beetje pijn, maar ik voel me goed,’ antwoordde Maddie. ‘Waar ben je, mama?’

Julia keek Will even aan en keek toen opzij. ‘Beneden met Wi... eh, Mr. Garrett. Heb je mijn briefje niet gevonden?’

‘Ja, toen ik wakker werd. Maar ik vroeg me af of je daar nog steeds was.’

‘Ja.’

‘Is Conan ook bij jullie?’

Will zag haar snel de kamer doorkijken totdat ze de hond ontwaarde, die nog steeds opgekruld bij de bank lag. ‘Ja hoor. Ik zal hem mee naar boven nemen als je gezelschap wil.’

‘Dank je wel, mama.’

Julia pakte de walkietalkie en keek hem aan.

‘Ik moet ervandoor. Maddie heeft me nodig.’

‘Oké.’

Ineens was hij woedend. Verdraaid, ze had hem zo ver gekregen dat hij haar weer begeerde, dat zijn bloed kookte en het ijs om zijn hart begon te smelten.

Hij wilde dit niet, hij wilde niet meer voelen. Had hij dat niet duidelijk gemaakt? Dus waarom was ze hier in vredesnaam gekomen met haar lieve glimlach, haar warme ogen, en haar zachte rondingen.

‘Will –’

‘Zeg maar niets,’ blafte hij. ‘Dit is helemaal fout. Dat ik zelfs een minuut met je heb doorgebracht sinds je hier terugkwam, was al helemaal fout.’

In haar groene ogen las hij hoe geschokt en gekwetst ze was. Hij haatte zichzelf des te meer, maar dat veranderde niets aan wat hij wist dat hij moest doen.

‘Zonet beschouwde je het niet als fout,’ mompelde ze.

Dat kon hij niet ontkennen. ‘Ik voel me tot je aangetrokken. Dat is wel duidelijk, niet? Dat voel ik al sinds mijn zestiende. Maar ik wil het niet. Waar ik ook ga, je zit me steeds in de weg.’ Hij zei het op felle toon, omdat hij wilde dat ze begreep wat hij bedoelde. Hij zag haar gezicht bij elk woord dat hij sprak verder verstrakken. Toch kon hij zich niet inhouden.

‘Je komt me steeds helpen bij mijn werk. Je sleept die kinderen van je mee naar mijn huis. Snap je het nou nog niet? Ik wil je niet in mijn buurt hebben. Waarom laat je me niet met rust?’

Conan kwam overeind en gromde. Will kon zich niet herinneren dat de hond ooit eerder zo’n dreigende houding had aangenomen.

‘Dat is niet eerlijk,’ zei Julia zacht en gespannen.

Hij haalde zijn vingers door zijn haren. Hij haatte zichzelf, hij haatte Julia en hij haatte Robin en Cara dat ze zo’n

hardvochtige, gemene vent van hem hadden gemaakt. ‘Sorry, sorry, dat is niet eerlijk. Ik moet je niet van alles de schuld geven, Julia. Maar ik meen het echt: je moet me met rust laten.’

Met een strak gezicht keek Julia hem een poosje aan. ‘Goed,’ mompelde ze ten slotte.

Voordat ze vertrok, draaide ze zich om en keek hem nog één keer aan. ‘Bedankt voor je openhartigheid. Omdat je een oprecht mens bent, verwacht ik dat je mij dezelfde privileges gunt.’

Hij wachtte af, hoewel hij niets liever wilde dan de deur achter haar dicht duwen en hem stevig op slot doen.

‘Ik wil je wel wat zeggen, hoewel ik weet dat het niet aan mij is om dat te doen en het me ook niets aangaat. Maar toch vind ik dat iemand het je moet zeggen.’

Ze wachtte even, alsof ze haar gedachten goed onder woorden wilde brengen. Toen zei ze: ‘Denk je echt dat Robin en Cara dit voor jou zouden willen?’

‘Stop!’

Ze schudde haar hoofd. ‘Nee, ik ga het toch zeggen. Daarna mag je me zoveel je maar wilt van je af duwen, zoals je dat al hebt gedaan vanaf het moment waarop ik in Cannon Beach terugkwam. Vraag je eens af of je vrouw en dochtertje zouden willen dat je nooit meer over je verdriet heen komt. Uit alles wat mensen me over Robin verteld hebben leid ik af dat ze tegen iedereen gul en liefdevol was. Sage heeft me verteld wat een goede vriendin Robin voor iedereen was. Dat mensen zich altijd tot haar aangetrokken voelden vanwege haar vriendelijkheid en opgewekte aard. Ik kan me niet voorstellen dat zij blij zou zijn met de manier waarop je je afsondert, als een soort boetedoening omdat ze niet meer leeft. Ik denk niet dat zij dat als een eerbetoon zou beschouwen.’

Het leek alsof ze nog meer wilde zeggen, maar ze keek hem alleen nog een keer lang aan en gebaarde toen naar Conan. De hond keek hem net zo streng aan als zij, wierp hem toen een verachtelijke blik toe en volgde haar.

Will stond een tijdje stil. Hij sloot zijn ogen en bedacht hoe heerlijk haar aanraking was en hoe graag hij haar had willen blijven vasthouden om zich helemaal over te geven aan haar genezende magie.

Hij moest wel weg. Er zat niets anders op. Hij kon niet in Cannon Beach blijven, terwijl Julia en haar kinderen een paar huizen verderop woonden.

Na die uitbarsting van hem zou ze geen pogingen meer doen om tijd met hem door te brengen, wist hij. Maar het was onvermijdelijk dat ze elkaar zo nu en dan tegen het lijf zouden lopen. Hij had net bewezen dat hij haar niet kon weerstaan.

Hij pakte zijn mobieltje en belde Eben. Zoals hij had verwacht, kreeg hij direct de voicemail. Even overwoog hij om weer op te hangen, maar toen hij de zoete geur van lentebloemen rook, wist hij wat hem te doen stond. Hij haalde diep adem en sprak in: 'Eben, met Will Garrett. Ik zou graag met je over dat aanbod willen praten, als het nog steeds geldig is.'

Hoofdstuk 12

Simon! Handen thuis!

Vlug trok haar zoon zijn vingers terug. Bijna had hij ze in de topklaag van de taart voor Sages feestje gestoken. 'Ik wilde alleen maar een heel klein beetje proeven,' klaagde hij.

'Daar komt niets van in,' zei Julia zo streng mogelijk. 'Naderhand mag je alle restjes opeten, maar Sage vindt het vast niet leuk als jij met je vieze vingers in haar mooie taart zit, denk je niet?'

'Sage vindt het vast niet erg,' mompelde hij.

Waarschijnlijk had hij gelijk. Sages humeur was opmerkelijk gelijkmatig voor een vrouw die binnenkort ging trouwen. Ze verwendde Simon en Maddie vreselijk. Maar omdat Julia hun moeder was, moest ze hun goede manieren leren. Hiermee kon ze hem niet laten wegkomen.

'Ik wel,' zei ze ferm. 'Weet je, als je Anna en mij meehelpt alle stoelen en tafels weg te zetten na het feest, mag je nu je trek in iets zoets stillen met een van de koekjes die we gisteravond gebakken hebben.'

Hij grijnsde en pakte er een. 'Mag ik er ook eentje voor Maddie? Ze is op haar kamer.'

'Als je het onderweg maar niet zelf opeet.'

'Dat zou ik nooit doen,' protesteerde hij net iets te onschuldig.

Julia schudde meewarig haar hoofd. Glimlachend maakte ze de taartversiering af.

Simon bleef in de deuropening staan. 'Mogen we onze koekjes buiten opeten en even met Conan spelen nu het eindelijk droog is?'

‘Natuurlijk,’ antwoordde ze. Het had de hele week onafgebroken geregend. Geen wonder dat de kinderen zich opgesloten voelden.

Even later hoorde ze een deur slaan, twee paar voetjes de trap af denderen en kort daarna enthousiast geblaf.

Ze kon het niet laten om door het raam te kijken dat uitkeek op de achtertuin en zag net dat Maddie een hoop herfstbladeren oppakte en in de lucht gooide. Haar gezichtje straalde van vreugde, omdat ze buiten in het oktoberzonnetje kon spelen. Niet ver van haar af lagen Simon en Conan in het gras te rollebollen.

Ze gedijden hier goed, precies zoals ze gehoopt had. Ze hadden al vrienden gemaakt op school en konden goed meekomen. Maddies gezondheid was spectaculair verbeterd in de kleine twee maanden dat ze nu in Cannon Beach woonden. Ze zou dolgelukkig moeten zijn.

Waarom bleef ze dan zo neerslachtig? Ze keek naar het huis dat ongeveer honderd meter verderop stond. Het kwam door Will. Ze had hem niet meer gezien sinds dat rampzalige incident bijna twee weken geleden, maar ze kreeg nog steeds een akelig gevoel bij de herinnering aan zijn botte beweringen. Hij had haar gezegd dat ze hem met rust moest laten en zij had daar heel laatdunkend op gereageerd.

Ze was ver buiten haar boekje gegaan door Robin en Cara erbij te slepen. In feite had ze hem ervan beschuldigd dat hij de herinnering aan zijn vrouw en dochter bezoedelde omdat hij haar, Julia, van zich af stootte.

Ze had het recht niet om hem te vertellen hoe hij met zijn verdriet moest omgaan of te doen alsof ze wist wat zijn vrouw voor hem zou hebben gewild. Ze had Robin immers nooit ontmoet.

Ze was bijna blij dat ze hem sindsdien niet meer had gezien.

Ze zuchtte nog een keer en richtte haar aandacht weer op de keuken en de taart. Even later was hij klaar. Voorzichtig tilde ze hem op en droeg hem naar Anna's appartement.

Omdat ze haar handen niet kon gebruiken, belde ze aan met haar elleboog. Anna deed bijna meteen open. Ze glimlachte wel, maar Julia zag dat er iets aan de hand was.

Waarschijnlijk had het iets te maken met de voorbereidingen voor het feest, dacht Julia.

Anna keek een tikje vrolijker bij de aanblik van de taart. Hij was versierd met fraai gekleurde marsepeinen herfstbladeren en sparrenboompjes. Omdat Sage veel van de natuur en het buitenleven hield, hadden Anna en Julia voor de feestversiering het thema natuur gekozen en de taart zou het pronkstuk worden.

‘Wat is hij mooi geworden!’

‘Wat had ik je gezegd?’ Tevreden zette Julia de taart op een tafel in een hoek van de kamer.

‘Wat knap dat je dat in één middag voor elkaar hebt gekregen!’

Julia haalde haar schouders op. ‘Ik ben geen perfecte huisvrouw, maar ik kan heel goed taart versieren. Tijdens mijn studie had ik een baantje bij een banketbakker. Als ik het niet red in het onderwijs, kan ik daar tenminste nog op terugvallen.’

Ze grijnsde naar Anna en Sage en keek verbaasd toen ze niet teruggrijsden. In plaats daarvan keken ze elkaar verdrietig aan.

‘Wat is er aan de hand? Vinden jullie de taart niet goed? Ik heb hem toch precies zo versierd als we afgesproken hadden?’

‘Met je taart is niets aan de hand. Hij is fantastisch.’

‘Heeft er soms iemand afgezegd?’

‘Nee, iedereen komt, voor zover ik weet.’ Sage zuchtte.
‘Ik had Eben zonet aan de telefoon.’

Julia trok een ernstig gezicht. ‘Is er wat met Chloe?’

‘Nee. Het heeft te maken met Will.’

Ze voelde een steek in haar buik. Haar adem stakte haar in de keel. ‘Wat is er dan met hem aan de hand?’

‘Hij gaat weg,’ zei Anna met verstikte stem.

‘Hoezo?’

‘Het schijnt dat hij voor Spencer Hotels gaat werken, op uitzendbasis. Hij wordt een soort vliegende kiep bij renovatieprojecten. Hij gaat alle hotels die gerenoveerd worden af om het werk van de plaatselijke aannemers te controleren. Meteen na de bruiloft gaat hij beginnen. Will heeft die baan een paar weken geleden al aangenomen, maar Eben heeft het me nu pas verteld.’

Het nieuws was ook voor Julia een enorme schok. Een paar weken geleden! Het verband was duidelijk. Ze hadden uitgerekend in deze zitkamer zitten zoenen. Na afloop had hij haar gesmeekt hem met rust te laten en omdat hij haar zo gekwetst had, had ze die akelige woorden tegen hem gezegd: vraag je eens af of je vrouw en dochtertje zouden willen dat je nooit meer over je verdriet heen komt.

Nu had hij een baan geaccepteerd bij het bedrijf van Eben, waarvoor hij moest reizen en trekken. Niet te geloven, hij zou weggaan uit Cannon Beach, weg van het huis waarvan hij hield, zijn vrienden en de zaak die hij met zoveel inspanning had opgebouwd.

Haar schuld was het. Dat moest wel. Ze had hem te veel op zijn huid gezeten, te veel gepusht.

‘Wat vind jij, Julia?’

Snel concentreerde ze zich weer op het gesprek. Sage had iets tegen haar gezegd, begreep ze. De vrouwen keken haar bevreemd aan toen ze niets terugzei.

‘Sorry, wat bedoel je?’

‘Ik zei dat jij hem het langst van ons allemaal kent. Snap jij waarom hij dit doet?’

‘O, zo goed ken ik hem niet,’ mompelde ze. Dat was misschien wel het probleem, bekende ze zichzelf. Ze had een geïdealiseerd beeld van Will, dat dateerde uit de tijd dat ze verliefd op hem was. Had ze de realiteit wel geaccepteerd, dat er vele jaren overheen waren gegaan en dat hun huidige relatie problematisch was? Ze moest iets verzinnen om het goed te maken.

Ineens ging de bel. Conan sprong overeind. Kwispelend rende hij naar de deur van Anna’s appartement, die openstond. Even maakte haar hart een sprongetje bij de gedachte dat het Will misschien was.

Wat stom, dacht ze. Waarom zou hij hier komen?

Waarschijnlijk was het Becca Wilder, de tiener die tijdens het feestje op de tweeling zou passen.

Haar vermoeden werd even later bevestigd. Anna liep naar de deur en Julia hoorde Becca’s moeder praten, Jewel Wilder, en een vriendin van Sage, die Becca thuis zou afzetten na afloop van het feestje.

Drie uur later, toen Sage de laatste gasten had uitgezwaaid, begon Julia de gebruikte borden en kopjes te verzamelen.

Omwille van Sage had ze haar best gedaan haar zorgen en schuldgevoelens deze avond van zich af te zetten. Ze had gelachen en gekke spelletjes gespeeld en geprobeerd enthousiast te reageren toen Sage de huwelijkscadeaus opende van de mensen uit haar kleurrijke vriendenkring. Maar

haar verdriet bleef. Will liet zijn huis, vrienden en de laatste rustplaats van zijn vrouw en dochtertje achter. Dat kon ze hem niet laten doen, niet als hij wegging vanwege haar.

Ze bracht de bordjes en schalen naar de keuken. Daar trof ze Anna, die restjes in bakjes aan het doen was.

‘Het was een heel leuk feestje,’ zei Julia.

‘Volgens mij had iedereen het naar zijn zin,’ beaamde Anna. ‘Luister eens, jij hoeft niet te helpen met opruimen. Ik doe het wel alleen. Ga maar naar boven, naar de tweeling.’

‘Ik heb net Becca even gesproken. Ze liggen allebei al in bed. Zij gaat naar huis met haar moeder en ze laat de deur open, zodat we ze hier beneden kunnen horen.’

Anna zette een bord met sandwiches in de koelkast en glimlachte kalm naar Julia. ‘Dat komt mooi uit. De tweeling slaapt, dus een perfecte gelegenheid voor jou om naar Will te gaan om hem eens goed de les te lezen.’

Julia keek haar stomverbaasd aan. ‘Hoe kom je daar nou bij?’

Anna glimlachte. ‘Ik ben briljant en heb een perfecte intuïtie.’

‘Daar mankeert toch echt iets aan. Waarom zou hij naar mij luisteren?’

‘Iemand moet hem eens goed zeggen waar het op staat. Sage en ik vinden dat jij daar geknipt voor bent.’

‘Waarom ik, in vredesnaam? Jullie zijn al een hele tijd met hem bevriend. Ik woon hier nog maar net. Hij zal veel eerder naar jullie luisteren dan naar mij.’

‘Wij zijn een soort zusjes voor hem,’ antwoordde Anna. ‘Vervelende, bemoeizuchtige zusjes. Maar voor jou koestert hij diepere gevoelens.’

Julia stopte per ongeluk bijna het bord dat ze aan het vol-scheppen was in de vaatwasser.

‘Nee hoor,’ riep ze uit. ‘Je zit er helemaal naast. Will heeft geen diepere gevoelens voor me. Die laat hij niet toe, omdat hij zich zo in zijn verdriet wentelt, dat hij niemand in zijn hart wil sluiten.’

Anna keek haar even aan. Toen glimlachte ze. ‘Dan zitten we er kennelijk naast. Sage en ik waren ervan overtuigd dat er iets moois tussen jullie opbloeide. Sinds jij terug bent in Cannon Beach, is Will veranderd.’

‘In welke opzichten?’ vroeg ze behoedzaam.

‘Dat weet ik niet precies. Hij lijkt niet gelukkiger, maar hij doet dingen die hij in twee jaar niet gedaan heeft. Hij is een ijsje gaan eten met jou en de kinderen en hij is zonder tegen te sputteren naar de barbecue voor Eben en Chloe gekomen. Sage en ik dachten allebei dat je hem langzamerhand weer op het goede spoor begon te krijgen, of hij wilde of niet, en daar waren we dolblij om. Hij heeft je gezoend, toch?’

Julia bloosde. ‘Ja, maar beide keren tegen zijn zin.’

Anna trok een wenkbrauw op. ‘Twee keer maar liefst!’

Julia zuchtte. ‘Een paar weken geleden, toen ik hem hielp met de nieuwe plafondlijsten voor je woonkamer. Daarna kregen we ruzie. Ik heb vreselijke dingen tegen hem gezegd en daar had ik het recht niet toe. En nu hoor ik dat hij die baan bij Ebens bedrijf aangenomen heeft. Dat kan toch geen toeval zijn?’

‘Des te meer reden waarom jij de juiste persoon bent om hem over te halen om te blijven,’ vond Anna.

‘Ik mag van hem niet in zijn buurt komen,’ fluisterde Julia. Opnieuw voelde ze de pijn.

‘Laat jij je dat zeggen? Ik zal wel een oogje op Simon en Maddie houden. Ga nou gewoon,’ drong Anna aan.

‘Voordat Julia verder kon tegensputteren, kwam er een

harig beest de kamer binnen hollen met zijn riem in zijn bek en Sage achter hem aan.

‘Conan, rare hond, wat is er in je gevaren?’ riep Sage. ‘Ik kan je toch uitlaten?’

Maar de hond schonk haar geen aandacht. Hij liep recht op Julia af, ging zitten en bood haar zijn riem aan met die bekende verwachtingsvolle blik in zijn ogen.

Ze kreunde. ‘Nee, niet jij ook al.’

Sage en Anna wisselden veelbetekenende blikken uit. Julia zou durven zweren dat ze Sage hoorde gniffelen.

‘Zo te zien heeft hij jou gekozen,’ zei Anna met een glimlach.

‘Je kunt niet aan je noodlot ontkomen,’ droeg Sage haar steentje bij. ‘De koning van Bramleberry House heeft besloten dat jij vanavond het slachtoffer bent.’

‘Je gaat me zeker ook nog vertellen dat Conan ook met Will wil praten.’

‘Daar ziet het wel naar uit,’ antwoordde Sage.

‘Lijkt mij ook,’ deed Anna een duit in het zakje.

Julia staaarde naar Anna, die prozaïsche, nuchtere vrouw. Ze leek al even overtuigd als Sage.

‘Jullie zijn allebei gek. Conan is een hond, nota bene.’

Sage grinnikte. ‘Let maar op. Als je hem beledigt, moet je voor straf elke avond met hem wandelen.’

‘Bij elk weertype,’ deed Anna er een schepje bovenop. ‘En hier regent het meestal.’

Julia slaakte een zucht van berusting. ‘Het is niet eerlijk om met zijn drieën tegen me samen te spannen.’

Bij wijze van antwoord maakte Sage de riem vast aan Conans halsband en gaf de lus aan Julia. Anna haalde Julia’s jas uit de garderobekast in de hal.

‘Maar als Will niet met me wil praten?’

Het was een zuiver theoretische vraag, die ze alleen maar stelde als uitstel van executie.

‘Jij geeft les op een basisschool,’ zei Anna. ‘Je bent er goed in om je leerlingen iets te laten doen wat ze niet willen, toch?’

‘Ik heb het gevoel dat het met Will toch iets moeilijker zal zijn.’

‘We hebben alle vertrouwen in je,’ zei Sage.

Voordat ze doorhad wat er gebeurde, hadden ze haar met Conan de voordeur uit gewerkt. De hond wilde er meteen vandoor, maar ze bleef op het trapje aan de voorkant van Brambleberry House staan om moed te vatten. Even later gaf ze hem zijn zin en liep de weg af naar Wills huis.

In gedachten ging ze terug naar haar laatste zomer in Cannon Beach. Ze passeerde de rots waarop ze had gezeten toen hij haar de laatste keer had gezoend de avond voordat ze naar huis was gegaan. Toen was ze vijftien geweest.

Ze bleef even staan en liet haar vinger over het oneffen oppervlak glijden. Ze herinnerde zich hoe opgewonden ze was geweest toen hij haar in zijn armen had genomen en hoe zeker ze toen had geweten dat ze verliefd op hem was, ook al had ze nog geen vergelijkingsmateriaal gehad.

De volgende dag was haar wereld op zijn kop gezet en was ze met haar moeder naar Sacramento verhuisd, weg van alles wat veilig en zeker was in haar leven.

Ook al was het huwelijk van haar ouders op de klippen gelopen, ze had in haar hart altijd de herinnering met zich meege dragen aan die knappe jongen van toen.

Aanvankelijk hield ze het vocht op haar wangen voor waterspetters, maar toen besefte ze dat het tranen waren. Ze hilde om haar verloren onschuld en om de twee mensen

zoals ze toen waren geweest en alle pijn die ze allebei daarna hadden moeten doorstaan.

Ze veegde over haar wangen en knielde naast Conan. Toen ze hem stevig tegen zich aan drukte, begon de hond naar wangen te likken. Ze glimlachte om zijn pogingen haar te troosten.

‘Wat ben ik toch weer stom, hè? Ik ben niet meer dat dromerige meisje van vijftien. Ik ben eenendertig en daar kan ik me beter naar gedragen, vind je niet?’

De hond blafte alsof hij het met haar eens was.

Vastberaden vatte ze weer moed. Ze rechte haar schouders en ging staan. Dit moest ze doen. Will hoorde hier thuis, in Cannon Beach. Dat was altijd zo geweest en dat moest ze niet voor hem verpesten. Ze verdrong haar nervositeit en liep in de richting van de twinkelende lichtjes in zijn werkplaats.

Hoofdstuk 13

Dit zou hij gaan missen.

Will stond in zijn werkplaats een dakspaan op maat te schuren, terwijl hij naar bluesmuziek op de radio luisterde.

Binnen deze muren had hij altijd troost gevonden. Het rook er lekker naar houtkrullen en zaagsel dat in de lucht hing en goudkleurig oplichtte in het licht. Hij had de deur op een kier gelaten vanwege de ventilatie en om de koele vochtige avondlucht binnen te laten stromen. Als zijn apparaten even uit stonden, kon hij iets verderop het zachte geluid van de golven horen.

Hier was hij het allerliefst. Hij had er zijn vak geleerd en een band gekregen met zijn strenge, soms onvriendelijke vader. Toen Robin en Cara nog leefden, beschouwde hij de werkplaats als de beste plek om helder en samenhangend te kunnen nadenken.

Tegenwoordig had hij meer behoefte aan een plaats waar hij 's nachts zijn toevlucht kon vinden als het huis te vol met spoken leek voor iemand die nog leefde.

Over een paar dagen, als hij voor het bedrijf van Eben Spencer ging werken, zou alles anders zijn. Hij zou overal ter wereld waar hij voor zijn werk naartoe moest wel werkruimte voor een paar maanden kunnen vinden. Niet te geloven dat hij een reizende timmerman zou worden.

Zijn eerste klus was in de omgeving van Boston, maar daarna wilde Eben hem naar Madrid sturen en dan naar Portofino in Italië. Vervolgens zou hij naar Azië gaan. En dat was nog maar de eerste maand.

Will schudde zijn hoofd. Italië, Spanje en Singapore. Hoe

zou hij het ervan afbrengen in een land waar hij niemand kende en de taal niet sprak?

Het klonk allemaal bijzonder extreem voor iemand die bijna altijd in zijn dorp aan de kust bleef en alleen maar over een geldig paspoort beschikte omdat Robin en hij een cruise naar Mexico hadden gemaakt in het jaar voordat Cara was geboren.

Het werk zou hetzelfde zijn. Dat was het belangrijkste. Hij zou nog altijd datgene doen waar hij goed in was, het enige wat hem bevrediging schonk, of hij nu in Portofino of Madrid zat, of waar Eben hem ook heen stuurde.

Misschien zouden de spoken de kans krijgen om tot rust te komen als hij hen niet steeds uit de kast haalde. Hij hoopte dat hij een goede keuze had gemaakt.

De dakspaan was klaar. Will legde hem weg en pakte een volgende. Nog maar een paar, dan hoefde hij ze alleen nog maar op het dak te spijkeren. Hij had nog een paar uur werk te gaan, dan was het af.

Onwillekeurig wierp hij een blik door het raam naar het grote huis op de heuvel, dat zich solide en gracieus aftekende tegen de avondhemel. Op de tweede verdieping was het licht uit, zag hij, en hij was meteen boos op zichzelf omdat hem dat opgevallen was.

Hij wist bijna zeker dat al die spoken hem niet zouden achtervolgen als hij voor Spencer Hotels ging werken, maar de vrouw die nog leefde was een ander verhaal.

Hij zuchtte toen hij aan Julia dacht, wat hij de afgelopen paar weken zo vaak had gedaan. Vanavond was het feestje voor Sage, wist hij. Hij had de hele avond auto's zien komen en gaan. Julia zou wel een hoofdrol spelen met haar lieve glimlach en haar opgewekte uitstraling.

Voor iemand die haar uit zijn gedachten wilde bannen,

zat hij wel erg vaak haar te denken. Hij zuchtte. Hij zou bijna zweren dat hij de geur van kersenbloesem rook.

Even later, toen de schuurmachine zweeg en hij een volgende dakspaan pakte, meende hij gesnuffel aan de andere kant van de deur te horen. Toen verscheen een kastanjebruine neus.

Een seconde later blafte Conan tegen hem bij wijze van begroeting en Julia liep de werkplaats in. Will trok met een ruk zijn veiligheidsbril omhoog. Verbaasd staaarde hij haar aan. Hij vroeg zich af hoe hij haar in vredesnaam tevoorschijn had getoverd door alleen maar aan haar te denken.

Ze had een bosje op haar wangen en haar haren zaten door de war vanwege de wind, maar ze was ontegenzeggelijk van vlees en bloed.

‘Hoi,’ mompelde ze. Hij wist zeker dat ze nog erger was gaan blozen. Ze zag er breekbaar en lief uit en ze keek heel ongemakkelijk. Geen wonder, na alles wat hij de vorige keer tegen haar gezegd had.

‘Sorry dat ik je stoort. Ik... Wij...’

‘Was vanavond niet dat feestje voor Sage?’

‘Ja. Maar het is afgelopen en iedereen is naar huis. Conan moest uitgelaten worden en hij koos mij om dat te doen. Sage en Anna hebben me gedwongen naar je toe te gaan om met je te praten.’ Ze raffelde haar verhaal af en keek hem niet aan.

‘Hebben ze je gedwongen?’

Eindelijk keek ze hem even aan. In haar ogen zag hij een combinatie van irritatie en quasizielige acceptatie. ‘Je weet hoe ze zijn. Ik vind het al moeilijk tegen een van beiden nee te zeggen. Als ze hun krachten bundelen, kan ik bijna nooit weerstand bieden.’

‘Waarom moest je met me gaan praten?’ vroeg hij, hoewel hij een donkerbruin vermoeden had.

Ze gaf geen antwoord, maar liep langs hem heen de werkplaats in, omdat ze had ontdekt waar hij mee bezig was. Hij merkte dat hij zelf ook begon te blozen. Had hij maar een zeil over dat ding gegooid zodra ze binnenkwam.

‘Wat is het prachtig geworden, Will,’ riep ze.

Hij krabde in zijn nek en probeerde de huivering te onderdrukken die hem over de rug liep bij het horen van haar opgewonden hijgende stem. ‘Het is nog niet klaar. Ik ben vanavond met de dakspanen bezig en daarna breng ik het terug naar Brambleberry House.’

Ze stapte naar voren om het van nog dichterbij te bekijken. Hij kon zijn ogen niet van haar ogen afhouden, zo blij keek ze naar het poppenhuis dat hij beloofd had te repareren op de dag dat ze verhuisde.

‘Het is ongelooflijk mooi.’

Heel voorzichtig liet ze haar vinger langs de rondingen van een van de koepeltjes glijden. Will kon alleen maar toekijken. Hij was zich ervan bewust dat hij niet zo heftig moest reageren bij de aanblik van haar zachte tere handen op zijn werk.

‘Je hebt het gerepareerd! Maar dit gaat nog veel verder dan een simpele reparatie. Toen je eraan begon, zag het er niet uit. Alles was zo ongeveer kapot. En daarmee heb je een kunstwerk geschapen!’

‘Dat vind ik een beetje overdreven.’

‘Ik niet! O, Will, het is prachtig. Mooier dan eerst, toen mijn vader het had gemaakt.’

Tot zijn afgrijzen kreeg ze tranen in haar ogen.

‘Het is maar een poppenhuis. Daar hoeft je toch niet om te janken?’ zei hij zakelijk. Ze mocht niet horen dat hij ineens in paniek was geraakt.

Even lachte ze en veegde de tranen van haar wangen. ‘Dit

zijn vreugdetranen. Geloof mij nou, Will, het is fantastisch. Je weet niet half hoe blij Maddie hiermee zal zijn. Ze probeerde dapper te zijn toen ik haar vertelde dat het poppenhuis de verhuizing niet doorstaan had, maar ze was heel verdrietig. Het was een van de laatste herinneringen aan haar vader en ze had die altijd gekoesterd, denk ik, omdat hij het haar had gegeven vlak voordat ze de diagnose kreeg, een paar dagen voordat hij...'

Haar stem stierf weg en hij dacht dat ze haar zin niet zou afmaken. Toen haalde ze diep adem en trok haar schouders recht. 'Voordat hij ons in de steek liet.'

Will staaarde haar aan. Hij probeerde te begrijpen wat ze had gezegd. 'Ik wist niet dat je man zo snel nadat bij Maddie kanker was ontdekt is overleden.'

Ze zuchtte. 'Nee, zei ze langzaam. 'Dat auto-ongeluk gebeurde achttien maanden na de diagnose, maar... het grootste deel van die periode leefden we gescheiden. We zouden een paar maanden na zijn dood officieel uit elkaar zijn gegaan.' Haast uitdagend stak ze haar kin in de lucht bij die laatste zin.

Dat verbaasde hem, maar ondertussen probeerde hij te snappen waarom een man met een prachtige vrouw en twee kinderen, van wie eentje met kanker, zijn gezin in de steek kon laten in een crisissituatie

Ze had heel duidelijk gezegd: 'Hij liet ons in de steek.' Nu begreep hij wat dat betekende. Die man had een dochttertje met kanker en hij was degene die was vertrokken.

Will had die man graag eens willen ontmoeten voordat hij stierf om die naarling de les te lezen over wat het betekende om een man te zijn.

Ze stond op zijn reactie te wachten, besefte hij.

'Wat naar voor jullie,' zei hij ten slotte. 'Wat zullen jij en

de kinderen het zwaar hebben gehad in die moeilijke tijd.'

Met moeite toverde ze een glimlach tevoorschijn. 'Dat kun je wel zeggen.'

'Je hebt al die tijd niets over je huwelijk verteld. Ik had geen idee dat het niet gelukkig was.'

'Ik praat er bijna nooit over, zeker niet in het bijzijn van de kinderen. Ik wil niet dat ze slecht over hun vader denken.'

Hij trok een wenkbrauw op, maar zei niets. Hij dacht er anders over, maar hij had niet het idee dat ze dat graag zou willen horen.

'Maddies ziekte was voor Kevin een enorme dreun. Eigenlijk kon hij er helemaal niet mee omgaan. Zijn moeder was aan kanker overleden toen hij nog klein was. Ze had een bijzonder agressieve variant, die haar langzaam sloopte. Ik vermoed dat hij de gedachte niet aankon dat hij misschien weer iemand van wie hij hield aan die ziekte zou verliezen.'

Ze moest ongelooflijk sterk zijn geweest om tegelijkertijd een ophanden zijnde echtscheiding te verwerken en te vechten voor het leven van haar dochter. Hij kon zich er geen voorstelling van maken.

Hij zag de donkere kringen onder haar ogen. Ze had nog niet alles verteld, vermoedde hij.

'Had hij een ander?' vroeg hij onwillekeurig.

Geschokt keek ze hem even aan. 'Hoe weet je dat? Dat heb ik aan niemand verteld, zelfs niet aan Sage en Anna.'

'Ik wist het niet, ik raadde het gewoon.' Hij kon haar natuurlijk niet vertellen dat hij er steeds beter in slaagde om haar gedachten af te lezen uit haar prachtige groene ogen.

Ze zuchtte en liet een vinger over een van de gebogen ramen van het poppenhuis glijden. 'Een collega. Hij had me

bezworen dat hij pas wat met haar kreeg nadat we uit elkaar waren gegaan, na Maddies diagnose, omdat hij zo verdrietig was en zo bang voor de toekomst.'

'Ik denk niet dat jij daardoor minder verdrietig was.'

'Nee. Ik ben heel lang boos en bitter gestemd geweest. Ik moest alle afspraken maken en tijdens de chemotherapie bij Maddie zitten. Na afloop moest ik haar hand vasthouden als ze urenlang daarna moest overgeven. Ik was ook bang. Nee, niet gewoon bang, doodsbang. 's Nachts ging ik aldoor naar haar kijken om zeker te weten dat ze nog ademhaalde. Als ze een slechte nacht heeft, doe ik dat nog steeds. Het was een wonder dat ik vaak nog gewoon kon functioneren. Ik was net zo bang als Kevin, maar ik heb geen troost bij iemand anders gezocht. Ik moest het doorstaan omdat ik geen keus had.'

Hij kon zich niet voorstellen dat die man haar zo verraden had en al helemaal niet hoe ze zo'n gelukkig mens kon zijn na alles wat ze doorstaan had. De meeste vrouwen die hij kende, zouden na zo'n beproeving bitter en boos zijn geweest op alles en iedereen. Maar Julia leek vrolijk en vond alles geweldig.

Ze was heel blij dat hij het poppenhuis had gerepareerd waaraan haar waardeloze bijna-ex-echtgenoot gewerkt had. De meeste vrouwen in haar situatie zouden het zelf uit wraak in stukken hebben gesmeten, zodat het hen niet aan hun overspelige man zou herinneren.

'Goh, dat ik je dat allemaal verteld heb,' zei ze na een korte stilte en met een bloesje op haar wangen. 'Ik was hier niet gekomen om mijn verleden op te rakelen.'

Het leek of ze graag van onderwerp wilde veranderen, dus hij besloot er niet langer op door te gaan.

'Je hebt gelijk,' antwoordde hij. 'Sage en Anna hebben je gestuurd.'

‘Ik zou toch langsgesproken zijn,’ gaf ze toe. ‘Ze hebben me een duwtje in de goede richting gegeven.’

Dat vond hij een beetje moeilijk te geloven, gezien zijn bothed de laatste keer dat ze elkaar ontmoetten.

‘Waarom?’ vroeg hij.

Ze blies haar adem uit en bevestigde toen zijn vermoeden. ‘Ik... Sage had net van Eben gehoord dat je weggaat.’

Hij pakte nog een dakspaan op om niet direct te hoeven antwoorden. Hij wilde er niet op ingaan, vooral niet tegenover haar, hoewel hij iets dergelijks al twee weken lang min of meer had verwacht, nadat hij Ebens aanbod had geaccepteerd.

‘Dat klopt,’ zei hij ten slotte. Het zou onbeleefd zijn om de schuurmachine weer aan te zetten en Conan zou dat al helemaal niet waarderen, maar hij kwam sterk in de verleiding, al was het maar om haar de mond de snoeren.

Het leek of ze buitengewoon gefascineerd was door een van de siertorentjes op het poppenhuis.

‘Ik weet dat het aanmatigend is en dat ik dit niet hoor te vragen...’

Zuchtend rukte hij zijn veiligheidsbril van zijn hoofd en legde hem opzij. Hij kreeg het gevoel dat hij voorlopig geen tijd zou krijgen het poppenhuis af te maken. ‘Nou ja, laat maar horen dan.’

Handenwringend en met een blos op haar wangen zei ze: ‘Je bent dol op Cannon Beach, Will, dat weet ik gewoon.’

‘Ja, ik vind het hier heerlijk, van kinds af aan al.’

‘Waarom heb je dan ineens besloten dat je het stadje waar je al tweeëndertig jaar woont wilt verlaten? Hier is je thuis, je hebt vrienden, een bloeiend bedrijf. Je hele leven speelt zich hier af.’

‘Welk leven?’

Zo ruw, zo eerlijk had hij het niet willen verwoorden, maar zijn woorden leken tussen hen in te blijven hangen en hij kon ze niet terugnemen. Ze waren trouwens echt waar. Hij had geen leven meer, of nauwelijks nog. Alles wat hij had gekend en waar hij om gaf, was hem afgenomen. Waar hij ook kwam in Cannon Beach, steeds herinnerde hij zich de tijd toen hij dacht dat de hele wereld van hem was, toen hij zeker wist dat hij alles had wat hij zich maar kon wensen.

Sinds Julia terug was, leek alles nog veel moeilijker. Zijn wereld leek leger, maar dat ging hij haar niet ook nog aan haar neus hangen.

Haar ogen stonden donker van verdriet en iets anders, iets wat verdacht veel op schuldgevoel leek.

‘Misschien was ik aan verandering toe,’ zei hij ten slotte. ‘Je zei het net zelf, ik heb hier mijn hele leven gewoond. Dat is nogal zielig dat een volwassen man dat moet toegeven, dat hij nooit ergens anders is geweest, nooit iets anders gedaan heeft. Eben heeft me die baan al een tijdje geleden aangeboden. Ik heb er lang over nagedacht en ten slotte besloten dat de tijd er nu rijp voor was.’

Ze leek niet overtuigd. Na een ongemakkelijke stilte kneep ze haar handen samen en tilde haar hoofd op om hem met trillende lippen aan te kijken.

‘Is dat wel echt waar, Will? Ga je niet weg vanwege mij?’

Hij keek de andere kant op. Was hij maar weer met de schuurmachine bezig. Jammer genoeg staaarde hij nu in Connans richting. De hond zond hem een veelbetekende blik toe.

Julia ging dichterbij hem staan en keek weer of ze in huilen zou uitbarsten. ‘Ik voel me zo ellendig vanaf het moment waarop ik van Sage hoorde dat je voor Ebens bedrijf zou gaan werken.’ Ze schudde haar hoofd. ‘Ik heb je laatst

te nauw op je huid gezeten. Ik heb vreselijke dingen gezegd. Daar had ik het recht niet toe, Will. Ik heb de vreselijke gewoonte om altijd te denken dat ik weet wat voor anderen het beste is.'

Een vreugdeloos lachje ontsnapte haar. 'Ik heb geen idee waarom. Ik bedoel maar, ik heb een ontzettende puinhoop van mijn eigen leven gemaakt, nietwaar? Dus wie ben ik om te denken dat ik het recht heb anderen te vertellen hoe ze hun leven moeten leiden? Ik had die woorden niet tegen je moeten zeggen. Dat was verkeerd.'

'Je sloeg de spijker juist op zijn kop. Dat wist ik zelfs al toen ik zo heftig reageerde. Diezelfde dingen dacht ik onbewust ook al. Robin zou niet hebben gewild dat ik een kluzenaarsbestaan zou gaan leiden. Dat ik hier in mijn werkplaats zou zitten en zou gaan zitten somberen terwijl de wereld doordraaide zonder mij. Dat paste niet bij haar en het paste niet bij ons. Maar ook al dacht ik hetzelfde als jij, ik kan niet ontkennen dat het niet meeviel om het uit jouw mond te horen.'

'Het spijt me zo.'

Hij zuchtte bij het horen van het verdriet in haar stem en gaf zich over aan het onvermijdelijke. Hij deed een stap naar voren en pakte haar ineengestremgelde vingers vast. Hij voelde ze trillen onder zijn handen.

'Ik geef om je, Julia, meer dan ik dacht dat ik ooit nog om iemand zou geven. Als ik bij jou ben, voel ik me weer zestien, toen ik op het strand zat met het mooiste meisje dat ik ooit gezien had. Maar ik ben ook doodsbang. Ik ben er nog niet klaar voor. Zo zit dat. Ik ben er niet klaar voor en ik vrees dat ik geen idee heb of ik er ooit wel klaar voor zal zijn.'

'Ga je daarom weg?'

‘Ik zou liegen als ik zei dat jij niets te maken had met mijn besluit om voor Eben te gaan werken. Maar met het idee om weg te gaan en iets nieuws te proberen was ik al een hele tijd bezig. Ook toen jij nog maar een vage herinnering uit een verleden was dat soms niet eens iets met mij te maken leek te hebben.’

Even stond hij stil bij het contrast tussen haar zachte tere handen in zijn harde, door vele jaren werken verruwde vingers.

‘Je zou kunnen zeggen dat jij een van de redenen bent dat ik vertrek, maar het is niet de enige reden. Ik ben toe aan iets anders. Als ik hier onder het gewicht van het verleden gebukt blijf gaan, zal ik naar ik vrees versteend raken, net als een stuk drijfhout.’

Het duurde lang voor ze reageerde. Net toen hij haar handen wilde loslaten en een stap van haar weg wilde doen, greep ze met haar nog steeds trillende handen zijn vingers stijf vast.

‘Zou het iets uitmaken als ik degene was die vertrok?’

Verbluft staarde hij haar aan. ‘Waar zou je dan heen gaan? Je houdt van je nieuwe baan, van Brambleberry House, van alles hier.’

Haar gezicht werd droevig. ‘Ik vind het hier geweldig en het gaat heel goed met de tweeling. Maar ik heb veel minder in Cannon Beach geïnvesteerd dan jij. Ik ben hier nog maar kort. Wij kunnen ergens anders wel weer iets opbouwen.’

Hij was stomverbaasd dat ze zelfs overwoog zich zo’n opoffering te getroosten alleen maar omwille van hem.

‘Dat moet je niet doen, Julia. Dat zou ik nooit van je vragen.’

‘Je hebt het ook niet gevraagd. Ik bied het aan. Ik vind het vreselijk dat ik er iets mee te maken heb dat jij weg wil. Ik

kwam hier zo ineens aanzette en nu heb ik alles verpest.'

'Je hebt niets verpest, Julia.'

Of hij wilde of niet, gevoelens van tederheid overspoelden hem en hij kon haar verdriet niet langer aanzien. Hij bracht hun ineengestremelde vingers naar zijn mond en kustte de bovenkant van haar warme handen.

Zijn aanraking deed haar huiveren. Er zat voor hem niets anders op dan haar in zijn armen te nemen. Met een zucht vlijde ze zich tegen hem aan.

'Jij hebt niets verpest,' herhaalde hij. 'Je hebt me eerder doen realiseren dat ik niet altijd kan doorgaan met maar half te leven. Ik moet verdergaan, anders raak ik verstikt. Naar mijn mening is de baan bij Eben aannemen de beste manier om dat te doen.'

'Ik wil niet dat je vertrekt,' mompelde ze met haar armen om zijn middel en haar wang tegen zijn borst.

Hij sloot zijn ogen. Een zacht, tevreden gevoel stroomde door hem heen, tot zijn grote verbazing. Op dit moment wilde hij niet eens aan vertrekken denken.

Lange tijd bleven ze staan. Alleen de zee en de snuivende ademhaling van de slapende hond verbraken de stilte. Toen ze ten slotte haar gezicht naar hem ophief, zuchtte hij diep, en hij gaf toe. Zijn mond daalde neer op de hare.

Hoofdstuk 14

Hij kuste haar langzaam en zacht. Na hun laatste kus en de woorden waarmee ze elkaar om de oren hadden geslagen, was ze ervan overtuigd geweest dat ze nooit meer in zijn armen zou liggen. Ze vlijde zich tegen hem aan en genoot van zijn harde, gespierde lichaam.

Zijn bedwelmende zoen bleef voortduren totdat haar knieën knikten en ze niet meer kon nadenken. Toch was ze zich er vaag van bewust dat het dit keer een tikkeltje anders was. Het duurde even voordat ze er precies de vinger op kon leggen. De vorige keren had hij zich niet helemaal gegeven. Bij elke aanraking had ze iets van een aarzeling gevoeld. Ze vroeg zich af of hij zich daar zelf helemaal bewust van was geweest. Maar nu was die aarzeling verdwenen. Het enige wat ze in zijn kus proefde, was tederheid en voorzichtige begeerte.

Ze begon te glimlachen, omdat ze de vreugde die ze in zich voelde opborrelen niet meer kon verbergen.

‘Wat is er zo grappig?’ mompelde hij.

‘Niets,’ verzekerde ze hem. ‘Ik heb je gewoon gemist.’

Hij staaarde haar even aan. Toen kreunde hij en kuste haar weer. Dit keer was zijn mond wild, dwingend, en ze reageerde enthousiast. Ze legde al haar emoties erin.

Ze was verliefd op hem. Die waarheid drong tot haar door, terwijl haar lichaam op het zijne begon te reageren. Maar over drie dagen zou hij vertrekken en hij had heel duidelijk gezegd dat zijn besluit vast stond. Ze wist dat ze liefdesverdriet zou krijgen. Maar op dit moment lag ze in zijn armen en ze moest het niet verpesten door zich druk te

maken om de pijn die ze zou voelen als hij weg was. Ze trok hem nog dichter tegen zich aan. Hij begon te kreunen.

‘Julia,’ mompelde hij. Alleen maar haar naam, meer niet.

‘Ik ben hier,’ fluisterde ze. ‘Hier bij jou.’

Zachtjes drukte ze een zoen op zijn kaak. Ze genoot van de geur van zaagsel en van hardwerkende man. Hij kreunde diep, wat haar een rilling over haar ruggengraat bezorgde.

‘Je hebt het koud.’

‘Een beetje,’ gaf ze toe, hoewel haar reactie meer door haar verlangen werd veroorzaakt.

‘Sorry. Ik heb het graag niet te warm als ik aan het werk ben, vooral ’s nachts. Dat houdt me wakker.’

Hij zweeg even. Zijn blauwe ogen stonden wazig. ‘We zouden naar binnen kunnen gaan,’ zei hij simpelweg. Ze begreep precies wat hij met die woorden bedoelde. En wat het hem kostte om die suggestie te doen.

Haar hoofd tolde van alle twijfels en onzekerheden. Ze zou het al zwaar genoeg krijgen met zijn vertrek. Hoe kon ze hem in vredesnaam laten gaan als ze intiem met elkaar waren geweest zonder dat haar hart in duizend stukjes zou breken? Maar hoe kon ze weggaan, nu hij haar veel meer van zichzelf wilde geven dat ze verwacht had?

‘Weet je het zeker?’ vroeg ze.

Hij zweeg even om na te denken. ‘Ik ben nergens zeker van, Julia. Ik weet alleen maar dat ik naar je verlang. En dat voelt goed.’

‘O, Will.’ Ze nam zijn gezicht in haar handen en gaf hem weer een zoen. Toen hij zich eindelijk terugtrok, stonden ze allebei te trillen en te hijgen.

‘Ik weet niet of ik je iets kan beloven,’ zei hij met rauwe stem. ‘Ik weet bijna zeker dat ik dat niet kan. Maar ik kan het nu niet verdragen om je los te laten.’

‘Ik ga nergens heen,’ zei ze.

‘Zelfs niet naar binnen, waar het warmer en veel aangenamer is dan in mijn stoffige werkplaats?’

Ze glimlachte, maar voelde ondanks de warmte van zijn omhelzing een koude rilling over haar rug lopen. ‘Goed.’

Hij lachte terug. ‘Ik wil niet dat je hier doodvriest. Kom mee naar binnen.’

Conan stond al bij de deur op hen te wachten, zag ze, toen ze haar blik eindelijk van Will kon losrukken.

Na die laatste zomer, zo lang geleden al, was ze niet meer bij hem binnen in huis geweest. Het was een ruim, gezellig, maar ook wat verwaarloosd huis, zag ze. Hij sliep er, maar ze kreeg het gevoel dat hij er verder zo weinig mogelijk tijd doorbracht.

Conan bleef in de keuken en plofte neer op een kleed naast de deur. Will nam haar mee naar een grote woonkamer met een enorme tweedelige bank.

‘Heb je het nog koud?’ vroeg hij. ‘Ik kan de haard wel aanmaken.’

‘Dat hoeft niet, hoor.’

‘Het is een kleine moeite.’

Will liep naar de haard en begon aanmaakhoutjes op te stapelen.

Julia plofte neer op een van de banken. De zenuwen gierden haar door de keel. Ze had het al heel lang niet meer gedaan en hoopte maar dat ze het niet verleerd was.

‘Volgens mij heb je overdag een fantastisch uitzicht.’

Hij glimlachte een beetje verdrietig. ‘Vast wel. Ik kijk er al mijn hele leven naar, daarom vergeet ik hoe adembenemend het is. Als ik ga reizen, zal ik waarschijnlijk meer waardering kunnen opbrengen voor wat ik mijn hele leven vanzelfsprekend heb gevonden.’

Ze begreep direct dat hij zijn ophanden zijnde vertrek niet toevallig te berde had gebracht. Ze probeerde te doen of ze het niet erg vond, al deed het haar verdriet.

‘Heeft Eben al gezegd waar je het eerst naartoe moet?’

‘Naar de omgeving van Boston. Daar zit ik een paar weken en dan ga ik waarschijnlijk door naar Italië.’

Het aanmaakhout had vlam gevat, dus hij legde er een dikker houtblok op. Het leek al meteen warmer in de kamer, hoewel ze niet zeker wist of het door het vuur kwam of door haar zenuwen.

Will stond even naar het vuur te kijken. Toen keerde hij zich met een onbewogen gezicht om naar haar.

‘Is er iets?’ vroeg ze ten slotte, toen het stil bleef.

Hij zuchtte diep. ‘Ik ben als de dood voor je.’

Ze voelde zich gespannen. ‘Wil je dat ik wegga?’

‘Net zomin als ik mijn rechterarm zou willen afzagen,’ bekende hij. ‘Helemaal niet, dus.’

Ondanks haar zenuwen schoot ze in de lach, terwijl hij naast haar op de bank ging zitten. Hij leek niet te popelen om haar weer te kussen.

‘Ik weet niet of je er iets aan hebt,’ zei ze na een poosje. ‘Maar ik ben al net zo zenuwachtig als jij. Het is zo lang geleden. Het verbaast me dat je niet merkt hoe ik zit te trillen.’

Hij keek eens goed naar haar. ‘Wil je naar huis?’

Ze kon een bibberig glimlachje opbrengen. ‘Net zomin als ik jou je rechterarm wil zien afzagen.’

‘Mooi zo,’ mompelde hij.

Ten slotte begon hij haar te zoenen. Door zijn verrukkelijke warmte en zijn vertrouwde smaak en geur verdwenen haar zenuwen als sneeuw voor de zon. Plotseling kreeg ze de zoete bevestiging dat het zo goed was. Ze hield van Will Garrett, al vanaf de tijd dat ze een naïeve tiener was. Al was

dit het enige wat ze ooit zouden delen, ze zou er nooit spijt van hebben.

Hij zoende haar tot ze zat te beven en alleen nog maar verlangde naar nog meer kussen. Ze hield hem dicht tegen zich aan en bracht alle emoties die ze niet onder woorden kon brengen tot uiting in haar kus.

Tegen de tijd dat hij de knopen van haar bloesje had losgemaakt, tolde haar hoofd. Toen hij de cups van haar kanten beha wegduwde om haar aan te raken, viel ze bijna flauw door haar overweldigende gevoelens.

Ze kon zich nauwelijks nog herinneren hoe het voelde om met zoveel begeerte en tederheid te worden aangeraakt. Hoe het voelde als haar bloed begon te koken en een rusteloos verlangen haar begon te kwellen. Ze kromde zich tegen hem aan om te genieten van zijn harde lichaam tegen haar zachte rondingen, zijn ruwe handen op haar gevoelige huid.

Kreunend bracht hij zijn mond naar haar borst. Met haar vingers door zijn haar gevlochten hield ze hem stevig vast, terwijl hij haar tepel proefde en plaagde.

Zijn ademhaling versnelde toen zijn lippen zich van haar borst naar haar mond verplaatsten. Ondertussen wrong hij zich uit zijn T-shirt.

Onwillekeurig begon ze te huiveren toen ze zijn harde lichaam weer tegen het hare voelde.

‘Heb je het nog koud?’ mompelde hij.

‘Absoluut niet,’ antwoordde ze. Ze nam zijn gezicht in haar handen en kustte hem fel. Hij reageerde kreunend. De tederheid ging over in woest verlangen.

Even later waren ze allebei naakt. Zijn fraaie mannenlichaam stak prachtig af tegen de vlammen van het haardvuur.

‘O, nu ben ik alweer zenuwachtig,’ gaf ze toe.

‘We kunnen nu stoppen, als je dat wil,’ zei hij bars. ‘Ik zou het vreselijk vinden, maar we hoeven niet verder te gaan.’

‘Nee, ik wil niet stoppen. Geef me alsjeblieft weer een zoen.’

Hij gehoorzaamde maar al te graag. Eindelijk, na een hele poos, gingen zijn lippen van haar mond naar haar hals met trage, slepende kussen.

‘Zo goed?’ mompelde hij.

‘Kan niet beter,’ antwoordde ze hijgend. Ze drukte haar mond weer op de zijne, terwijl hij haar achteruit duwde tegen de zachte kussens van de bank.

Hij was alles wat ze zich had kunnen dromen. Teder en hartstochtelijk, sexy en lief. Toen hij in haar kwam, schreeuwde ze het uit, overmand door alle emoties die ze voelde. Toch hield ze zich in: ze wist dat hij er nog niet aan toe was om te horen dat ze van hem hield.

Met zijn mond hard en dwingend op de hare begon hij langzaam in haar te bewegen. Ze tilde haar heupen op om hem tegemoet te komen. O, wat had ze dit gemist. Ze had het nooit zo compleet gewaardeerd als nu. Hoe zou ze ooit nog weer haar vrijgezellenleven kunnen oppakken?

Ze verdrong die nare gedachte. Niets mocht deze geweldige ervaring verpesten.

Hij drong dieper bij haar binnen. Snakkend naar adem sprak ze zijn naam. Hij trok zich terug en kwam weer in haar. Het contrast tussen zijn tedere kussen en de wilde drang van zijn lichaam deed haar duizelen. Ze tuimelde over de rand.

Kreunend volgde hij haar. Zijn handen hielden de hare omklemd. Toen ze teruggedaald waren op de aarde, schoof hij een stukje op, trok haar boven op zich, en bedekte hen beiden met een gebreide spreij.

Ze koesterde zich in zijn warmte en kracht. Haar spieren werden heerlijk loom en ze voelde zich voldaner dan ze zich naar haar weten ooit had gevoeld.

Kennelijk had ze even geslapen, veilig in zijn armen genesteld. Toen ze knipperend haar ogen opendeed, sloeg de staande pendule in de gang twaalf keer.

Ze keek naar Will en zag hem naar haar kijken. Had hij nu al spijt van wat ze gedeeld hadden? Tot haar frustratie waren zijn ogen uitdrukkingloos.

Ze ging rechtop zitten en pakte haar bloesje. 'Ik moet terug naar Brambleberry House. Straks gaan Sage en Anna nog een zoektocht naar me organiseren.'

Hij ging zitten. Ze dwong zichzelf om niet naar zijn prachtige spierballen te kijken.

'Ik denk dat ze precies weten waar je bent.'

'Je zult wel gelijk hebben,' antwoordde ze half spottend. 'Die twee zijn een beetje eng.'

Hij trok een wenkbrauw op, terwijl hij zijn broek aantrok. 'Een beetje?'

Ze glimlachte. 'Oké. Heel eng. Maar ik moet wel naar huis, al heb ik er totaal geen zin in.'

Een tijdje bleef het stil. Will keek naar haar met zijn uitdrukkingloze ogen, terwijl ze de knoopjes van haar bloes vastmaakte.

'Ik kan je niets beloven, Julia,' zei hij ten slotte.

Ze keek hem aan en probeerde haar wanhoop niet te tonen. 'Dat zei je zonet ook al. Ik begrijp het, Will, echt waar. Ik verwacht niets van je.'

Hij streek met zijn vingers door zijn haren. 'Ik zit op dit moment zo vreselijk met mezelf in de knoop. Kon het maar anders zijn. Ik ben gewoon –'

Ze liet hem niet uitspreken, maar gaf hem een zoen. Ze hoopte maar dat hij haar wanhoop niet zou proeven. Dit was iets eenmaligs geweest, wist ze. Ze accepteerde de realiteit dat er niets veranderd was. Hij ging nog steeds over een paar dagen weg, en zij zou achterblijven met haar verdriet.

‘Het is goed, Will,’ loog ze. ‘Toen ik met je mee naar binnen ging, wist ik waar ik aan toe was. Ik koester geen illusies, echt niet.’

‘Het spijt me.’

Ze kon horen dat hij het meende.

Ze schudde haar hoofd. ‘Ik heb heus geen spijt.’

Ze haalde diep adem en schraapte de laatste restjes moed die ze nog had bij elkaar. Ineens wist ze wat ze moest zeggen. ‘Als we nu toch open kaart spelen, moet ik je maar vertellen waarom ik hier ben.’

Ineens keek hij achterdochtig. ‘Waarom dan?’

Ze zuchtte. ‘Snap je dat nog steeds niet? Ik ben verliefd op je, Will.’

De woorden bleven tussen hen hangen. Onwillekeurig glimlachte ze om de plotselinge paniek in zijn ogen.

‘Ja, voor mij was het ook een schok. Dat ik het tegen je zeg, is geen slim trucje om je over te halen om te blijven. Ik weet dat ik je niet van gedachte kan laten veranderen. Ik wil alleen maar dat je het weet. Als ik niet van je hield, zou ik nu niet bij je zijn.’

‘Ik denk dat ik het eigenlijk al wist,’ gaf hij toe.

‘Ik heb je zestien jaar megedragen in mijn hart, Will. Toen mijn ouders uit elkaar gingen, tijdens mijn tienerjaren, toen mijn huwelijk op de klippen liep. Altijd droeg ik de herinnering met me mee aan die fantastische, magische laatste zomer met jou, misschien wel de mooiste van mijn leven. Jij was mijn eerste liefde en ik ben je nooit vergeten.’

‘Julia –’

Ze schudde haar hoofd en dwong zichzelf haar tranen in te houden. ‘Je hoeft het niet te zeggen. Ik weet dat er een groot verschil is tussen toen en nu. En als ik eerlijk ben, was dat plekje dat je in mijn hart had wel heel bijzonder, maar piepklein. Af en toe dacht ik aan je terug met een lach en een traan en dan ging ik weer snel over tot de orde van de dag. Toen kwam ik terug in Cannon Beach, en daar was jij. Toen ik je opnieuw leerde kennen, kwamen al die herinneringen boven. Ik besepte dat de jongen op wie ik toen verliefd was geweest een goede eerzame vent was geworden. Een man die met honden praat, veel om zijn burens geeft, en aardig is tegen kinderen, al doet hem dat pijn.’

Ze raakte zijn wang aan en wenste met heel haar hart dat hij eraan toe was om de liefdevolle genezing die ze hem bood te accepteren.

Ze voelde hem een stukje achteruitdeinzen toen ze hem aanraakte, al was het nauwelijks merkbaar.

‘Hou niet van me, Julia,’ zei hij met gebroken stem. ‘Ik zal je alleen maar verdriet doen.’

‘Dat weet ik.’ Ze produceerde een waterig glimlachje, hoewel ze zou zweren dat hij moest hebben gehoord dat haar hart brak. ‘Ik kom er wel overheen.’

Opnieuw kuste ze hem zacht en toen stapte ze achteruit en trok haar jas aan. ‘Ik moet weg.’

Hij sputterde niet tegen, maar trok zijn T-shirt en laarzen aan. ‘Ik loop met je terug.’

‘Dat hoeft niet. Ik heb Conan bij me.’

‘Ik loop met je terug,’ zei hij onwrikbaar.

Ze knikte. Eigenlijk vond ze het niet zo erg. Hierna zou ze hem waarschijnlijk nooit meer zien, en ze wilde tot op de laatste seconde genieten van zijn gezelschap.

Conan stond al vol verwachting bij de achterdeur, met een scheve kop en een vorsende blik in zijn ogen. Ze had geen idee wat hij van hun gezichten kon aflezen, maar hij jankte een beetje. Het liefst zou ze haar gezicht in zijn vacht verbergen en huilen. Toch wist ze zich flink te houden. Will gaf haar een paraplu en pakte de zaklamp die bij de deur hing.

De motregen paste precies bij haar stemming. Ze huiverde een beetje en ritste haar jas dicht. Toen zette ze koers naar Brambleberry House.

Will voegde zich niet bij haar onder de paraplu. Hij trok gewoon zijn capuchon over zijn hoofd. Door de regen en de duisternis kon ze zijn gezicht niet zien. Ze liepen in stilte. Zelfs Conan leek terneergeslagen, bijna bedroefd. Met hangende kop sleepte hij zich naast hen voort.

Toen ze bijna bij de omheining van Brambleberry House waren, begon hij te praten, maar het waren niet de woorden die ze wilde horen.

‘Het spijt me, Julia.’

‘Ik hoop niet dat je er spijt van hebt dat we de liefde hebben bedreven. Ik heb geen spijt.’

‘Het zou me moeten spijten. Maar dat is niet zo. Het voelde goed. Dat bedoelde ik niet. Voornamelijk dat het me spijt dat we in de tussenliggende jaren zoveel narigheid hebben moeten meemaken, dat het niet anders kon zijn.’

Ze raakte even zijn wang aan. ‘Die tussenliggende jaren en de pijn hebben ons gevormd tot wie we nu zijn. Ze horen bij ons.’

Hij draaide zijn hoofd naar haar toe en kuste haar vingers. Toen nam hij haar nog een keer in zijn armen. Hij kuste haar teder, behoedzaam, maar ze voelde wel dat het voor het laatst was. Toen hij zich terugtrok, deed haar keel pijn van de onvergoten tranen.

‘Je gaat toch pas weg na de bruiloft?’

Hij knikte. ‘Sage zou me vermoorden als ik die belangrijke dag in haar leven zou missen. De volgende dag gaat mijn vlucht.’

‘Nou, tot dan in elk geval. Tot ziens, Will.’

Ze toverde een zwak glimlachje om haar mond, trok Conan mee het trapje op en dwong zichzelf niet om te kijken.

De deur van Anna’s appartement ging open zodra Julia de voordeur achter zich dicht had gedaan. Sage en Anna staken hun hoofd om de deur. Ze hadden hun pyjama aan en uit het appartement kwam een lucht van popcorn.

Zodra ze Conans riem had losgemaakt, rende hij naar binnen. Hij wilde zeker kijken of er popcorn op de grond lag. Als ze had gekund, had ze gelachen.

‘Nou,’ beval Sage. ‘Wat is er gebeurd? Je bent uren weggebleven. Heb je Will overgehaald om te blijven?’

Ze was dol op de beide vrouwen geworden in de paar maanden dat ze in Cannon Beach woonde, maar ze kon hun nieuwsgierigheid nu even niet hebben.

‘Nee,’ zei ze zacht. ‘Zijn besluit ligt vast.’

Anna keek haar aan met een scherpzinnige onderzoekende blik. Ineens beseftte ze dat haar haren waarschijnlijk in de war zaten en dat ze rode plekje op haar huid had van Wills baardstoppels.

‘Jij kunt er niets aan doen, Julia,’ zei ze. ‘Je hebt vast erg je best gedaan.’

Bijna was ze hysterisch gaan lachen. Om dat niet te laten merken, rukte ze haar jas uit en hing hem in de garderobekast. ‘Hij heeft er een goede reden voor. Hij heeft niet zo maar ineens die baan bij Eben aangenomen, dat verzeker ik jullie.’

‘Maar dat praat zijn beslissing niet goed,’ riep Sage.

‘Omdat wij om hem geven, moeten we zijn besluit respecteren. Ook al zijn we het er niet mee eens, of vinden we het een verkeerde beslissing van hem.’

‘Wil hij echt niet van gedachte veranderen?’ vroeg Anna.

‘Volgens mij niet,’ zei Julia.

Meestal was Sage de demonstratiefste van de twee, maar tot Julia’s verbazing sloeg Anna haar armen om haar heen en gaf haar een knuffel. Julia dacht de geur van fresia’s te ruiken, alsof Abigail zelf haar begrip en troost bood.

‘Laat hem nou maar met rust, oké?’ stelde ze voor. ‘Het was niet makkelijk voor hem om het besluit te nemen, maar ik denk dat hij die baan op dit moment gewoon moet nemen.’

‘Red je het?’ mompelde Anna.

De sympathieke klank in de stem van haar vriendin deed Julia bijna in huilen uitbarsten, maar ze knipperde haar tranen weg. ‘Jawel hoor, maak je geen zorgen.’

Anna keek niet overtuigd, maar tot Julia’s opluchting drong ze niet verder aan. ‘Je ziet er uitgeput uit. Ga maar lekker slapen.’

Ze knikte dankbaar. ‘Het is een lange dag geweest,’ gaf ze toe. ‘Welterusten.’

Snel draaide ze zich om en holde de trap op. Boven gekomen keek ze even of alles goed was met de tweeling. De kinderen lagen rustig te slapen. Toen liep ze terug naar de onverlichte woonkamer. Onwillekeurig liep ze naar het raam dat uitkeek op Wills huis. Ze zag dat de lichten in zijn werkplaats weer aan waren.

Dat hij het prachtige poppenhuis van Maddie afmaakte, daar in die eenzame werkplaats, was de druppel die de emmer deed overlopen. De tranen biggelden over haar wangen. Lang stond ze in het donker, eenzaam en met pijn in haar hart.

Hoofdstuk 15

Drie dagen later stond Will aan de rand van de dansvloer in de elegante receptieruimte van The Sea Urchin. Hij deed zijn uiterste best om niet de hele tijd naar Julia te staren, als de verliefde tiener die hij ooit was geweest.

Sinds die avond met hen beiden had hij haar niet meer gezien, maar hij wist heel zeker dat hij minstens een keer in de tien minuten aan haar had gedacht. Hoe zacht haar huid was, hoe lief ze op hem gereageerd had, hoe groot de schok voor hem was geweest toen ze hem vertelde dat ze van hem hield.

Op dit moment danste ze met haar zoon. Lachend probeerde ze hem de passen van de foxtrot te leren. Ze zag er vrolijk, energiek en prachtig uit in een mooie groene jurk met een wijde rok, die precies bij haar ogen paste. Ook al leek ze zich enorm te amuseren, hij wist bijna zeker dat hij iets van verdriet bespeurde telkens als hun blikken elkaar toevallig kruisten. Dat hij daarvoor verantwoordelijk was, deed hem pijn.

Hij kon niet veel langer blijven. De volgende ochtend zou hij vertrekken en hij moest nog steeds het een en andere inpakken en zijn huis voor onbepaalde tijd afsluiten. Bovendien deed het hem meer pijn dan hij had verwacht dat hij afstand tot Julia moest bewaren, aan de zijlijn moest staan en naar haar kijken, ook al wist hij dat ze nooit de zijne zou worden.

Hij moest in elk geval nog even met Sage praten voordat hij ontsnapte, dat wist hij. Toen de muziek ophield en ze naar de rand van de dansvloer liep aan de arm van de oude Mr. Delarosa, ene oude vriend van Abigail, haastte hij zich snel naar haar toe om anderen voor te zijn.

‘Heb je nog een dans voor een oude vriend?’

Ze keek even verbaasd en schonk hem toen een schitterende glimlach. ‘Natuurlijk!’

Hij kon niet zo heel erg goed dansen, maar hij deed zijn best, dankbaar dat het een langzaam nummer was. Hij hoefde zich dus niet belachelijk te maken door zich vreselijk uit te sloven.

‘Je bent een beeldschone bruid, meisje,’ zei hij toen ze het ritme goed te pakken hadden. ‘Niet te geloven!’

Hij jammerde overdreven toen ze hem een stomp tegen zijn schouder verkocht.

‘Je weet toch dat ik een grapje maak?’ zei hij, en hij kneep zachtjes in haar ene hand. ‘Ik ben zo blij voor jou en Eben, Sage. Echt waar. Je bent een prachtige bruid en het was een prachtige plechtigheid.’

‘Ja, dat was het zeker. Had Abigail er maar bij kunnen zijn.’

‘Ongetwijfeld was ze erbij, op haar eigen manier.’

Sage glimlachte, zoals de bedoeling was. ‘Je hebt vast gelijk. Ik wist zeker dat ik fresia’s rook toen Eben en ik elkaar het jawoord gaven.’

‘Fijn voor je dat het weer goed bleef.’ Het was een prachtig zonnige dag geweest, warm en mooi, een uitzondering in oktober.

‘Ik was ervan overtuigd dat we alles naar binnen zouden moeten brengen voor de plechtigheid, maar het weer had niet mooier kunnen zijn.’

‘Dat komt doordat Moedertje Natuur jou veel verplicht is omdat je zo’n weldoenster bent en je inspant om de planeet te redden. Die belangrijke dag durfde ze niet voor je te verpesten.’

Sage lachte zacht en werd toen weer serieus. ‘Ik was ver-

geten dat ik niet met je wilde praten. Ik ben nog steeds boos op je.'

'Hou erover op, Sage. We hebben het er al zo vaak over gehad. Ik ga weg. Maar niet voor altijd. Ik kom terug.'

'Toch zal het anders zijn.'

'Natuurlijk. Denk eens aan jezelf, Mrs. Spencer. Je gaat naar San Francisco verhuizen, met Eben en Chloe. Dingen veranderen nou eenmaal.'

'Ik zal je erg missen, Will. Voor mij ben je de grote irritante overbeschermdende broer die ik altijd wilde hebben.'

Het deed hem meer dan hij zou durven toegeven. 'En sinds jij in Brambleberry House kwam wonen, ben je een lastig jonger zusje voor me geworden, dat altijd weet wat voor iedereen het beste is.'

Ze snoof. 'Omdat dat zo is. Ik weet bijvoorbeeld zeker dat je een enorme fout maakt door weg te gaan uit Cannon Beach en een zekere bewoonster achter te laten, wier naam ik niet zal noemen.'

'Wie, Anna?'

'Je gaf hem weer een por tegen zijn schouder. 'Je weet best dat ik Julia bedoel.'

Hij schudde zijn hoofd. 'Laat nou maar, Sage.'

'Nee.' Koppig stak ze haar kin naar voren, wat hij had kunnen verwachten, haar kennende. 'Als Abigail hier was, zou ze je precies hetzelfde vertellen. Tegen mij kun je niet liegen. Julia doet je iets, nietwaar?'

'Dat gaat jou niets aan. Wat is dit trouwens een goed bandje! Hoe kom je eraan?'

'Jade Wu heeft ze gevonden. Je weet best dat zij alles voor het huwelijk geregeld heeft. En je mag niet van onderwerp veranderen. Wie is er nou zo stom om zo'n fantastische vrouw als Julia te laten schieten? Die toevallig gek op je is?'

‘Als je nu niet ophoudt, laat ik je midden op de dansvloer staan,’ waarschuwde hij haar. Hij zei het op een kameraadschappelijke manier, maar hoopte dat ze de ijskoude ondertoon in zijn stem hoorde.

Ze keek hem scherp aan, maar toen verzachtte haar blik. ‘Jij bent al net zo ongelukkig als zij! Ontken het maar niet.’

Hij wierp een blik op Julia, die glimlachend danste met de eigenaar van de fietsenwinkel. Toevallig ook de grootste charmeur van de stad.’

‘Ze ziet er niet ongelukkig uit.’

Er dansten een stuk of wat stellen tussen hen in, maar precies op dat moment draaide haar danspartner Julia om, zodat ze Will recht aankeek. Even maakten ze oogcontact. Het leek of er niemand anders op de dansvloer stond.

Zijn adem stakte in zijn keel. Haar donkergroene ogen hielden hem een moment gevangen, totdat haar partner haar weer omdraaide.

‘Ze weet het goed te verbergen, maar ze is het wel,’ zei Sage. Ze zweeg even en keek hem aan. ‘Heb ik je wel eens verteld dat ik Eben en Chloe bijna kwijtraakte omdat ik te bang was om gekwetst te worden om ze in mijn hart te sluiten?’

‘Ik geloof het niet,’ zei hij stijfjes.

‘Het is een heel verhaal, maar kijk eens hoe goed het is afgelopen, omdat ik besloot dat Ebens liefde me veel meer waard was dan mijn trots. Jij bent de moedigste man die ik ken, Will. Je bent de afgelopen paar jaar door een hel gegaan. Ik weet dat je meer hebt moeten doorstaan dan je verdiende. De meeste mensen konden alleen maar gissen hoe vreselijk veel pijn het deed. Vind je niet dat je genoeg geleden hebt? Je verdient het om weer gelukkig te worden. Denk je echt dat je het geluk zal vinden door de hele wereld

over te reizen en je thuis en iedereen die van je houdt achter te laten?’

‘Geen idee,’ zei hij. Haar woorden hadden hem meer getroffen dan hij wilde toegeven. ‘Maar ik ga toch. Dit is je trouwdag. Ik wil geen ruzie met je maken. Fijn dat je zo bezorgd over me bent, maar ik red het wel.’

Ze zuchtte. Waarschijnlijk zou ze nog meer hebben gezegd, als Eben niet achter hen was opgedoken.

‘Wat moet ik doen om met mijn eigen bruid te mogen dansen?’

‘Vraag het haar gewoon,’ zei Will. ‘Je mag haar hebben.’

Hij gaf Sage een zoen op haar wang en liet haar los. ‘Bedankt voor de dans en je advies. En nogmaals, allebei gefeliciteerd!’

Hij was wel dol op haar, maar hij was blij dat hij haar aan Eben kon afstaan. Hij hoefde geen standjes meer dat hij een verkeerde beslissing had genomen en ook geen weinig subtiele hints wat Julia betrof. Hij wilde hier weg, zo gauw mogelijk. Hij had zijn portie wel gehad.

Bijna was hij bij de deur, toen hij een ruk aan zijn jasje voelde. Hij draaide zich om. Daar stond Maddie Blair in haar blauwe feestjurk met ruches en met een brede glimlach om haar mond.

Hij bereidde zich voor op de onvermijdelijke steek door zijn hart steeds als hij Julia's dochter zag, maar besepte dat hij er geen last meer van had.

‘Hallo,’ zei ze.

Hij dwong zichzelf terug te glimlachen. ‘Hallo, Maddie.’

‘Ik wilde u nog even vertellen dat ik ontzettend blij ben met mijn poppenhuis. Het is het allermooiste poppenhuis van de hele wereld. Heel erg bedankt!’

‘Fijn dat je het mooi vindt.’

‘Wist u dat de deurbel het echt doet? Er zit zelfs een geheime kast in de slaapkamer die je op een speciale manier moet opendoen.’

‘Dat weet ik wel, geloof ik.’

Twee dagen geleden had hij ’s nachts doorgewerkt om het poppenhuis af te krijgen. Hij had het op de stoep van Brambleberry House achtergelaten met een stuk plastic erover, zodat Julia het zou vinden. Hij wist dat het laf was om het daar midden in de nacht neer te zetten. Hij had moeten langsgaan op een tijdstip dat hij had kunnen helpen om het naar boven te dragen, maar hij had de confrontatie met haar niet aangekund.

‘Ik wil graag met u dansen,’ kondigde Maddie aan.

‘Eh, goed hoor,’ zei hij, omdat hij niet wist hoe hij eronderuit zou kunnen komen. ‘Dat lijkt me leuk.’

Eigenlijk was dat niet gelogen, realiseerde hij zich tot zijn verbazing. Hij hield haar zijn elleboog voor. Zij grijnsde en legde haar handje erop. Samen werkten ze zich door de menigte heen naar de dansvloer.

Maddie bleef tijdens het dansen maar doorbabbelen. Over haar poppen, over dat ze een keer bij Chloe op bezoek zou gaan in San Francisco, en over iets ondeugends dat haar broertje had uitgehaald.

Hij luisterde naar haar luchthartige gekwebbel en gaf passend commentaar als ze even stopte om adem te halen.

‘U kunt het best dansen van iedereen met wie ik vanavond gedanst heb,’ zei ze toen het nummer bijna uit was. ‘Simon trapte me steeds op mijn tenen. Volgens mij is er een tje gebroken. En de vader van Chloe bleef de hele tijd dat we dansten naar Sage kijken. Ze zijn net getrouwd, maar ik vind het toch een beetje onbeleefd. U ook? Volwassenen zijn maar raar.’

Onwillekeurig keek Will neer op Maddies geanimeerde snuitje en barstte in lachen uit.

‘U lacht leuk,’ merkte ze op. Ze keek naar hem met haar wijze oogjes.

‘Dank je wel,’ antwoordde hij een beetje overdonderd.

‘Zal ik u eens iets zeggen?’ fluisterde ze, alsof ze staatsgeheimen ging onthullen. Hij moest zich naar haar vooroverbuigen om haar te verstaan, totdat hun gezichten elkaar bijna raakten.

‘Nou?’ fluisterde hij terug.

‘Ik vind u lief.’ Ze glimlachte naar hem en voordat hij er erg in had, ging ze op haar tenen staan en gaf hem een kusje.

Hij staaarde haar aan. Haar woorden tolden door zijn hoofd. Hij kon haast geen adem meer krijgen en al die muren die hij zo zorgvuldig om zijn hart had opgetrokken, stortten tegelijkertijd in elkaar.

‘Dank je wel,’ zei hij ten slotte met verstrikte stem. ‘Ik, eh, ik vind jou ook lief.’

Dat was niet helemaal waar, besepte hij. Zijn gevoelens voor haar en haar broertje gingen verder dan dat. Hij had zo zijn best gedaan om hen allemaal op een afstandje te houden, maar op de een of andere manier, toen hij even niet keek, hadden Julia’s kinderen zich een plekje veroverd in zijn hart. Hij gaf om hen. Simon, met zijn onderzoekende geest en zijn verlangen om het anderen naar de zin te maken en Maddie, met haar doorzettingsvermogen en haar levenskunst.

Hij herinnerde zich hoe Maddie had aangeboden haar ijsje langzaam op te eten, zodat hij ervan kon proeven als hij dat wilde. Simon had over honkbal gepraat en hem uitgenodigd om de wedstrijd van de Mariners bij te wonen. Will had aan Simons ogen gezien dat hij al begonnen was hem als zijn grote held te beschouwen.

Hij hield van Julia's kinderen, net zoals hij van hun moeder hield.

Ineens bleef hij staan op de dansvloer. Dat kon toch niet waar zijn? Hij zag Julia met Anna bij de tafel met hapjes staan. Ze zag er elegant en aantrekkelijk uit. Toen ze merkte dat hij naar haar keek, schonk ze hem een aarzelend glimlachje. Ineens wilde hij niets liever dan zijn armen om haar heen slaan en er met haar vandoor gaan.

'Is er wat, Mr. Garrett?' vroeg Maddie.

'Eh, niets hoor. Bedankt voor de dans,' zei hij stijfjes.

'Ik vond het leuk. Wilt u een keer met mijn Barbies komen spelen?'

Hij moest nu meteen weg. Het lawaai en al die mensen werden hem te veel. Het voelde of hij stikte.

'Misschien. Tot later.'

Ze knikte, glimlachte naar hem en verdween. Op weg naar de deur kruiste zijn blik nog een keer die van Julia. Hij hoopte maar dat ze niet aan zijn gezicht kon zien dat hij geschokt was door wat hij zonet ontdekt had.

Ze glimlachte nog eens verlegen naar hem. Hij knikte haar even toe en glipte de deur uit. Verdwaasd stapte hij in zijn pick-up en reed de parkeerplaats van The Sea Urchin af zonder te weten waar hij heen ging. Hij wist alleen maar dat hij weg moest. Hij dacht dat hij doelloos rondreed over de weg langs de oceaan, maar voordat hij het zelf door had, was hij bij de begraafplaats beland. De ondergaande zon had de golven een bleekblauwe tint gegeven.

Hij parkeerde dicht bij de hekken. Hij wist dat hij weinig tijd had, omdat de begraafplaats met zonsondergang sloot. Bladeren knisperden onder zijn zolen, terwijl hij het bekende pad af liep. Hij bleef eerst staan bij het graf van zijn vader onder de takken van een enorme majestueuze eik. Dat

was een passende laatste rustplaats voor een man die zulke prachtige dingen uit hout kon maken. Met gebogen hoofd dacht hij terug aan de vele lessen die zijn vader hem geleerd had. Hard werken, goed je best doen en je gezin koesteren.

Verstandige woorden, vond Will.

Na een poosje zuchtte hij diep en liep over een klein heuveltje naar het graf van Abigail. Veel mensen hadden er iets op gelegd als blijk van genegenheid. Sage had er een uitnodiging voor haar bruiloft op achtergelaten en een bloem uit haar bruidsboeket. Will moest erom glimlachen.

Hij had het moeilijkste voor het laatst bewaard. Hevig geëmotioneerd volgde hij het pad rond een volgende bocht, bijna aan de rand van het hek, waar twee eenvoudige grafstenen de graven van Robin en Cara markeerden.

Hij was hier al een paar maanden niet geweest, realiseerde hij zich geschokt. De eerste tijd na het ongeluk was hij hier dagelijks gekomen, soms zelfs tweemaal per dag. Hij vond het vreselijk, maar hij ging toch. Die bezoeken waren minder geworden, maar hij had geprobeerd ten minste een keer per week langs te gaan om zijn vrouw bloemen te brengen. Robin was dol op bloemen geweest, net als Abigail.

Hij voelde zich schuldig dat hij hen had verwaarloosd. Hij sloeg nog een hoek om en daar waren de grafstenen, twee donkere silhouetten in het schemerlicht. Op de ene steen stond *Robin Cramer Garrett, mijn lieve vrouw*, en op de andere *Cara Robin Garrett, mijn lieve dochter*.

Emoties verstikten zijn keel. O, wat miste hij hen. Hij liep dichterbij en knipperde toen geschokt met zijn ogen. Het schemerlicht speelde hem zeker parten.

Een paar weken na het ongeluk had Abigail hem gevraagd of ze een rozenstruik tussen de graven van Robin en Cara mocht planten. Hij was verscheurd geweest door ver-

driet, ontroostbaar. Al had ze een hele bloementuin willen planten, hem zou het worst wezen, dus hij had zijn toestemming gegeven.

Hij had er weinig op gelet, alleen in de zomer een paar keer gedacht dat als Abigail nog leefde, ze het heel jammer zou vinden dat ze een struik had geplant die niet bloeide. In twee jaar tijd was er geen bloem aangekomen.

Nu, in de kille oktoberlucht, stond hij geschokt naar de struik te staren, die bloeide dat het een lieve lust was. Honderden bloemen zaten eraan in een warme kleur geel.

Dat kon toch niet? Hij wist niet veel van tuinieren, maar hij was er vrij zeker van dat rozen in de zomer bloeiden. Het was nu half oktober en het was de afgelopen paar weken kouder dan normaal geweest, regenachtig en vochtig.

Het was volkomen onverklaarbaar, maar hij kon het bewijs dat voor hem stond niet negeren. Abigails rozen geurden zoet in de avondlucht en bewogen een beetje heen en weer op een zacht briesje.

‘Laat het los, Will. Het leven gaat door.’

Hij kon haast zweren dat hij Abigails stem had gehoord, net zo bruusk en zakelijk als altijd. Hij zonk neer op het houten bankje dat hij gemaakt had en staarde naar de bloeiende struik, die zachtjes tegen de grafstenen tikte.

‘Laat het los.’ Zijn ademhaling ging met horten en stoten. Hij staarde naar de bloemen, verbluft door de emotie die hem als een reinigende, genezende regenbui overspoelde. Hij kreeg weer hoop. Deze rozen leken daarvan het perfecte symbool. Het was een kostbaar geschenk dat Abigail hem had nagelaten, alsof ze wist dat hij het op de een of andere manier nodig zou hebben. De rozen bloeiden precies op het goede moment in zijn leven om hem aan alles wat hij verloren had te herinneren. Hoop, trouw, liefde.

‘Het leven gaat door.’

Of hij eraan toe was of niet, hij hield van Julia Blair en haar kinderen. Ze hadden hem laten zien dat zijn leven niet voorbij was. Als hij de moed zou kunnen opbrengen, zou zijn bestaan in de toekomst niet meer zo hard en leeg zijn.

Als een wervelstorm was ze zijn leven weer binnen gevlogen, en had alle schaduwen, duisternis en het diepe verdriet dat hem twee jaar lang had overmand, weggeblazen.

Niet dat het idee om van haar en haar kinderen te houden hem niet doodsbang maakte. Hij was al meer kwijtgeraakt dan hij kon verdragen. Maar het idee om zonder hen te leven, terug te keren tot zijn grijze, vreugdeloze bestaan, joeg hem nog meer angst aan.

Hij bleef lang op het bankje zitten, terwijl het donker werd op de begraafplaats en de rozen dansten en wiegden op de wind en hem omringden met hun zoete geur.

Toen hij uiteindelijk opstond, waren zijn wangen nat, maar een zware last was van hem afgevallen. Hij zette koers naar de hekken, zeker van wat hij zou gaan doen.

Hoofdstuk 16

‘Ik vind trouwerijen zo leuk, mama.’ Hoewel Maddie bijna omviel van vermoeidheid, stonden haar ogen helder toen Julia haar hielp haar feestjurk uit te trekken.

‘Het was enig, vond je niet?’

‘Sage zag er zo prachtig uit in haar trouwjurk. Ze zag er uit als een engel. En Chloe strooide die bloemblaadjes mooi rond, hè? Ze zag er helemaal niet zenuwachtig uit.’

Julia glimlachte om Maddies enthousiasme. ‘Ze was het beste bloemenstrooistertje dat ik ooit gezien heb.’

‘Als jij trouwt, krijg ik dan net zo’n jurk als Chloe en mag ik dan ook bloemblaadjes strooien?’

Julia kromp ineen. Ze wist niet goed wat ze moest zeggen. ‘Ik, eh, ik ben al een keer getrouwd met je vader, schat,’ zei ze ten slotte.

‘Maar je kunt toch hertrouwen? Chloe zei dat dat kan, omdat haar vader ook al eerder getrouwd is geweest, met haar moeder. Toen is haar moeder gestorven, net als papa, en nu is haar vader hertrouwd met Sage.’

Julia dwong zichzelf te glimlachen. ‘Wat een bofkont, hè, dat hij Sage tegenkwam?’

Zij had daarentegen haar hele hart aan Will geschonken, maar hij was er nog niet aan toe. Misschien zou hij er wel nooit aan toe zijn. Als Will zich er niet toe kon zetten om van haar te houden, vreesde ze dat ze de rest van haar leven alleen zou blijven.

Maar ze ging haar liefdesverdriet niet aan haar dochter toevertrouwen. ‘Je moet naar bed, meisje. Het was een drukke dag en ik weet dat je moe bent. Simon ligt al in zijn

bed, diep in slaap.'

Ze hielp Maddie in haar nachtponnetje en stopte haar net onder, toen het kind haar hand pakte. 'Mama, jij moet maar met Mr. Garrett trouwen.'

Julia was zo verbaasd dat ze bijna over Maddies pantofels struikelde. 'Hoe kom je op dat idee?'

'Nou, om een heleboel redenen. Hij ruikt lekker, en ik vind dat poppenhuis dat hij heeft gemaakt eindeloos.'

Niet slecht voor een zevenjarig meisje om deze argumenten aan te voeren om met een man te trouwen, veronderstelde Julia.

'En als je met hem trouwt, is hij misschien niet aldoor meer zo bedroefd. Ik weet dat jij hem weer aan het lachen kunt maken, mama.'

Tranen prikten achter haar ogen bij de overtuigende manier waarop Maddie het zei. Julia knielde en nam haar dochter in haar armen.

'Ga slapen, schat,' zei ze met verstikte stem. 'Tot morgen.'

Julia liep naar de woonkamer. Ze probeerde ertegen te vechten, maar de drang om naar Wills huis te staren was te sterk. Er brandde geen licht. Sliep hij al? Morgen zou hij vertrekken. Misschien was hij op tijd naar bed gegaan omdat hij een hele reis voor de boeg had.

Ineens werd ze overmand door de emoties die al los waren gekomen door Maddies woorden. Ze voelde de tranen over haar wangen lopen. Hij had de hele dag niets tegen haar gezegd. Ze had verscheidene keren gevoeld dat hij naar haar keek, maar hij was niet naar haar toe gekomen.

Nadat hij met Maddie had gedanst, had ze hem willen benaderen, al was het maar om afscheid te nemen. Maar hij was zo snel weggevlucht, dat ze de kans er niet toe had gehad.

Ze veegde haar tranen weg. Hij was nog niet eens vertrokken, en toch miste ze hem al vreselijk. Tegen Will had ze stellig beweerd dat ze geen spijt had van hun vrijpartij. Toch moest ze toegeven dat de tedere intimiteit die ze gedeeld hadden haar pijn bijna ondraaglijk had gemaakt.

Dat Sage zo straalde vandaag, had Julia zich er des te meer bewust van gemaakt dat dat soort geluk haar waarschijnlijk nooit ten deel zou vallen met Will. Hij had dan wel een paar dagen geleden zijn hart bij haar uitgestort, maar nu was het weer net zo stevig op slot en weggeborgen als toen ze net weer in de stad woonde.

Wat een vreemd leven was ze gaan leiden sinds ze had besloten om terug te keren naar Cannon Beach. Ze had nooit durven vermoeden dat ze daar zowel liefde als liefdesverdriet zou vinden.

Ze snikte een beetje, maar hield meteen op toen ze de geur van fresia's dacht op te merken.

'O, Abigail,' mompelde ze. 'Kon jij me maar vertellen wat ik moet doen, hoe ik Will kan bereiken. Ik hou het niet meer uit.'

Even later schrok ze zich een hoedje toen ze iets nats tegen haar hand voelde. 'Conan! Je laat me schrikken. Waar kom jij vandaan?'

Na de bruiloft was de hond haar en haar kinderen naar boven gevolgd. Kennelijk had hij behoefte aan gezelschap, omdat Anna nog steeds bezig was met opruimen na de receptie. Sage en Eben brachten hun huwelijksnacht door in The Sea Urchin. Morgen zouden ze op huwelijksreis naar de Galapagos Eilanden gaan. Ze moest echter toegeven dat ze blij was met Conan's gezelschap. De hond leunde tegen haar been en bood op zijn eigen unieke manier steun en sympathie.

‘Dank je wel,’ fluisterde ze, toen ze samen in het donkere appartement naar de lichten van de stad zaten te kijken. Ineens spitste Conan zijn oren, blafte en rende kwispelend naar de deur.

Ze zuchtte. ‘Moet je nou al weer uit? We hebben je toch uitgelaten toen we thuiskwamen?’

Hij jankte een beetje en keek haar aan.

‘Vooruit dan maar, raar beest. Even mijn schoenen aandoen.’

Na de receptie had ze zich omgekleed. Ze droeg nu een versleten spijkerbroek en haar oudste trui.

Zodra ze de buitendeur opendeed, vloog Conan het trapje af, rende naar het tuinhek en verdween.

O, help. Ze was vergeten het hek dicht te doen. Wat moest ze nu? Er was niemand anders thuis, de tweeling sliep boven en de hond was ervandoor.

‘Conan!’ riep ze. ‘Hier!’

Ze hoorde hem even blaffen aan de andere kant van het hek, maar ze kon hem niet zien, zo donker was het.

‘Kom nou. Kom hier.’

Hij reageerde niet. Met een zucht liep ze naar het trottoir, in de hoop dat hij er geen spelletje van ging maken. Ze had echt geen zin hem achterna te hollen.

‘Toe nou, Conan. Het is koud.’ Ze ging het hek door, maar bleef stokstijf staan toen ze zag waarom de hond niet had willen reageren. Hij danste om een man heen die stil en waakzaam aan de andere kant van het hek stond.

Will.

Stomverbaasd staaarde ze hem aan. Zou hij kunnen zien dat ze net om hem gehuild had? Alle emoties die ze net onder controle had, dreigden haar weer te overweldigen: verdriet, spijt, twijfel, droefheid, en bovenal liefde.

Ze wilde naar hem toe gaan, haar armen om hem heen slaan en hem smeken om niet weg te gaan.

‘Ik zag je daar niet staan,’ zei ze in plaats daarvan. Ze hoopte dat hij al die emoties niet in haar stem kon horen.

Hij zei niets, maar bleef de hond aaien en naar haar kijken. Ze liep dichterbij hem toe.

‘Gaat het wel?’

‘Nee.’ Zijn stem klonk hees en gebarsten ‘Ik geloof het niet.’

Hij deed een stap naar haar toe. Hij stond nu zo dichtbij, dat ze de geur van zijn aftershave kon ruiken, sexy en mannelijk. Haar hart was al sneller gaan kloppen op het moment dat ze hem zag in de duisternis. Nu sloeg het pas echt op hol.

‘Wat is er dan?’

Lang bleef het stil. Zo lang, dat ze begon te denken dat er iets ergs aan de hand was. Tot haar grote schrik pakte hij ten slotte haar hand en trok haar dichterbij.

‘Ik moest wel komen. Ik wilde je spreken.’

‘Waarover?’

Hij slaakte een zucht. ‘Ik hou van je, Julia.’

‘Wa... wat zei je?’ Ze trok haar hand los en deed een stap achteruit. Haar hart sloeg nog sneller. Ze was zo geschrokken, dat ze bijna geen adem meer kon halen.

Hij haalde zijn vingers door zijn haren. ‘Ik had het niet zo plompverloren moeten zeggen. Ik klink vast als een idioot.’

‘Sorry. Je klinkt niet als een idioot. Ik, eh, ik verwachtte dit gewoon niet. Je gaat morgen weg. Ga je dan niet?’

Ze begon zich een heel klein beetje blij te voelen, maar durfde zich er niet aan over te geven, uit angst dat hij haar toch teleur zou stellen en dat ze zich dan akeliger dan ooit zou voelen.

‘Ja, ik ga weg.’

Die woorden had ze verwacht, maar ze deden toch pijn. Hij zei dat hij van haar hield, maar toch ging hij weg?

‘Ik wilde dat het niet hoefde, maar ik heb Eben mijn woord gegeven en dus zit ik eraan vast. Voor een paar weken in elk geval, totdat hij een vervanger gevonden heeft.’

Weer pakte hij haar hand. Hij voelde haar vingers in zijn harde eeltige handpalm trillen. ‘En dan wil ik graag terug naar Cannon Beach, en naar jou.’

Ze stond te wankelen op haar benen. Hij zweeg even en raakte toen zacht haar wang aan. ‘Alles wat je zei sneed hout. Ik moet vooruitkijken, mezelf de vrijheid geven om weer van het leven te genieten. Die tijd is nu gekomen. Dat wist ik al langer, maar ik durfde nog niet. Voor een man als ik valt het niet mee om dat toe te geven, maar het is waar. Ik was bang om van je te gaan houden, bang dat ik op de een of andere manier verraad pleegde aan Robin en Cara door alle gevoelens die ik voor jou begon te krijgen.’

Ze kneep in zijn vingers. ‘O, Will. Je blijft toch altijd van hen houden? Ik zou nooit van je vragen om daarmee te stoppen. Zo moet het nou juist zijn. Maar het hart heeft magische eigenschappen, dat heb ik van Abigail geleerd. Wonderlijk genoeg kan het groter worden om meer ruimte te creëren, als dat nodig is.’

Hij keek haar een poosje aan en toen glimlachte hij ineens. Pas toen ze zijn mondhoeken zag opkrullen, besepte ze dat hij echt meende wat hij had gezegd. Hij hield van haar. Ze kon het nog steeds niet bevatten, maar ze zag dat zijn ogen niet meer verdrietig stonden.

Hij hield van haar.

Hij legde zijn handen om haar gezicht en kuste haar toen, zacht en voorzichtig in de koele oktoberlucht. Ze sloeg haar

armen om zijn middel. Ze gaf zich over aan een intens gevoel van blijdschap.

‘Mijn hart heeft ruimte gemaakt voor jou, Julia. En ook voor je prachtige kinderen. Natuurlijk is er ruimte voor je. Zestien jaar geleden had je al een speciaal hoekje gekregen. Het zou best kunnen dat ik eigenlijk wachtte tot je terugkwam om je er weer in te nestelen.’

Weer vond zijn mond de hare. In zijn kus proefde ze blijdschap, genezing en de belofte van een heerlijke mooie toekomst.

Niet ver van hen af zat een grote bastaardhond tevreden naar hen te kijken, terwijl er een zoete fresiageur in de lucht hing.

Colofon

HQN Roman

Copyright © 2008 RaeAnne Thayne

Oorspronkelijke titel: *His Second-Chance Family*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2010 HarperCollins Holland

Vertaling: H el ene van Emsterland

Originele uitgave verschenen bij Silhouette Books, New York, U.S.A.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books S.A.

Zetwerk e-book: Mat-Zet B.V., Huizen

Omslagontwerp: HarperCollins Holland

Omslagbeeld: © mj-tangonan; stephen-roth/unsplash

www.harlequin.nl

lezersservice@harlequin.nl

Tel: 0348-478019

® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

HarperCollins Holland en Harlequin Holland zijn divisies van Harlequin Enterprises ULC.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.